

2 Corinteni 1:1

1. Apostol. Gr. apostolos (vezi la Marcu 3,15; Fapte 1,2). Pavel primise însărcinarea direct de la Isus Hristos (Fapte 26,16.17; cf. Galateni 1,11.12). În felul acesta era un ambasador reprezentându-L pe Hristos (2 Corinteni 5,20). În cele mai multe dintre epistolele sale, Pavel se numește apostol, autoritatea lui fiind egală cu cea a celor doisprezece, care Îl văzuseră pe Domnul și fuseseră instruiți personal de El (vezi la 1 Corinteni 9,1).

Al lui Hristos Isus. Adică trimis de Isus Hristos și deci vorbind în numele Lui.

Voia lui Dumnezeu. Apostolii mincinoși care tulburau acum biserica din Corint veneau din proprie inițiativă. Pavel devenise apostol printr-un act de voință al lui Dumnezeu (cf. Romani 1,1; 1 Corinteni 1,1). Era deosebit de important ca cei din Corint să recunoască diferența aceasta și să-l accepte pe Pavel ca reprezentant personal al lui Dumnezeu.

De câteva decenii exista o partidă influentă de creștini iudei care cereau ca cei convertiți la creștinism dintre neamuri să devină și prozeliți la iudaism și să respecte cerințele legii rituale. Acești iudei se pare că tăgăduiau valabilitatea deciziei conciliului de la Ierusalim care spunea că cei convertiți dintre neamuri nu trebuiau să facă așa ceva (Fapte 15,19.20.28.29). Cândva, partida aceasta iudaizantă ridicase cu succes bisericile din Galatia împotriva lui Pavel (Galateni 3,1; 5,1-7), precum și bisericile din provincia Asia (2 Timotei 1,15). Acești iudaizanți îl nesocoteau pe Pavel și, întrucât el nu fusese asociat personal cu Hristos, ca cei doisprezece, îl prezentau, în cel mai bun caz, ca fiind un apostol de categoria a doua. Tendința în biserica primară era de a-i împărți pe apostoli în două grupe: cei care fuseseră și cei care nu fuseseră cu Hristos. Cei care-L văzuseră pe Isus în trup erau de obicei mai prețuiți decât cei care nu-L văzuseră astfel. A doua grupă fusese rânduită la apostolie de biserică și era considerată inferioară primei grupe. Această clasificare era pur omenească și nu avea nici aprobarea lui Dumnezeu, nici a apostolilor. De aceea, adesea Pavel socotea că e necesar să accentueze că fusese chemate personal de Hristos. El Îl întâlnise personal pe Isus pe drumul spre Damasc. Fusese învățat de Domnul Isus Hristos în persoană (Galateni 1,11.12). De asemenea fusese însărcinat de Isus în persoană, în templu, cu prilejul primei vizite la Ierusalim, după convertire (Fapte 22,21). Deoarece partida opozantă din Corint pusese la îndoială înputernicirea lui ca apostol, în a doua lui epistolă, Pavel susține curajos chemarea sa divină la apostolie (vezi 2 Corinteni 3,1-6; 10,1-12; 11,1 la 12,18). Dacă era „voia lui Dumnezeu” ca Pavel să fie apostol, ce drept aveau iudaizanții să pună la îndoială autoritatea lui? Vezi la 2 Corinteni 3,1; 11,5; Galateni 1,1; 2,6.

Fratele Timotei. [Timotei, fratele nostru, KJV]. Timotei nu e numit nicăieri apostol. El era încă tânăr, deși fusese asociatul lui Pavel aproape 15 ani (vezi la Fapte 16,1-3; cf. AA 184). Pavel se mai referă la Timotei numindu-l și „tovarășul meu de lucru” (Romani 16,21). Poate că încă mai era socotit ucenic. El era deja binecunoscut bisericii corintene (1 Corinteni 16,10., 2 Corinteni 1,19). Numele lui Pavel și al lui Timotei sunt asociate în salutările din alte cinci epistole (Filipeni 1,1; Coloseni 1,1; 1 Tesaloniceni 1,1; 2 Tesaloniceni 1,1; Filipeni 1). Pavel îl numește „adevăratul meu copil în credință” (1 Timotei 1,2; cf. 2 Timotei 1,2). Vezi la 1 Corinteni 4,17; 16,10.

Biserica. Gr. ekklesia (vezi la Mat. 18,17). Pavel numește biserica din Corint „biserica lui Dumnezeu”, înțelegând că fusese înființată prin voia lui Dumnezeu, la fel cum Pavel fusese rânduit ca apostol „prin voia lui Dumnezeu”. Cetatea Corint era vestită pentru știința, bogăția și nelegiuirea ei (vezi p. 656). Totuși, în locul acesta, unul din cele mai rele din lumea romană, Dumnezeu înființase biserica Sa.

Toți sfinții. Se pare că la data aceea exista o grupare mare de credincioși în Ahaia (vezi harta de la p. 33). Biserica din Chencrea este menționată special (Romani 16,1). Fără îndoială că mai erau și altele. Termenul hagioi, „sfinți” (vezi la Romani 1,7), era folosit de la început pentru a-i desemna pe credincioșii creștini (vezi Fapte 9,13), ca unii care erau despărțiți de lume pentru Dumnezeu. Poporul Lui e numit „credincioși” (1 Timotei 4,12) datorită credinței lor în Hristos; „ucenici” (Fapte 11,26) datorită faptului că învăț de la El; „robi” [„slujitori”] (Efes. 6,6) deoarece fac ceea ce spune El; „copiii” (1 Ioan 3,10; cf. v. 1), deoarece sunt adoptați în familia lui Dumnezeu și „sfinți”, deoarece viața lor este consacrată doar Lui (1 Corinteni 1,2).

Ahaia. Romanii au împărțit Grecia în două provincii senatoriale, Ahaia și Macedonia (cf. Fapte 19,21). Corintul era capitala Ahaiei, care cuprindea Atica și Peloponezul, și reședința proconsulului sau

guvernatorului roman (vezi harta de la p. 33). Includerea în salut a celor numiți „toți sfinții care sunt în toată Ahaia”, pe lângă aceia din Corint, arată faptul că, în oarecare măsură, și ei aveau nevoie de sfatul trimis bisericii din Corint. Corinteni trebuiau să transmită salutările și solia apostolului celorlalte biserici.

2 Corinteni 1:2

2. Har și pace. Vezi la Romani 1,7. Acesta este salutul lui Pavel în toate epistolele sale, afară de cele pastorale, unde adaugă cuvântul „îndurare”. Har (charis, vezi la Ioan 1,14) era un salut obișnuit la greci. El exprima dorința ca persoana căreia îi era adresat să aibă parte de bucurie și prosperitate. Ca formulă de salut creștin, „har” exprima dorința ca cel căruia îi era adresat să poată cunoaște plinătate puterii și binecuvântării divine. În utilizarea creștină, cuvintele grecești obișnuite căpătau adesea noi înțelesuri (vezi vol. V, p. 106). „Pace”, salutul favorit al iudeilor, dorea celui căruia îi era adresat binecuvântare materială și spirituală (vezi la Isaia 26,3; Mat. 5,9; Luca 1,79; 2,14; Ioan 14,27). Poate prin salutul „har și pace”, Pavel intenționa să exprime dorința lui de comuniune cu creștinii atât de obârșie iudaică, cât și dintre neamuri. Biserica creștină îi unește și pe iudei, și pe greci.

„Harul” lui Dumnezeu îl îndreptățește pe păcătosul pocăit (Romani 3,24; cf. Tit 2,11); „pacea” Lui păstrează inimile și gândurile statornice în Hristos (Filipeni 4,7).

Tatăl nostru. Vezi la Matei 6,9.

Domnul Isus Hristos. Vezi la Matei 1,1; Ioan 1,38.

2 Corinteni 1:3

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu. Gr. eulogetos (vezi la Mat. 5,3). În mod corespunzător, Pavel începe aducând laudă lui Dumnezeu. În ce privește sensul în care oamenii Îl „binecuvântează” pe Dumnezeu, vezi la Psalmi 63,4.

Tatăl. Însemnătatea pe care Hristos o dă numelui de Tată aplicat lui Dumnezeu e văzută în toată învățătura și lucrarea Sa. Ea reflectă spiritul predicii de pe munte. El este cuvântul cheie al rugăciunii domnești. Este temeiul frățietății creștine, baza iertării celor care ne greșesc. Conștiința atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu ca Tată a fost cu Isus în tot cursul vieții pământești (vezi la Luca 2,49). După învierea Lui, El vorbea despre „Tatăl Meu și Tatăl vostru” (Ioan 20,18). Oamenii nu pot înțelege mereu atotprezența, atotputerea și atotștiința nemărginitului Dumnezeu. Dar toți oameni Îl pot înțelege și aprecia ca Tată iubitor, care a dat pe unicul Său Fiu ca să trăiască și să moară pentru un neam de oameni păcătoși (Ioan 3,16). A-L vedea pe Isus înseamnă a-L vedea și a-L cunoaște pe Tatăl (Ioan 14,9; cf. cap. 17,3).

Părintele îndurărilor. Expresia aceasta apare numai aici în Noul Testament. Dumnezeu este Părintele îndurător, izvorul din care vin toate îndurărilor, autorul tuturor îndurărilor. Îndurarea înseamnă mai mult decât bunăvoință, mai mult decât bunătate. Dumnezeu e bun față de toți, dar e îndurător față de cei loviți de păcat și care au nevoie de iertare. Îndurărilor sunt o dezvăluire a caracterului lui Dumnezeu. Ele reflectă pornirile inimii Sale. Vezi la Romani 1,21.

Mângâieri. Gr. paraklesis (vezi la Matei 5,4). Prin Duhul Sfânt, Mângâietorul (vezi la Ioan 14,16), Dumnezeu Se apropie de om ca să-l slujească în nevoile lui spirituale și materiale. Cuvântul paraklesis e caracteristic acestei epistole. El apare de 11 ori ca substantiv și de 18 ori într-o formă verbală.

2 Corinteni 1:4

4. Mângâie. Fr. parakaleo (vezi la Matei 5,4). Adică, prin mijlocirea Duhului Sfânt (vezi la 2 Corinteni 1,3). Forma grecească a acestui cuvânt implică faptul că această „mângâiere” e continuată, fără întrerupere.

Necazurile. Gr. thlipsis, „oprimare”, „presiune”, „necaz”, „suferință”, „strâmtorare”. „Mângâierea” care venea de la Dumnezeu îl făcea în stare pe apostol să înfrunte cu seninătate și calm necazul care e prezentat în cap. 4,8-11; 11,30.

Mângâierea. Termenul acesta înseamnă ceva mai mult decât o simplă mângâiere în durere sau necaz. El cuprinde tot ceea ce un Părinte iubitor poate face pentru fiii Săi născuți pe pământ (vezi la Matei 5,4).

Pentru creștin, necazul joacă un rol important în desăvârșirea caracterului (cf. Evrei 2,10). În ele însele, necazul și suferința nu au nici o putere de a-i transforma pe oameni în creștini. De fapt, ele fac pe mulți oameni să fie posomorâți și duri. Dar Dumnezeu sfințește necazul, iar aceia care găsesc în El har și tărie ca să rabde, au rezolvat una dintre marile probleme ale vieții (cf. Evrei 2,10). Comparați cu experiența și exemplul lui Pavel (vezi la 2 Corinteni 4,8-11; cf. cap. 12,7-10). E mult mai dificil să crezi în Dumnezeu în mijlocul bogăției, confortului lumesc și al liniștii. În providența lui Dumnezeu, necazul și mânia ne pot aduce mai aproape de El. De aceea, n-ar trebui ca oamenii să-L laude pentru necaz și să facă din acesta o treaptă spre împărăția lui Dumnezeu (Fapte 14,22; Romani 5,3; cf. Iacov 1,2.3)?

Să putem mângâia. Cei care au trecut prin necaz și supărare, și au găsit „mângâierea” care vine de sus, sunt în stare să simtă împreună cu alții în împrejurări asemănătoare și să le îndrepte privirea spre Părintele ceresc.

2 Corinteni 1:5

5. Suferințele lui Hristos. Expresia poate însemna fie suferințele îndurate pentru Hristos, fie suferințele îndurate de Hristos însuși care sunt împărtășite de urmașii Lui. Construcția grecească „ale lui Hristos” permite al doilea sens, care ridică întrebarea: în ce sens urmează să avem parte din belșug de suferințele lui Hristos? Hristos i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Puteți voi bea paharul pe care am să-l beau Eu?” (Matei 20,22). Petru vorbește despre a fi „părtași suferințelor lui Hristos” (1 Petru 4,13). E privilegiul creștinului de a face cunoștință cu „părtașia suferințelor Sale” (Filipeni 3,10), de a purta „întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus” (2 Corinteni 4,10). Potrivit cu prima interpretare, „suferințele lui Hristos” sunt cele îndurate pentru cauza Lui. După cum suferințele lui Hristos au fost pricinuite de împotrivire, dispreț, persecuție, încercare și lipsă, tot așa sunt cele ale ucenicilor Săi.

Valoarea suferinței depinde, totuși, nu de împrejurările care au pricinuit-o, cât de atitudinea față de ea a celui care o suportă (cf. 1 Corinteni 13,3, RSV). Dispoziția de a suferi nu e prin ea însăși o dovadă a creștinismului. Nenumărați oameni care au trecut, fără să se plângă, prin încercări și suferințe, nu au fost copii ai lui Dumnezeu. Tocmai părtașia cu Hristos e cea care înobilează și sfințește suferința (vezi 1 Petru 2,20.21).

Belșug. Vezi Efeseni 3,20. În toată suferința lui pământească, Pavel a fost pe deplin satisfăcut de „mângâierea” dată de Cer.

Mângâiere. Gr. paraklesis (vezi la v. 3)

2 Corinteni 1:6

6. Suntem în necaz. Necazurile lui Pavel, împreună cu mângâierea dumnezeiască pe care o primea în necaz, erau toate pentru aceia care fuseseră câștigați la Hristos. Mai mult, asemenea necazuri dădeau un prilej pentru suportarea lor cu răbdare, pe care noii convertiții puteau să o imite. Din nou, necazurile lui Pavel îl calificau să dea mângâiere și sfat altora care ar fi putut să treacă prin experiențe asemănătoare.

Se arată. [„se exercită”, KJV, „vă dă putere”, G.Gal.]. Pot fi citate dovezi textuale importante (cf. p. 10) pentru așezarea acestei lungi părți de mijloc a propoziției, la finele versetului, făcând referire, în acest caz, la mângâierea pe care Pavel a primit-o odată cu necazul său. Necazurile și mângâierile încercate de conducătorii bisericești se dovedesc adesea a fi de mare valoare pentru poporul pe care îl slujesc. Exemplul plin de curaj și răbdare al conducătorilor îi încurajează pe cei ce îi urmează (vezi Filipeni 1,13.14). Răbdarea în suferință tinde totdeauna să promoveze mântuirea și sfințirea (Romani 5,3-5; 8,28).

Suntem mângâiați. Gr. parakaleo (vezi la Matei 5,4; cf. 2 Corinteni 1,3.4).

2 Corinteni 1:7

7. Nădejdea noastră pentru voi. Adică în voi sau în ceea ce vă privește pe voi. Încrederea lui Pavel era întemeiată pe propria lui experiență. Deoarece căpătase mângâiere de la Dumnezeu în vremuri de încercare, el știa că și alții o pot obține în împrejurări asemănătoare. Acesta este privilegiul tuturor celor care au parte de părtașia suferințelor lui Hristos.

Dacă aveți parte. [„după cum aveți parte”, KJV; „precum sunteți părtași”, G.Gal.]. În versetele 4-6,

Pavel s-a referit la propria sa experiență. Mângâierea despre care vorbește el poate fi gustată numai trecând prin necaz. Evident, corinteni fuseseră supuși unor încercări asemănătoare, în unele privințe, celor îndurate de Pavel. Asemenea necazuri erau obișnuite pentru bisericile primare, unindu-i pe toți credincioșii adevărați într-o comuniune de suferință și mângâiere. Creștinii se așteptau să sufere persecuție pentru cauza lui Hristos (cf. Ioan 16,33).

Statornicia creștină nu este o simplă stare emoțională la care omul ajunge treptat prin sine însuși. Ea este produsul iubirii și harului divin, care lucrează în viața bărbaților și femeilor consacrate. Ea este o nădejde întemeiată pe dovezi din trecut ale puterii mântuitoare a lui Dumnezeu și ale „mângâierii” în vremuri de încercări. Experiența sprijinirii lui Dumnezeu în asemenea timpuri este o temelie neclintită pentru statornicie, în ocazii viitoare (cf. 1 Petru 5,10).

2 Corinteni 1:8

8. Necazul care ne-a lovit. [„necazul nostru”, KJV, G.Gal.]. De la enunțarea unor principii generale despre necaz (v. 3-7), Pavel trece la încercarea specifică prin care trecuse de curând în Asia. Comentatorii sugerează diferite întâmplări pe care Pavel s-ar fi putut să le aibă în minte:

a. Răscoala condusă de Dimitrie la Efes (Fapte 19,22-41). S-a obiectat, însă, că Pavel nu ar fi putut să-și piardă speranța de viață în timpul acelei răscoale, întrucât prietenii lui l-au convins să nu se arate în public, temându-se ca nu cumva să fie sfâșiat. În plus, Pavel fusese adesea în primejdie de moarte, cum ar fi la Listra, unde fusese lovit cu pietre și lăsat aproape mort (Fapte 14,19.20), așa că experiența de la Efes nu poate explica chinul extrem exprimate aici. Incidentul de la Listra a fost privit de unii ca fiind acela la care face referire Pavel aici.

b. Vreo boală gravă. Propunerea aceasta nu pare să fie sprijinită de context.

c. Uneltirea iudeilor de a-l omorî pe Pavel când a părăsit Corintul, care l-a determinat să-și schimbe planul (Fapte 20,3; cf. 1 Corinteni 16,9).

d. Chinul mental și sufleteș suferit cu privire la starea bisericii corintene, mai ales de la a doua lui vizită, care-l mâhnise atât de mult (vezi p. 822) și neliniștea lui cu privire la modul în care a fost primită scrisoarea lui anterioară. Este arătat că Pavel folosește expresiile cele mai puternice cu referire mai mult la chinul mintal, decât la primejdia și suferința fizică. S-a atras de asemenea atenția asupra alinării pe care a primit-o Pavel odată cu veștile de schimbare a stării bisericii din Corint (2 Corinteni 7,6.7.13). Deși expresia „nu mai trăgeam nădejde de viață” ar părea prea tare pentru chinul sufleteș, cei care l-au experimentat vor mărturisi că împrejurările pot da naștere unei asemenea încordări sufletești, încât pare imposibilă continuarea vieții, dacă nu se găsește o soluție. Fiind luate în considerație toate lucrurile, sugestia aceasta pare mai probabilă decât celelalte (cf. AA 323-325).

Apăsați peste măsură de mult. Pavel subliniază nu atât de mult suferința, cât intensitatea ei. Scopul lui e dublu: (a) să exprime interesul și grija lui personală pentru credincioșii din Corint și (b) să-i încurajeze să fie statornici.

Nu mai trăgeam nădejde de viață. Vezi mai sus, la „necazul care ne-a lovit”.

2 Corinteni 1:9

9. Ne spunea gândul. [„aveam judecata”, KJV]. Literal, „răspuns, reacție”. Pavel credea că Dumnezeu voia ca el să moară curând. Ei aveau „răspunsul, reacția” morții în ei înșiși, adică răspunsul lăuntric, pe care ei îl dădeau cu privire la soarta lor, era că trebuiau să moară. Timpul verbului în textul grecesc lasă să se înțeleagă că amintirea vie a experienței morții făcea ca aceasta să fie mai reală decât părea.

Să ne punem încrederea nu în noi înșine. Experiența prin care trecuse Pavel de curând îi imprimase această învățătură. Același adevăr era evident pentru el când se ruga pentru îndepărtarea „țepușului din carne” (cap. 12,7-10). Pavel se deprinsese să se sprijine pe „mângâierea” pe care o găsisese în Dumnezeu (vezi la cap. 1,4).

Toți oamenii au o puternică tendință să se încreadă în ei înșiși, o tendință care este extrem de dificil de

biruit. A fost nevoie de „gândul morții” și de „ghimpele din carne” ca Pavel să o biruie. Experiențele lui Israel de pe drumul din Egipt spre Canaan erau menite să învețe pe popor această lecție fundamentală. Adesea, Dumnezeu îngăduie ca poporul Său să treacă prin aprige încercări pentru ca să ajungă să înțeleagă propria neputință și să fie determinat să se încreadă în puterea Lui și să nădăjduiască în ea.

Încercările sunt necesare experienței creștine (Fapte 14,22). E ceva fundamental pentru mântuirea omului, ca el să se deprindă se încreadă deplin în Hristos. Încrederea în Dumnezeu este un factor esențial în viața creștină de toate zilele. Adesea, în cuptorul de foc, oamenii se deprind să meargă alături de Fiul lui Dumnezeu (vezi Dan. 3,25). Numai cei care „flămânez și însetează” după cele dumnezeiești se pot aștepta să fie „săturați” (vezi la Matei 5,6). Un simțământ al lipsei e totdeauna condiția premergătoare primirii darurilor Cerului (vezi vol. V, p. 209; vezi la Marcu 1,44; Luca 7,41).

Înviază morții. În privința unui comentariu asupra certitudinii învierii, vezi 1 Corinteni 15,12-23.51-44; 1 Tesaloniceni 4,16.17.

2 Corinteni 1:10

10. Astfel de moarte. [„o moarte așa de mare”, KJV]. Sau „o moarte atât de grozavă”. Cuvântul „izbăvește”, folosit aici de trei ori, e nota principală a acestui verset. Izbăvirea ajunsese să aibă un înțeles real pentru Pavel (vezi cap. 11,23-28) și aceasta explică accentul lui asupra ei.

Ne va mai izbăvi încă. Poate că pericolul la care face aluzie Pavel în v. 9 nu era cu totul dispărut. Poate că el își dădea seama că în lucrarea Evangheliei o primejdie avea să fie cu siguranță urmată de alta. Eliberarea primită în trecut dădea „nădejde” și încredere pentru o eliberare și în viitor. Simțământul de siguranță al creștinului se dezvoltă prin încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu și în urma experiențelor personale, în care aceste făgăduințe au fost împlinite.

2 Corinteni 1:11

11. Ne veți ajuta. Prin rugăciune, credincioșii Corinteni puteau să fie conlucrători cu Pavel. El credea cu tărie în valoarea rugăciunii de mijlocire – a sa (Romani 1,9; Efeseni 1,17; Filipeni 1,4 etc.) și a altora (Romani 15,30; 1 Tesaloniceni 5,25; 2 Tesaloniceni 3,1). Pavel prețuia foarte mult rugăciunile unite ale poporului lui Dumnezeu.

Binefacerea făcută. Adică binecuvântarea care fusese primită ca răspuns la rugăciunile unite. Pavel se referă fără îndoială la izbăvirea din pericolul morții (v. 8).

Mulți. Literal, „multe fețe”, un figură de stil însemnând „persoane”. Poate că Pavel se gândește la multele persoane ale căror fețe fuseseră înălțate către Dumnezeu în favoarea sa. Spiritul de rugăciune și de recunoștință este oglindit de față. Privind înapoi, la mâhnirile și încercările prin care trecuse, Pavel își dădea seama că o mână divină îl eliberase din moarte, dar vedea în același timp o mare de fețe care mijloceau pentru el la tronul harului.

Pavel îi invită pe membrii familiei de credință să se unească în credință pentru aceia pe care Dumnezeu îi rânduse să slujească nevoilor lor spirituale. Poziția acestor conducători e adesea foarte periculoasă. Răspunderile lor sunt mari și problemele lor sunt multe. Binele lor spiritual și fizic e o preocupare majoră pentru biserică. La fel de important e ca slujitorii Evangheliei să simtă părtașia iubitoare a turmei lor. Aceasta l-a făcut pe Pavel să-și exprime dorința puternică după rugăciunile celor în mijlocul cărora lucra. O mare putere vine în urma împreunei-simțiri și a susținerii în rugăciune. Pavel nu fusese singur în rugăciunea pentru ajutorul divin. Acum nu putea să se bucure singur. Dorea ca și alții să guste din binecuvântările pe care el le primise.

2 Corinteni 1:12

12. Cugetul nostru. [„conștiința noastră”, KJV]. Pavel începe acum tratarea legăturilor recente dintre el și biserica din Corint. El pretinsese dreptul la rugăciunile lor de mijlocire (v. 11) și acum declară că nu pierduse dreptul la acea pretenție prin purtarea lui trecută sau prezentă. Conștiința îl dezvinovățea pe deplin. Din când în când, Pavel face repetate referiri la mărturia conștiinței sale (vezi Fapte 23,1; 24,16; Romani 9,1). Unii dintre Corinteni îl acuzaseră de intenții îndoielnice și nesincere, din cauza schimbării planurilor de a-i vizita curând (vezi 2 Corinteni 1,15). Dar conștiința lui era curată înaintea lui Dumnezeu, înaintea

neamurilor și, în mod deosebit, înaintea corintenilor.

Cu o sfințenie. [„în simplitate”, KJV]. Dovezile textuale încurajează (cf. p. 10) exprimarea „în sfințenie”. Atitudinea lui Pavel era rezultatul unei predări fără rezerve voii lui Dumnezeu. (821)

Ne-am purtat. [„am avut purtarea noastră”, KJV]. Gr. anastrephe, literal, „a se întoarce iarăși”, adică a se întoarce într-o parte și alta, și astfel „a [se] purta”, „a trăi”. Tradus diferit, anastrophe apare cu sensul acesta în Efeseni 2,3; 1 Timotei 3,15; Evrei 13,18; 1 Petru 1,18; 2 Petru 2,18. Forma substantivală, anastrophe, înseamnă „fel de viață”, „purtare”, „conduită” (vezi Galateni 1,13; Efeseni 4,22; Iacov 3,13; 2 Petru 3,11 etc.).

Nimic nu-l ține pe om mai statornic în vreme de încercare decât un cuget curat. Suferința e foarte mult sporită de un cuget care îi spune fără încetare omului că singur și-a adus necazul asupra-și. El culege numai ceea ce a semănat. Vezi 1 Petru 2,12.19.20. „Un cuget curat” e ceea ce îl susține pe Pavel în timpul încercării sale, întâi în Ierusalim (Fapte 23,1) și mai târziu la Cezarea (cap. 24,16). Înălțimea staturii morale e atinsă numai când „însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,16). Convingerea omului că e acceptat de Dumnezeu și rămânerea lui sub influența divină reprezintă unica bază permanentă pentru o bucurie veșnică.

Față de voi. Pavel le dăduse corintenilor ocazii de a observa harul lui Dumnezeu la lucru, în propria lui viață.

Înțelepciune lumească. [„înțelepciune trupească”, KJV]. Vezi Romani 7,24; 2 Corinteni 10,2; cf. 2 Corinteni 9,27. Pavel trăiește și lucrează într-o atmosferă cu totul spirituală, neinfluențat de aprecierile care îi animă pe oamenii lumii. „Înțelepciunea lumească” [„trupească”] e înțelepciunea omului nerenăscut, care nu e sub influența Duhului lui Dumnezeu. Înțelepciunea omenească poate părea profundă, dar adesea e înșelătoare.

2 Corinteni 1:13

13. Nu vă scriem altceva decât. Pavel tocmai s-a referit la sinceritatea și la puritatea intențiilor sale. Acest lucru, spune el, poate fi observat în epistolele sale, cea de față și cele două de dinainte, pe care se știm (vezi p. 822)

Citiți și cunoașteți. Gr. anaginosko... epiginosko, un joc de cuvinte. Anaginosko denotă citirea în tăcere sau cu voce tare a cuvintelor și epiginosko, înțelegerea celor citite. Nu e un înțeles ascuns în cuvintele sale, nici o ambiguitate care îi îngăduie lui Pavel să gândească una și să scrie alta. Se pare că cei din Corint l-au acuzat de duplicitate, că spune una, dar înțelege altceva. Pavel declară că tot ceea ce le scrisese nu are un alt înțeles decât cel conținut în cuvintele sale. Raportul adus de Tit arată că mulți credincioși Corinteni îl înțeleseseră corect pe Pavel. Ei nu răstălmăciseră motivele lui, iar el nădăjduia ca aceștia să nu aibă niciodată ocazia să gândească altfel.

2 Corinteni 1:14

14. Ați și cunoscut. [„recunoscut”, KJV]. Adică înțeles (vezi v. 13). Deși unii Corinteni îl înțeleseseră pe Pavel, alții nu-l înțeleseseră.

În parte. Acest cuvânt s-ar putea referi fie la Pavel, fie la corinteni. Pavel vrea să spună fie că toți îl cunosc doar parțial, fie că numai câțiva îl înțeleg pe deplin.

Noi suntem lauda voastră. [„noi suntem bucuria voastră”, KJV]. Unii din Corint simțeau o mândrie sfântă cu privire la Pavel și lucrătorii asociați lui. E un lucru bun pentru biserică atunci când corpul slujitorilor Evangheliei și membrii laici au încredere unii în alții și au motiv să se bucure unii de alții.

Și voi. În ziua de pe urmă, convertiții lui Pavel vor fi „cununa de slavă” a lui (vezi 1 Tesaloniceni 2,19.20; Filipeni 2,16; cf. Evrei 12,1). Bucuria slujitorilor Evangheliei și a membrilor laici va fi deplină în ziua aceea, când Hristos se va arăta pentru a-i aduna pe răscumpărații Săi în împărăția Sa. Dacă toți ar păstra în minte ziua aceea, resentimentele, ostilitatea și neînțelegerile nu ar apărea. Cât de mult s-ar manifesta iubirea și bunăvoința creștină, dacă toți ar privi către ziua aceea de bucurie comună în prezența lui

Dumnezeu!

2 Corinteni 1:15

15. În această încredințare. Adică încrederea lor în integritatea și sinceritatea lui Pavel (vezi v. 12-14).

Voiam. [„aveam de gând”, KJV]. La început, Pavel intenționase să meargă direct de la Efes la Corint, pe mare, și apoi în Macedonia, înapoi la Corint și apoi mai departe la Ierusalim. În felul acesta, el avea de gând să-i onoreze cu două vizite (vezi mai jos, la „al doilea” și „har”) în aceeași călătorie, în timp ce macedonenii urmau să primească numai una. Aceasta însemna să se abată din drumul său, pentru a petrece acest timp în plus cu biserica corinteană. El renunțase la vizita dublă în Corint pentru motivul arătat în v. 23.

Mai înainte. Dovezi textuale încurajează (cf. p. 10) așezarea acestui cuvânt alături de verbul „voiam” și nu de „să vin”. Totuși, sensul pare să ceară, și comentatorii în general sunt de acord, că poziția lui ar trebui să fie ca în KJV (și în ed. Cornilescu). Înțeles în felul acesta, Pavel vrea să spună că intenționase să viziteze Corintul „înainte de a merge în Macedonia”.

Al doilea. Nu e cu totul clar dacă Pavel se referă la prima lui vizită la Corint ca fiind întâiul „har” [„privilegiu”], iar la această vizită promisă ca fiind „al doilea”, sau dacă se referă itinerariul său deja anulat, cu prima și a doua lui vizită.

Har. [„privilegiu”, KJV]. Gr. charis „privilegiu” sau „favoare”. Pot fi citate dovezi textuale (cf. p. 10) pentru exprimarea chara, „bucurie” sau „plăcere”. Pavel îi informase pe Corinteni de schimbarea sa de planuri (1 Corinteni 16,5.6) și adversarii lui din Corint s-au folosit de ea pentru a-l acuza de ezitare și neseriozitate (2 Corinteni 1,17). Ei s-au folosit de acest pretext șubred din cauza relei lor voințe față de el și a dorinței de a-l discredita.

2 Corinteni 1:16

16. Petrecut de voi. [„dus... pe cale”, KJV]. Gr. propempo, „a trimite înainte”, „a însoți”, „a escorta”. Propempo e tradus diferit în Fapte 15,3; 20,38; 21,5; Romani 15,24; 1 Corinteni 16,6.11. Pavel aștepta ca reprezentanții ai bisericii să-l însoțească, cel puțin o parte din drum, când va fi părăsit Corintul pentru a merge la Ierusalim. Aceasta ar fi fost o nouă manifestare a iubirii și a respectului pentru un apostol al lui Hristos, părintele lor spiritual. Cel puțin unii dintre membrii delegației de la Corint urmau să facă tot drumul până la Ierusalim, pentru a preda colecta strânsă acolo (vezi Fapte 24,17; 1 Corinteni 16,1-4).

2 Corinteni 1:17

17. Ușuratic. Gr. elaphria, „ușurătate [de minte]”, „nestatornicie”, „neseriozitate”. Când Pavel făcuse promisiunea (v. 15), intenționase să o împlinească. Schimbarea planurilor nu era rezultatul ușurătății cu care trata el lucrurile, ci era spre binele lor (vezi cap. 1,23; 2,1-4). Pavel începe acum să dea explicații și să se apere de acuzațiile făcute de adversarii lui, acuzații legate de schimbarea planurilor de călătorie. Se pare că se zvonise în Corint că nu mai avea de gând să vină direct de la Efeseni. De asemenea, până aici nu le explicase problemele personale. Adversarii lui prinseseră ocazia pentru a-l acuza de faptul că nu și-a ținut cuvântul și că nu era o persoană de încredere.

În felul lumii. [„potrivit cărnii”, KJV]. Era posibil ca deciziile lui Pavel să fie luate pe temeiul unui interes fals? Și-a făcut el planurile așa cum le fac oamenii lumii? Și-a schimbat el planurile întâmplător și capricios, când i se părea că interesele personale ar fi avut mai mult de câștigat?

Da, da, și nu, nu. Plănuise Pavel de fapt să nu viziteze Corintul deloc, deși vorbise despre așa ceva? Avea el în gând „nu” când spunea „da”? Sau era atât de nehotărât încât spunea atât „da” cât și „nu” aproape dintr-o respirație? Era oare chiar adevărat că nimeni nu putea să se încreadă în el sau să știe ce să se aștepte de la el? Pavel tăgăduiește lucrul acesta. Proiectata lui vizită dublă fusese împiedicată nu din cauza neseriozității sale, ci a necredincioșiei lor și a dorinței lui de a evita să se poarte aspru cu ei. Vezi la Matei 5,37; cf. Iacov 5,12.

2 Corinteni 1:18

18. Credincios este Dumnezeu. [„după cum Dumnezeu este credincios”, KJV]. Pavel face apel la

Dumnezeu să fie martor cu privire la adevărul declarației lui. Subiectul dezbătut este respectarea promisiunilor. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, cum putea Pavel să susțină faptul că Dumnezeu, asemenea făgăduințelor Lui, e neschimbător și, în același timp, să vorbească și să acționează altfel? După cum Dumnezeu este credincios, tot așa a fost și Pavel în purtarea lui cu ei. Cel care vorbește despre împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu nu poate fi prefăcut.

Vorbirea noastră față de voi. [„cuvântul nostru dat față de voi”, KJV]. Probabil promisiunea lui Pavel de a-i vizita.

2 Corinteni 1:19

19. Fiul lui Dumnezeu. Vezi la Luca 1,35.

Propovăduit... în mijlocul vostru. Vezi Fapte 18,1-18.

Silvan și... Timotei. Vezi la Fapte 18,5.

În El nu este decât da. Solia Evangheliei e precisă și neschimbătoare. Nu cuprinde incertitudini.

2 Corinteni 1:20

20. Făgăduințele... oricâte ar fi ele. [„toate făgăduințele”, KJV]. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt vrednice de încredere.

În El sunt „da”. Adică, prin Hristos. Toate făgăduințele lui Dumnezeu s-au întrupat în El, și-au găsit împlinirea în El. El este, în felul acesta, dovada faptului că toate făgăduințele divine sunt vrednice de încredere. Comparați cu Fapte 3,20.21; Romani 15,18. Credința creștină este o certitudine absolută.

„Amin”. Adică adevărat, credincios, sigur (vezi la Matei 5,18; Ioan 1,51). Cuvântul repetă aici ideea deja expusă anterior (vezi la 2 Corinteni 1,17.18). El nu e un titlu ca în Apocalipsa 3,14. Deoarece textul grecesc spune, literal, „Aminul”, s-a sugerat că Pavel s-ar referi aici la cuvântul „amin” rostit de creștini ca o confirmare a adevărilor veșnice ale credinței creștine.

Noi. Prin Hristos, făgăduințele sunt dovedite a fi vrednice de crezare și, prin poporul Său, ele sunt dovedite a fi eficiente. Prin viața și lucrarea lui Pavel, îndeosebi, numele lui Dumnezeu era proslăvit, și Pavel nu putea face promisiuni schimbătoare în timp ce era angajat în proclamarea făgăduințelor atât de sigure ale lui Dumnezeu, confirmate prin Hristos.

În măsura în care creștinii Îl urmează pe Domnul lor și ei devin constanți și statornici – în ascultare de Dumnezeu și în consacrarea față de lucrarea Lui pe pământ. Viețuirea creștină nu îi face niciodată pe oameni nestatornici. Uneori, Pavel și-a schimbat planurile, dar atunci când a făcut-o, a rămas loial principiilor și datoriei, așa cum îi fuseseră descoperite.

Slava lui Dumnezeu. În toate ostenele sale, Pavel căuta numai onoarea lui Dumnezeu și propășirea împărăției Sale. Vezi la Romani 3,24.

2 Corinteni 1:21

21. Cel ce ne întărește. Dumnezeu îi întărise în credință și pe Pavel, și pe corinteni. Pavel fusese solul lui Dumnezeu, pentru a-i întări pe ei. Putea cineva care era nestatornic, schimbător – așa cum îl învinuiseră ei pe Pavel – să îi întărească pe alții? Dar nici un merit nu i se cuvenea lui Pavel, deoarece Dumnezeu era Cel care îi întărise și pe el, și pe ei.

Ne-a uns. Gr. chrio, forma verbală a cuvântului tradus prin Hristos (vezi la Matei 1,1). Într-un anumit sens, toți creștinii sunt unși sau consacrați lui Dumnezeu, prin revărsarea Duhului Sfânt cu ocazia convertirii și a botezului. Este posibil ca Pavel să se refere la propria sa consacrare specială în slujba Evangheliei, dar contextul din 2 Corinteni 1,21.22 ar părea să arate că se vorbește despre ungerea generală a tuturor credincioșilor. Ungerea Duhului Sfânt i-a calificat și i-a împuternicit pe cei care, ca și Pavel, fuseseră unși pentru împlinirea eficientă a lucrării lor.

2 Corinteni 1:22

22. Pecetluit. Gr. sphragizo, „a însemna cu o pecete”, „a sigila”, „a autentifica”, „a confirma”. Un sigiliu e folosit pentru a atesta autenticitatea documentului pe care e pus. „Sigiliul” pe care Dumnezeu îl pune asupra bărbaților și femeilor îi confirmă ca fii și fiice ale Sale, ca întăriți în Hristos și dedicați slujbei Sale (v. 21). Vezi Ezechiel 9,4; Ioan 6,27; Efeseni 1,13; 4,30, Apocalipsa 7,2,3; 14,1.

Arvuna. Gr. arrabon, „garanție” „plata jos”, cuvânt înrudit cu ebraicul 'erabon, „zalog”, ca în Geneza 38,17-20. Cuvântul acesta era folosit de negustorii canaaniti și fenicieni. Arrabon e găsit adesea în papirusuri, ca bani de arvună pentru o vacă, pentru pământ, pentru o femeie etc. El e folosit și pentru un inel de logodnă. Ea constituia o plată în avans, un angajament că suma va fi plătită integral, așa cum era promis. În felul acesta, se ratifica înțelegerea făcută. Arvuna urma să fie o plată de același fel cu cea stipulată pentru suma întreagă și era privită ca o parte integrantă din ea. În caz că suma nu era completată de cumpărător, arvuna era pierdută în favoarea vânzătorului.

Pavel folosește aici imaginea arvunei pentru a ilustra darul Duhului Sfânt dat credincioșilor, ca o primă rată, o asigurare a deplinei lor moșteniri în viața viitoare (vezi Efeseni 1,13.14; cf. Romani 8,16). La convertire, e privilegiul creștinului acela de a primi convingerea acceptării de către Dumnezeu ca fiu adoptiv și de a o păstra în decursul vieții (vezi la 1 Ioan 3,1), de a accepta darul vieții veșnice (vezi la Ioan 3,16) și de a realiza transformarea caracterului prin primirea și locuirea în suflet a Duhului Sfânt (vezi Romani 8,1-4; 12,2; cf. Ioan 16,7-11). Dar bucuria care vine atunci când voința omului este în armonie cu voința lui Dumnezeu (vezi la Psalmi 40,8), când inima aspiră la atingerea staturii plinătății în Hristos Isus (vezi la Matei 5,48; Efeseni 4,13.15; 2 Petru 3,18), când există o umblare zilnică, neîntreruptă cu Mântuitorul – bucuria aceasta este „arvuna” unei bucurii mai mari și veșnice pe pământul înnoit.

Pavel s-a bucurat de o astfel de experiență, ca și credincioșii Corinteni care erau cu adevărat convertiți (2 Corinteni 1,21). Ca urmare, învinuirea că era mânat de motive egoiste în schimbarea planurilor sale (v. 23; cf. v. 15-17) era cu totul neîntemeiată. O „arvună” e mult mai mult decât un zalog. Ce e dat ca zalog diferă în natură de obiectul pentru care garantează. În plus, zalogul e înapoiat atunci când e împlinită obligația pe care o reprezintă. În contrast, o „arvună” este o parte a obligației însăși. „Arvuna Duhului” poate fi considerată echivalentul „celor dintâi roade ale Duhului” (Romani 8,23), care este o mostră a ceea ce va fi recolta la sfârșitul lumii.

Banii de arvună sunt dați atunci când urmează să existe o oarecare întârziere până la încheierea tranzacției. Fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt făcuți moștenitori ai tuturor binecuvântărilor cerului, de îndată ce intră în legătură de legământ cu El (Romani 8,17; Efeseni 1,3-12; 1 Ioan 3,1.2) și „arvuna Duhului” le e dată ca semn al acestui drept. Într-un anumit sens, ei trăiesc deja în cer (Efes. 2,5-6; Filipeni 3,20). Adevărații copii ai lui Dumnezeu, care au această „arvună a Duhului”, nu se întrebă, în nesiguranță, dacă Dumnezeu i-a primit în Hristos și dacă are pregătită pentru ei moștenirea veșnică (vezi la Ioan 3,16; 1 Ioan 3,2; 5,11). Doar că plata întreagă – primirea faptică în cer – e amânată pentru un timp, în vederea modelării caracterului, așa încât copiii să poată fi deplin pregătiți pentru cer. Creștinul primește titlul, sau dreptul, la împărăția cerului în momentul când experimentează îndreptățirea prin credință în neprihănirea lui Hristos pusă în dreptul lui; calificarea pentru împărăție e realizată pe durata întregii vieți, prin însușirea neprihănirii acordate de Hristos și aplicarea ei la problemele zilnice ale vieții creștine (DA 300; MYP 35).

Când Duhul Sfânt îi dă har și putere de a birui păcatul, creștinul primește o „arvună” a victoriei depline pe care o va avea cu prilejul intrării sale în ceruri. Părtașia cu Hristos și cu frații aici pe pământ este și ea o pregustare a comuniunii cu ființele cerești. Numai cei care au primit „arvuna Duhului” pot cunoaște ce este ea și bucuria pe care o aduce (1 Corinteni 2,11.15). O cunoaștere a celor spirituale se capătă numai prin experiență. Pentru cei care sunt lipsiți de o astfel de cunoaștere spirituală, cerul e mai mult sau mai puțin ireal.

2 Corinteni 1:23

23. Dumnezeu martor. [„Dumnezeu ca mărturie”, G.Gal.]. După ce și-a explicat comportarea (v. 16-22), Pavel dă acum (cap. 1,23 la 2,4) motivul schimbării planului de a vizita Corintul. El își bazează nădejdea de viață veșnică pe veridicitatea afirmației pe care e pe punctul de a o face, cu privire la motivul recente sale schimbări de planuri (vezi cap. 1,17).

Să vă cruț. Schimbarea planurilor era făcută din considerație pentru sentimentele lor și spre cel mai mare bine al lor. Era ceva pentru care ei aveau motive temeinice să fie recunoscători. Dacă Pavel s-ar fi ținut de planul lui inițial, el ar fi venit la ei cu nuiua (1 Corinteni 4,21). Această amânare a făcut cu puțință ca, atunci când a venit la Corint, să petreacă trei luni în pace și armonie și fără nevoia de a lua măsura disciplinară care altminteri ar fi fost necesară.

2 Corinteni 1:24

24. Stăpânire peste credința voastră. Expresia „să vă cruț” (v. 23) ar fi putut să fie greșit înțeleasă de corinteni, ca un efort din partea lui Pavel de a-i conduce cu mână puternică. Pavel dorește să nu le lase nici cea mai vagă impresie că el ar aspira să ocupe locul lui Dumnezeu în ceea ce îi privește. Nimeni – nici chiar apostolul Pavel – nu are dreptul să exercite vreo autoritate asupra conștiinței oamenilor. A face așa ceva înseamnă a uzurpa autoritatea divină. Cât de impresionantă este smerenia lui Pavel în contrast cu aroganța conducătorilor de mai târziu ai bisericii, care, în numele apostolilor, au uzurpat jurisdicția divină asupra conștiinței și sufletului omenesc (vezi Notă suplimentară la Daniel 7). Astăzi, în administrarea treburilor bisericii sau în lucrarea de consiliere a membrilor bisericii, conducătorii ar trebui să se ferească mereu să se interpună între conștiință și Dumnezeu. Fiecare om e răspunzător direct în fața lui Dumnezeu pentru propria sa conștiință, după cum e și pentru faptele sale.

Să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră. Ceea ce făcuse Pavel făcuse în calitate de prieten al lor, ca nu ca stăpân al lor.

Stați tari în credință. [„stați, prin credință”, KJV]. Majoritatea corintenilor stătuseră tari în credință, în ciuda vânturilor de învățătură și nemulțumire care bătuseră asupra bisericii ca o furtună și un cutremur puternic.

Comentarii ale lui Ellen G. White

2-4 RC 61

3.4 MB 13; 5T 489

3-8 AA 325

4 MH 256; 6T 347; WM 22

5 MB 13

7 AA 261

20 FE 341; TM 381; 5T 631

22 MH 37

2 Corinteni 2:1

1. Mă întorc. [„vin din nou”, KJV]. Literal, această ultimă parte a versetului 1 este: „nu din nou în întristare să vin la voi”. Dacă „din nou” se referă la „întristare”, înțelesul este: „nu vă voi face a doua vizită plină de supărare”. Potrivit cu această interpretare, Pavel făcuse deja o vizită dureroasă după vizita inițială din Fapte 18,1-18. Dacă „din nou” se referă la „vin”, înțelesul este: „Nu aş vrea ca doua mea vizită la voi să fie una plină de supărare”. Potrivit cu această interpretare, Pavel nu mai fusese la Corint de la prima sa vizită.

În favoarea punctului de vedere a două vizite anterioare, dintre care a doua fusese făcută „cu întristare” sunt de obicei citate textele din 2 Corinteni 12,14; 13,1. Totuși, construcția gramaticală din original a acestor pasaje nu e concludentă (vezi comentariul acolo). În favoarea unei singure vizite anterioare poate fi notat că nici Luca, nici Pavel nu menționează sau nu fac o aluzie clară la o a doua vizită anterioară. Nu era nimic supărător – în sensul intenționat aici – în legătură cu vizita din Fapte 18,1-8. Iar pasajele din cap. 19,8.10 și 20,31 fac cât se poate de clar faptul că nu a fost o întrerupere în lucrarea de la

Efes – singura perioadă în care s-ar fi putut face o a doua vizită – pentru o călătorie la Corint. Dacă ar fi fost o astfel de călătorie, ar părea logic să se facă cel puțin o mențiune scurtă și clară despre ea în Fapte sau Corinteni. În 2 Corinteni 1,19, Pavel vorbește despre prima lui vizită la Corint ca și cum n-ar mai fi fost acolo de atunci. În v. 15 el vorbește despre o vizită pe care ar fi avut de gând să o facă, dar pe care se pare că ar fi amânat-o, considerând-o un „al doilea har”.

În cap. 2,1-4, Pavel continuă cu explicarea hotărârii sale de a nu merge de la Efes direct la Corint, explicație începută în cap. 1,15. Corinteni s-ar fi putut să-și închipuie că Pavel dorește să stăpânească peste ei (vezi la cap. 1,24), deși deplângea păcatele și răceala lor față de el. Singurul lui gând era binele corintenilor, ca persoane în parte și ca biserică.

Întristare. Gr. lupe, „tristețe”, „mâhnire”, „durere.”

2 Corinteni 2:2

2. Vă întristez. Gr. lupeo „a produce durere”, „a genera supărare”. Pavel era mâhnit de relele care se propagau în biserică, iar scrisoarea lui anterioară de mustrare fără îndoială că îi întristase pe membrii sinceri ai bisericii, după cum pe alții îi înfuriase (cf. cap. 10,9.10). În asemenea împrejurări, o a doua vizită ar fi fost dureroasă atât pentru el, cât și pentru ei. Aceasta ar fi stârnit tristețe pentru toți cei în cauză. Dar dacă această primă scrisoare ar fi produs rezultatul scontat, o a doua vizită s-ar fi dovedit un prilej de bucurie comună.

2 Corinteni 2:3

3. V-am scris. Aici, probabil că Pavel se referă la 1 Corinteni, deși este posibil să se refere și la scrisoarea menționată în 1 Corinteni 5,9. Nu sunt convingătoare argumentele în favoarea faptului că atât contextul de aici (2 Corinteni 2,3.4) cât și din cap. 7,8-12 înlătură posibilitatea ca Pavel să se refere la 1 Corinteni (vezi p. 822; 1 Corinteni 3 la 6).

Cum v-am scris („ce v-am scris”, G.Gal.). Gr. touto auto, care probabil ar trebui să fie tradus „chiar lucrul acesta”, deși e posibil și „chiar pentru motivul acesta”. Pavel trimisese scrisoarea anterioară de mustrare și îndemn, cu nădejdea că ar fi putut produce o reformă (vezi la v. 2).

Trebuiau să-mi facă bucurie. [„de care ar fi trebuit să mă bucur”, KJV]. Bucuria supremă a lui Pavel era aceea de a vedea pe bărbați și pe femei trecând prin experiența nașterii din nou și crescând în Hristos. Fericirea lui depindea de starea sănătății lor spirituale. Pavel nu putea să fie fericit în timp ce ei erau slabi sau deprimați. Lucrarea slujitorului Evangheliei este aceea de a produce bucurie, nu întristare. Hristos dorea ca propria Sa bucurie să fie reflectată în inima și viața ucenicilor Săi (Ioan 17,13).

Voi toți. Pavel credea că ceea ce îi aducea lui bucurie urma să le aducă bucurie și lor.

2 Corinteni 2:4

4. V-am scris. Vezi la v. 3.

Strângere de inimă. Gr. sunoche, „mâhnire”, „chin sufletesc”, literal, „o strângere laolaltă”, adică tensiune. Ideea e că inima pare să fie greu apăsată, iar apăsarea aceea produce mâhnire.

În lacrimi. [„multe lacrimi”, KJV]. Pavel le administrase o aspră mustrare și disciplină, nu cu mânie, ci cu tristețe. Hristos a plâns atunci când tânjea după poporul Său (Matei 23,37.38). Mustrarea menită să-l aducă înapoi pe cel greșit nu trebuie niciodată să fie făcută cu asprime sau cu aroganță, ci cu multă duioșie și compătimire. Pavel era stăpânit de un curaj nemărginit în fața primejdiei, persecuției și morții, dar a plâns când a fost constrâns să-i critice pe frații săi în Hristos (vezi Fapte 20,31; Filipeni 3,18).

Tratarea cu succes a păcătoșilor nu se realizează prin denunțare aspră, prin ridiculizare sau sarcasm, prin dezvăluirea păcatelor lor. Ceea ce nu pot realiza armele acestea dure poate să facă o grijă plină de afecțiune, cu „multe lacrimi”. Situația nefericită a unui membru care cade în păcat pricinuieste chin sufletesc și mâhnire în mintea fiecărui ucenic adevărat al lui Hristos. Grijă evlavioasă și iubirea creștină unesc biserica și previn diferențele de opinie cu privire la cei supuși disciplinei.

Lucrarea de predicare are nevoie de bărbați care nu minimalizează și nu scuză păcatul, care nu se codesc să mustre păcatul (cf. Ezech. 9,4). Ei sunt bărbați care, deși tratează curajos răul din biserică, sunt constrânși de iubirea lui Hristos (1 Cron. 5,14). Ei sunt, într-un anumit sens, dregători „ai spărturii” și restauratori „ai căilor spre buna locuire” (Isaia 58,12; vezi Evrei 3,7.17). A trece cu vederea păcatul nu e o demonstrație de iubire. Uneori, iubirea are nevoie să fie severă. Iubirea în biserică nu înseamnă manifestarea iubirii, a milei și a îndelungii răbdări față de oameni împietriți în detrimentul integrității bisericii sau a siguranței altor membri. A considera iubirea ceva lipsit de fermitate înseamnă a o identifica cu slăbiciunea, lipsa de inițiativă, de tărie și de curaj. Iubirea slujitorului Evangheliei pentru membrii săi înseamnă mai mult decât o emoție duioasă, înseamnă și o continuă atitudine de preocupare pentru binele, bucuria și creșterea lor spirituală, tristețe cu privire la păcatele lor, conducere puternică și curaj ferm, care nu cedează atunci când vrăjmașul sufletelor caută să împrăștiie turma. Pavel, ca slujitor al Evangheliei, a fost pregătit să suporte orice măsură de suferință, chiar și sacrificiul vieții sale, pentru mântuirea altora. Nu era nimic slab sau molatic în ce privește iubirea sa. Nici Isus, nici Pavel nu îmbracă iubirea în sentimentalism bolnăvicios. Ambii dau la iveală continuu capacitatea de a face gesturi nobile și dificile și tăria de a-l birui pe diavol, indiferent sub ce mască s-ar ascunde pentru a ataca biserica. Vezi la Matei 5,43.44.

Să vedeți dragostea. [„să cunoașteți iubirea”, KJV]. Scopul lui Pavel când a scris nu era să pricinuiască întristare, ci să exprime, dacă era cu puțință, iubirea înfocată care îl călăuzea în toate legăturile lui cu ei (vezi la cap. 5,14). Dacă ei ar fi putut să-și dea seama de la început că tot ce spunea el era rostit cu iubire, ar fi avut mai multe de câștigat.

2 Corinteni 2:5

5. Pricină de întristare. [„a generat supărare”, KJV]. Părerile sunt împărțite cu privire la persoana despre care vorbește Pavel aici: fie la membrul care comisese incest, din 1 Corinteni 5,1, fie la conducătorul celor care i se împotriveau. Din prima epistolă reiese că acest caz de imoralitate fusese problema cea mai gravă în biserica din Corint. Cazul fusese agravat de tolerarea fățișă a acestui păcătos și de refuzul încăpățânat, pentru un timp, al celor în drept de a se ocupa de el. Pasajul acesta (2 Corinteni 2,5-11) dezvăluie faptul că biserica se conformase instrucțiunilor lui Pavel și îl exclusese pe cel vinovat. Evident că această măsură îl dusesse la o pocăință adevărată. Pavel dă aici sfatul ca el să fie readus și reprimit în biserică.

Metoda lui Pavel de a proceda cu un membru care s-a abătut este un exemplu vrednic de recomandat pentru cazuri similare actuale. Fermitatea și severitatea lui Pavel față de omul care nu dorește să se pocăiască au făcut loc unei deosebite bunătați după ce acesta s-a pocăit. Pavel căuta acum să ușureze povara de vinovăție și condamnare a omului plin de căință și să-l aducă din nou în atenția fraților săi. Nici măcar o dată nu menționează numele omului, ci cu stimă vorbește de el numindu-l „unul ca acesta” [KJV] (v. 7). Nu are loc nici o repetare inutilă a păcatelor omului pentru a-i răni sentimentele. Astăzi numele lui e cunoscut numai de Dumnezeu. Acestea constituie spiritul și metoda lui Hristos de tratare a unor astfel de cazuri (vezi Ioan 8,10.11; vezi la Matei 18,1-35). Cât de diferit e de aceia care ar face public numele celor vinovați, zdrobindu-i astfel în chinuri inutile și ocară! Acolo unde e pocăință adevărată, lucrurile ar trebui să fie încheiate, fără vreo referire la situație și cu primirea călduroasă a celui iertat.

Nu m-a întristat numai pe mine. [„nu m-a mâhnit pe mine”, KJV]. În măsurile aspre recomandate de Pavel nu erau amestecate motive personale. Mâhnirea lui fusese cauzată de întristarea profundă și confuzia în care ajunsese biserica.

În parte. Ultima parte a versetului poate fi redată mai clar astfel: „dar în oarecare măsură voi toți – ca să nu fiu prea aspru [față de vinovatul pocăit]”. Jignirea nu fusese adusă atât de mult lui Pavel, cât la adresa întregii biserici corintene.

Să nu spun prea mult. [„să nu încarc prea mult”, KJV]. Gr. epibareo, „a pune o povară pe”. Acum, când cazul fusese rezolvat, Pavel în mod deliberat evita rănirea vinovatului prin impresia că jignirea fusese peste măsură de mare.

2 Corinteni 2:6

6. Destul. Scopul disciplinei bisericești fusese atins; vinovatul se pocăise și era timpul acum de a i se acorda din nou încrederea și părtașia fraților. Disciplina creștină este o lucrare a iubirii, nu a răzbunării.

Ținta ei este nu răzbunarea, ci refacerea. Ea trebuie să înalțe poruncile lui Dumnezeu și să mențină ordinea bisericească. Ea trebuie să-i apere pe ceilalți membri ai bisericii și să ocrotească bunul nume al bisericii. Totuși, ar trebui ca ori de câte ori e cu putință, să-l conducă pe păcătos la pocăință. Ea trebuie să servească drept avertizare pentru alți posibili făptuitori și drept o piedică în repetarea faptei rele.

Pedeapsa. Sau „sanctiunea” presupunând o judecată meritată.

Cei mai mulți. [„a multora”, KJV]. Adică majoritatea. În cazul acela, biserica se conformase recomandării lui Pavel, dar decizia nu fusese unanimă. Fără îndoială că minoritatea disidentă îi cuprindea pe unii care fuseseră ei înșiși mai neatenți în privința moralității, membri ai partidei iudaizante. Câțiva care nu fuseseră de acord cu amestecul lui Pavel în cazul acesta tăgăduiau autoritatea lui sau obiectau împotriva unei pedepse atât de aspre. Disciplina vindecătoare – în contrast cu disciplina pedepsitoare – cere răbdare și înțelegere. În cazul acesta, ea devenise răspunderea întregii biserici (vezi 1 Corinteni 12,20-27). Pavel ar fi putut să ia opoziția acestei minorități ca pe un afront personal și să fi răspuns cu asprime și răzbunare la răstălmăcirea și critica lor, dar el n-a făcut așa.

2 Corinteni 2:7

7. Mai bine. [„dimpotrivă”, KJV]. După ce a făcut o incizie și și-a atins scopul, chirurgul pansează rana și caută să-l readucă pe bolnav la starea de sănătate inițială. Vinovatul din Corint fusese lipsit de comuniunea creștină din partea celor mai mulți dintre membrii bisericii. Dar acum, întrucât se pocăise, disciplina ar fi fost mai departe una de răzbunare și pedepsire și ar fi tins să-l descurajeze să nu rămână ferm noii sale hotărâri.

Să-l mângâiați. Iertarea nu era de-ajuns. Biserica trebuia să-l primească pe acest frate care se întorcea, așa cum primește Dumnezeu un păcătos pocăit. Vina trebuie iertată și uitată. E datoria bisericii de a trata cu bunăvoință orice om cu adevărat pocăit (vezi Luca 15,7; Efeseni 4,32).

Să nu fie doborât. [„să nu fie înghițit”, KJV]. Sau „scufundat” ca în cazul înecului. Întristarea sau nenorocirea peste măsură de mare e adesea asemănată cu o inundație (vezi Psalmi 69,1; 124,2-5; Isaia 8,7.8). Noi spunem uneori că am fost copleșiți de durere sau înecați în întristare. Pavel era cu adevărat preocupat de sufletul omului pocăit. Nu trebuie să existe nici un semn de respingere sau dispreț din partea membrilor bisericii, ca nu cumva mâhnirea excesivă să-l copleșescă și să-l doboare înapoi în păcat.

2 Corinteni 2:8

8. Să vă arătați iarăși. [„să întăriți”, KJV; G. Gal]. Gr. kuroo, „a ratifica”, „a confirma”, „a reafirma” (cf. Galateni 3,15). Acesta este un termen juridic folosit cu privire la validarea unui acord. În acest context înseamnă a ratifica sau a confirma prin decret sau vot al bisericii (vezi la Matei 18,18). Acționând ca organizație, biserica trebuia să revoce hotărârea ei anterioară și să reprimească persoana în comunitate. Disciplina fusese administrată printr-o hotărâre oficială a bisericii; reprimirea în comunitate trebuia să fie nu mai puțin publică și oficială. Omul trebuia să aibă asigurarea deplină în ce privește acceptarea fraților săi din biserică. În felul acesta, nu s-ar fi putut ridica nici o întrebare ulterioară privind valabilitatea reprimirii lui.

2 Corinteni 2:9

9. V-am scris. Vezi la v. 3.

La încercare. Un alt motiv pentru care Pavel, în epistola lui anterioară, dăduse instrucțiunea cu privire la cel vinovat, era dorința lui de a pune la încercare ascultarea și loialitatea membrilor bisericii. Evenimentele le dovediseră credincioșia. Ei au trecut testul, purtându-se corect cu păcatul din biserică. Această încercare, însă, nu era atât de mult o punere la probă a ascultării de autoritatea lui Pavel, cât de cea a lui Hristos. Ei se supuneau lui Pavel ca unui apostol, ca unui reprezentant direct al lui Isus Hristos și ca unuiia căruia Domnul îi spusese: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă” (Luca 10,16).

2 Corinteni 2:10

10. Pe cine iertați voi. Deoarece biserica corinteană dăduse dovada deplină a loialității ei față de principii, Pavel se unește acum cu membrii ei în propunerea votului de încredere. El recunoaște pe deplin autoritatea bisericii – aflată la rândul ei sub autoritatea lui Hristos – de a se ocupa de propriile probleme (vezi Matei 16,19; 18,17.18; Ioan 20,23). Hristos îi încredințase bisericii autoritatea ca grup organizat,

acționând sub conducerea Duhului Sfânt.

Diferiți teologi au scos în evidență că acesta este singurul caz cunoscut din Noul Testament în care se exercită autoritatea ecleziastică de stăvilire sau achitare a păcatelor și că aceasta este exercitată de Pavel, nu de Petru. Puterea aceasta le fusese dată de Hristos apostolilor ca grup și ca reprezentanți ai bisericii creștine (vezi Ioan 20,23).

În fața lui Hristos. [„în persoana lui Hristos”, KJV]. Mai degrabă „în prezența lui Hristos” sau „înaintea lui Hristos”. Nu există teme pentru a trage concluzia că apostolii sau biserica aveau puterea de a elibera pe cineva de răspunderea pentru păcatul propriu înaintea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși putea face lucrul acesta (vezi Marcu 2,7-11). Dacă omul s-a pocăit cu sinceritate, Dumnezeu, potrivit făgăduinței Sale, deja îl iertase (Ier. 31,34; 1 Ioan 1,9). Propunerea lui Pavel de a-l ierta era simpla recunoaștere că Dumnezeu îl iertase (vezi la Matei 16,19). Dumnezeu îi autorizase pe reprezentanții Săi de pe pământ să confirme iertarea Cerului în dreptul fiecărui suflet pocăit.

2 Corinteni 2:11

11. Ca să nu lăsăm pe Satana. [„ca nu cumva Satana”, KJV]. Pavel îi instruiseră pe Corinteni să-l dea pe păcătos „pe mâna Satanei” (1 Corinteni 5,4.5), având în vedere binele și mântuirea sa. Dar dacă biserica neglija să-l ierte și să-l reprimească pe vinovatul pocăit, Satana ar fi câștigat din nou. El câștigă nu numai când îi duce pe oameni în păcat, dar și prin neglijența noastră de a-i ierta când aceștia se pocăiesc.

Planurile [„șiretlicurile”, KJV]. Sau „schemele”. Satana caută fără încetare să facă rău sufletelor oamenilor și să le nimicească. Planurile lui vizează în special biserica și membri care speră să-L urmeze pe Hristos. El reușește uneori să pervertească până și cele mai bune și mai sincere planuri și eforturi ale oamenilor și chiar ale bisericii. Acolo unde este pierdută din vedere mântuirea, inimile se vor umple cu amărăciune și vor fi duse la disperare, iar mânia și divizările vor afecta prejudicia biserica.

Planurile lui Satana sunt realizate prin zelul pripit și greșit orientat al membrilor bisericii, prin pretenții dure și rigide de desăvârșire, printr-un duh de critică și de căutare a greșelilor, printr-o nepăsare rece față de soarta oamenilor, prin zecuirea izmei, a mărarului și a chimenului și prin ignorarea aspectelor celor mai importante ale legii – dreptatea, îndurarea și credința (Matei 20,23). Caracterul lui Dumnezeu este în felul acesta defăimat și înțeles greșit, cauza Lui este dezonorată și reputația bisericii este serios afectată.

Creștinul nu are de-a face doar cu o eroare de judecată și de purtare față a unui frate greșit, ci cu un vrăjmaș personal (vezi la Matei 4,1). Un diavol personal L-a ispitit pe Domnul în pustie (Matei 4,1-11). Pavel fusese palmuit de „un sol al Satanei” (2 Corinteni 12,7) și cunoștea din experiență tipul de adversar cu care trebuia să dea piept. El îl recunoștea pe diavol așa cum era. Capacitatea lui de pătrundere spirituală trecea dincolo de masca folosită de Satana, biruindu-l cu sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu (Efes 6,16.17; 1 Ioan 2,14). Biruință asupra vrăjmașului nostru se câștigă prin ascultarea de îndemnul: „îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului” (Efes. 6,11). Compară cu GC 516.

2 Corinteni 2:12

12. Ajuns la Troa. Versetele 12 și 13 descoperă adâncă preocupare personală pentru credincioșii Corinteni și interesul lui neabătut pentru binele lor. Se pare că-l trimisese pe Tit la Corint pentru a lucra la refacerea armoniei și a culege un raport deplin despre starea de lucruri și despre felul cum primiseră corintenii scrisoarea lui de mustrare (cf. AA 323). Se pare că ei se înțeleseseră să se întâlnească la Troa. Cu privire la cetatea Troa și la vizita anterioară a lui Pavel acolo, vezi Fapte 16,8-11. Pavel a vizitat din nou Troa la întoarcerea lui din Corint, în drum spre Ierusalim (Fapte 20,6-12) și de asemenea după prima sa eliberarea din temnița de la Roma (vezi la 2 Timotei 4,13).

Evanghelia lui Hristos. Adică Evanghelia care vine de la Hristos. La părăsirea Efesului, Pavel intenționase să acorde ceva mai mult timp lucrării de evanghelizare la Troa.

O ușă. Se pare că predica lui Pavel la Troa a fost bine primită. Imaginea ușii, folosită ca simbol pentru ocazia creată, mai apare și în 1 Corinteni 16,9 (vezi Apocalipsa 3,8). Providența deschisese multe uși pentru Pavel, inclusiv una de scăpare de la moarte (vezi 2 Corinteni 1,8-10). El văzuse mâna lui Dumnezeu în

lumină și în întuneric, în razele soarelui și în ploaie. O văzuse chiar transformând „ghimpele din carne” într-un scop pozitiv (cap. 12,7). Creștinul trebuie să fie mereu atent ca să vadă intervenția lui Dumnezeu pe cărarea sa – veghind cu râvnă, așteptând cu răbdare, ascultând imediat și bucurându-se cu recunoștință.

2 Corinteni 2:13

13. N-am avut liniște. Starea de îngrijorare a lui Pavel a continuat până când, în cele din urmă, l-a întâlnit pe Tit în Macedonia. Atât de copleșitoare era îngrijorarea sa, încât nu a putut zăbovi în Troa ca să predice, deși perspectivele erau strălucite acolo. Aici se poate vedea interesul profund al lui Pavel față de convertiții săi. Nicăieri nu ni se mai relatează că Pavel ar fi renunțat la „o ușă deschisă”. Lucrătorul cel mai eficient în slujba lui Dumnezeu nu e întotdeauna mai presus de emoția profundă care poate să-l descumpănească și să-l împiedice să-și continue lucrarea pentru un timp. În timp ce criza amenința lucrarea lui Hristos în Corint, Pavel n-a putut nici să afle odihnă, nici să-și concentreze forțele în alte activități.

În Macedonia. Macedonia era în drumul spre Corint și acolo Pavel se aștepta să-l întâlnească pe Tit mai repede decât la Troa.

2 Corinteni 2:14

14. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Îngrijorarea ce nu putea fi înfrântă îi face loc bucuriei exuberante, când Pavel ajunge în Macedonia și îl întâlnește pe Tit. Pavel începe aici o lungă expunere a motivelor și puterii spirituale a slujitorului Evangheliei, așa cum au fost exemplificate în propria sa viață. Aceasta este tema scrisorii sale până la cap. 7,4. Nici un alt pasaj din Scripturi nu redă o imagine mai înflăcărată și mai tulburătoare a experienței lăuntrice a unui adevărat ambasador al lui Hristos (vezi cap. 5,20).

Ne poartă... cu carul Lui de biruință. [„ne face să triumfăm”, KJV; „ne face pururea biruitori”, G.Gal.]. Gr. thriambeuo, „a triumfa”, adică a sărbători biruință sau a fi în fruntea unei procesiuni triumfale, acesta fiind și felul în care Pavel folosește acest verb și sensul în care este totdeauna folosit în papirusuri. Traducerea aici ar trebui probabil să fie „conduce... în biruință”. Nu Pavel și colaboratorii săi sunt cei care triumfă, ci ei, în calitate de slujitori ai Domnului Hristos, sunt conduși de El în procesiune triumfală atunci când merg prin lume proclamând Evanghelia, fiind exemple vii ale biruinței Sale asupra puterilor întunericului (Coloseni 2,15).

Thriambeuo este înrudit cu thriambos, un imn cântat în procesiuni care sărbătoresc mari victorii militare. Faimosul triumf roman era conferit generalilor victorioși de către Senatul roman ca semn al unei biruințe sau a unei campanii militare distinse. Un general victorios era salutat de slujitorii cârmuirii la porțile cetății imperiale, unde începea marșul triumfal. Întâi veneau senatorii, precedați de un grup de magistrați. După senatori veneau purtătorii de trâmbițe, vestind sosirea biruitorului. Apoi venea un lung șir de care încărcate cu prada de război. Articole de mare valoare, rare sau deosebit de frumoase erau expuse vederii. Mai erau și tauri și boi albi destinați jertfelor. Ici și colo purtători de tămâie își legănau vasele într-o parte și alta parfumând aerul. Lei, tigri, elefanți și alte animale neobișnuite, aduse din țările cucerite, apăreau adesea în procesiune. După aceea, veneau regii, principii sau generalii captivi și un lung șir de captivi din popor, legați și înlănțuiți. Apoi venea biruitorul însuși, stând în picioare într-un car splendid. O coroană de lauri sau de aur era așezată pe capul lui. Într-o mână purta o ramură de laur, emblema victoriei, și în cealaltă un sceptru. Îl urmau mulți dintre cei care luptaseră sub conducerea lui, ofițeri, călăreți, pedestri, fiecare ținând ridicată o sulică împodobită cu ramuri de laur. Procesiunea înainta pe străzile aglomerate, pe Via Sacra, pe sub Arcul de triumf, spre Dealul Capitoliului (vezi harta, p. 462). Acolo se oprea, și unii din captivi erau executați cu sânge rece sau aruncați în închisoare pentru a-și aștepta moartea în Colosseum. Alții, considerați vrednici de iertare, erau eliberați. Erau aduse jertfe de animale zeilor romani și începea petrecerea de biruință.

Pavel îl vede pe Hristos ca un mare biruitor, conducându-i pe cei biruiți într-o procesiune triumfală. Pavel, colaboratorii săi și toți cei câștigați la Hristos sunt captivi în marele marș triumfal al lui Dumnezeu. Pavel nu vorbește despre sine ca fiind comandantul biruitor al oștirii lui Dumnezeu, ci îi dă Lui toată slava. Ipostaza în care Pavel e adus ca trofeu al harului divin se potrivește atitudinii și sentimentelor lui obișnuite (vezi 1 Corinteni 4,10; 11,23; Coloseni 1,24). El scoate aici în evidență folosirea sa cu succes de către Dumnezeu ca evanghelist. Dumnezeu îi conduce, pe el și pe colaboratorii săi, în triumf. Pretutindeni Evanghelia câștiga astfel de biruințe, cum fusese cea din biserica din Corint. Toți creștinii adevărați sunt

sclavii lui Dumnezeu (vezi Romani 6,16), trofee ale campaniei victorioase a Răscumpărătorului contra păcatului. A-l vedea pe Pavel, un captiv legat cu lanțuri de carul lui Hristos, însemna a vedea ceea ce putea face Hristos pentru oamenii condamnați. Dumnezeu îl conducea prin lume, ca exemplu al puterii Sale biruitoare și al harului Său fără seamăn. Cea mai grandioasă dintre toate victoriile este victoria asupra păcatului prin puterea lui Hristos. Cel care biruiește vrăjmașii morali și spirituali are parte de o victorie mult mai grandioasă decât cel care înfrânge o oștire dușmană pe câmpul de luptă (cf. Prov. 16,32).

În orice loc. Adică pretutindeni pe unde fusese Pavel. În mai puțin de 35 de ani de la crucificare, Evanghelia fusese predicată în toată lumea mediteraneană (vezi Fapte 19,10.26.27; Romani 1,8; 15,18.19).

Mireasma. [„miros”, KJV]. Adică parfumul răspândit de purtătorii de tămâie pe drumul procesiunii. Nori de tămâie se ridicau din altarele așezate pe marginea drumului, din vase și din templele deschise. Întreaga cetate era învăluită în fumul jertfelor și parfumul florilor și al tămâiei. Pavel se socotește un purtător de tămâie în procesiunea triumfală a lui Hristos.

Cunoștinței. În textul grecesc, acest cuvânt este legat ca înțeles de cuvântul „mireasmă”. În felul acesta, cunoașterea lui Hristos devine parfumul de care vorbește Pavel. Prin lucrarea sa și a colaboratorilor săi, prin neprihănirea lui Hristos descoperită în viața ucenicilor Săi e manifestată această mireasmă spirituală în orice loc, în biserica din Corint, de fapt, pretutindeni în Ahaia.

2 Corinteni 2:15

15. O mireasmă. [„un miros dulce”, KJV]. Gr. Euodia, din două cuvinte, însemnând „bun” și „miros”. Euodia e aplicat la persoane sau lucruri plăcute lui Dumnezeu (vezi Efeseni 5,2; Filipeni 4,18). În Septuaginta e folosit în legătură cu tămâia de la Cortul Întâlnirii (vezi Exod 29,18; Lev. 1,9; 2,2 etc.).

Pavel continuă să se gândească la mirosul tămâiei de pe străzile Romei în timpul procesiunii triumfale, dar imaginea este schimbată puțin. În 2 Corinteni 2,14, mireasma reprezintă cunoașterea de Dumnezeu, răspândită prin reprezentanți omenești. În v. 15, Pavel și tovarășii săi slujitori constituie mireasma lui Hristos. Hristos este mijlocul primar prin care Dumnezeu răspândește cunoaștința care vine de sus. Pavel și colaboratorii săi constituie al doilea mijloc de răspândire. Ei se fac una cu Hristos, care locuiește în ei (Galateni 2,20) și care răspândește, prin ei, parfumul lucrurilor spirituale.

Sunt pe calea mântuirii. [„sunt mântuiți”, KJV]. Cei care sunt pe calea mântuirii sunt mântuiți prin harul lui Hristos; cei care sunt pierduți sunt răspunzători pentru pierderea propriului lor suflet.

Să ne întoarcem la imaginea triumfului roman. Unii dintre cei care mergeau în procesiune erau pe calea spre execuție, alții spre eliberare sau biruință. Ambele grupuri respirau parfumul când înaintau pe drum. Pentru un grup era un semn de aducere-aminte al morții, pentru celălalt era un semn de aducere-aminte al vieții. Tot astfel stau lucrurile și cu Evanghelia. Pentru cei care o primesc, ea devine un zălog al viitorului fericit, dar pentru cei care o resping, ea se transformă într-o avertizare a morții. Predicarea Evangheliei nu lasă niciodată pe un om în aceeași stare în care îl găsește. Ea sau îl conduce la viață veșnică, sau îl împietrește, făcându-l să respingă (vezi la v. 16). Ea sau supune, sau înăsprește; sau împacă, sau înstrăinează. Evanghelia nu se schimbă, ea e totdeauna „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” (Romani 1,16), dar cei care o resping sunt osândiți de ea (vezi la Matei 7,21-27; Marcu 16,16; Ioan 3,17-21). Cel care devine piatra unghiulară a vieții oamenilor devine și „piatră de poticnire” pentru cei care Îl leapădă (1 Petru 2,8).

2 Corinteni 2:16

16. Pentru aceștia. [„pentru acela”, KJV]. Hristos este viața sau moartea pentru oameni, după cum Îl primesc sau Îl resping. Lucrurile se întâmplă în mod inevitabil așa, deoarece El este singurul izvor al vieții. Din momentul când este confruntat cu adevărul, așa cum este el în Hristos, nimeni nu poate evita să ia o hotărâre. Acest contrast dintre efectul salvator al Evangheliei și efectul contrar, de condamnare, e sugerat adesea în Noul Testament (vezi Ioan 3,19; 15,22; 1 Corinteni 1,18.23.24). Pomul sădit pe un teren bun primește viață de la soare, dar putrezește și se descompune dacă este smuls și lăsat în bătaia acestuia, pe pământ. Lumina soarelui topește ceara, dar întărește lutul. Diferența e în însăși substanța. La fel stau lucrurile și cu inimile omenești, unele sunt înmuiate, altele se întăresc, în funcție de răspunsul lor la Evanghelie.

Cine este de ajuns? [„cine e destoinic”, G.Gal.]. Întrebarea este retorică. Pavel simte solemnitatea răspunderii care se stă asupra lui pentru mântuirea oamenilor. Acest simț al răspunderii era un factor important, care contribuie la succesul lui și care îl făcuse să fie atât de sensibil la stările de lucruri din Corint (vezi la v. 13). Această preocupare deosebită se datorează înțelegerii importanței sarcinii primite și a valorii sufletelor. Slujitorul care crede cu adevărat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, îndeosebi acelea privitoare la apropierea sfârșitului timpului, nu poate fi nepăsător față de oamenii pierduți.

Slujitorul Evangheliei este răspunzător de felul cum trăiește, de ceea ce predică și de credincioasa propovăduire a soliei sale. Răspunderea de ambasador al lui Dumnezeu o depășește pe aceea a oricărei alte chemări. Atunci când ambasadorul lui Hristos e un exemplu viu al soliei pe care o proclamă și când trăiește în contact neîntrerupt cu Acela pe care Îl reprezintă, numai atunci poate aștepta să fie „destoinic pentru aceste lucruri”.

2 Corinteni 2:17

17. Nu stricăm. [„care strică”, KJV; „care amestecă”, G.Gal.]. Literal, „vanzători cu amănuntul”, „colportori”, „negustori de mărunțișuri”, „negustori speculanți”. Cuvântul tradus în felul acesta e totdeauna folosit într-un sens lipsit de amabilitate. El era folosit, de exemplu, cu privire la un negustor de vin cu amănuntul sau un vânzător cu ridicata care falsifica vinul adăugând apă sau vreun alt amestec de calitate inferioară, pentru a avea un profit mai mare. El a ajuns să fie folosit și într-un sens intelectual. Platon vorbește astfel despre filozofii care, potrivit cu felul său de gândire, falsificau adevărata filozofie.

Pavel vorbește acum de cei care falsifică sau se poartă înșelător cu Cuvântul lui Dumnezeu. „Cei mai mulți” din Corint erau asemenea cârciumarilor necinstiți sau a vânzătorilor cu ocaua mică, împărțind o Evanghelie falsificată de teorii și tradiții omenești. Potrivit cu Apocalipsa 17,2, biserica apostată îi îmbată pe locuitorii pământului cu vinul desfrânării ei, vin falsificat, doctrine mincinoase. Învățătorii mincinoși sunt mulțumiți cu o contrafacere, cu un surogat ieftin, cu o ascultare superficială, cu încercarea de a atinge neprihănirea prin fapte. Ei vând Cuvântul pentru câștig personal. Metodele și învățăturile unor astfel de speculanți religioși sunt adesea amintite în Scriptură (Isaia 50,11; 2 Corinteni 10,12.13; 11,13-15; 2 Timotei 4,3; 1 Petru 2,1-18).

Un om alterează Cuvântul lui Dumnezeu atunci când îl consideră în primul rând un mijloc de a-și câștiga existența, când minimizează fie bunătatea, fie asprimea lui, când coboară standardele pe care le cere creștinilor sau când se predică pe sine, punându-și în evidență inteligența sau cunoștințele. În felul acesta, el pune Cuvântul în slujba lui, în loc ca el să-i slujească acestuia.

Cei mai mulți. Literal, „cei mulți”, adică cei care i se opuneau lui Pavel. Aparent, un mare număr dintre membri din Corint ajunseseră la concluzia că „cei mulți”, majoritatea nu se putea înșela. Pentru ei, întrebarea de ordine era: Care este părerea generală?

Cu inimă curată. [„cu sinceritate”, KJV; „curăția inimii”, G.Gal.]. Slujitorul competent al Evangheliei e conștient că Dumnezeu l-a trimis, că Dumnezeu îl vede, că Duhul Sfânt locuiește în el. Adevăratul predicator nu va fi egoist, duplicitar, fățarnic, nu va fi animate de motive josnice sau de dorința de popularitate și faimă. El va propovădui Cuvântul, avându-L în centru pe Hristos.

Comentarii Ellen G. White

4 AA 300; MH 166

11 GC 516; PK 654; 1T 211, 304, 707; 2T 143, 313; 3T 476; 6T 446

12.13 AA 323

14.15 RC 61

14-16 AA 326; 6T 316

16 AA 249, 369, 423, 510, 551; AH 37; GC 53; CH 342, 559; CM 125; Coloseni 277, 298, 304, 337, 340; CT 197, DA 439, Ed 282; Ev 208, 297, 383, 561, 631; EW 62; FE 109, 262; GW 78, 120; ML 22, 32, 178, 189; MM 173, 181, 227, 246; MYP 364; PK 86, 128, 232, 234; TM 144, 158, 223, 309, 318; 1T 139, 591; 2T 124, 152, 187, 343, 669; 3T 31, 60, 216, 306; 4T 69, 198, 308, 371, 446, 524; 5T 157, 345, 716; 6T 63, 122, 173, 317, 319, 371; 7T 36, 93, 155, 157; 8T 23, 144, 233; WM 287

2 Corinteni 3:1

1. Să ne lăudăm singuri. În cap. 2,17, Pavel se pune în contrast pe sine și colaboratorii săi cu liderii falși care se duseseră la Corint și acolo stricaseră Cuvântul lui Dumnezeu. Era foarte posibil ca afirmația clară a lui Pavel să fie greșit interpretată și în felul acesta să atragă critici. Se lăuda Pavel? Se fălea el și îi înălța el pe colaboratorii săi? Nu s-a referit el adesea la sine în cuvinte pline de laudă (1 Corinteni 2,6; 3,10; 4,1; 9,15)? Poate că învățătorii mincinoși se recomandaseră credincioșilor Corinteni prin scrisori de la biserica din Ierusalim, care ar fi făcut să pară că erau membrii onorabili și aveau suportul apostolilor. În felul acesta, scrisorile lor de acreditare ar fi părut că sunt mai bune decât acelea ale lui Pavel (cf. Fapte 13,1-3; Galateni 2,7.9). Vezi la 2 Corinteni 5,12.

Laudă. Literal, „rămânere împreună”, însemnând că purtătorul scrisorii era în relații bune cu autorul scrisorii. O astfel de scrisoare era menită să-i identifice pe lucrătorii care călătoreau într-o regiune unde nu erau cunoscuți personal și astfel să ocrotească bisericile de învățătorii mincinoși. Scrisorile de recomandare sunt menționate de repetate ori (Fapte 18,27; Coloseni 4,10). Dar existau și epistole false, la fel cum existau și apostoli mincinoși. Evident, scrisorile de recomandare pe care unii le prezentaseră la Corint fuseseră acceptate ca autentice. Este clar că Pavel nu purtase scrisori de confirmare ca misionar, ceea ce îi determinase pe unii creștini și critici ai săi din Corint să-l nesocotească acum ca apostol și să-i pună la îndoială autoritatea.

2 Corinteni 3:2

2. Epistola noastră. Pavel folosește acum în mod figurat cuvântul „epistolă”. El nu avea nevoie de scrisori de recomandare propriu-zise, deoarece convertirii lui erau o dovadă suficientă a apostoliei lui. El nu avea nevoie de documente scrise pentru a-și stabili autoritatea apostolică. Metafora unei epistole scrise arată, pe de o parte, că cei din Corint aveau cuvântul Legii lui Dumnezeu scris în inimile lor și că, pe de altă parte, erau epistole vii, scrise în inima lui Pavel. În acest fel, ei se dovedeau a fi creștini adevărați și, în același timp, dovedeau și că Pavel era un apostol adevărat. Ei erau „pecetea apostoliei” lui (2 Corinteni 9,2).

Inimile noastre. Se pot cita dovezi (cf. p. 19) pentru înlocuirea acestei expresii cu „inimile voastre”.

2 Corinteni 3:3

3. Sunteți arătați. [„explicit declarați”, KJV]. Literal, „făcuți cunoscut”, „descoperiți”. Lumea are nevoie de creștini mai „citeți”. Limbajul unei vieți de creștini trebuie observat de toată lumea. Numai în felul acesta pot oamenii să înțeleagă ce înseamnă creștinismul, să priceapă marile lui adevăruri și să se deprindă să le placă Legea lui Dumnezeu și să asculte de ea.

Epistola lui Hristos. Fiecare credincios și fiecare biserică ar trebui să fie o scrisoare a lui Hristos către lume. Autorul scrisorii este Hristos. Materialul pe care e imprimată scrisul este inima fiecărui credincios și ceea ce este scris este Legea lui Dumnezeu, o transcriere a caracterului Lui. Copistul în cazul acesta fusese Pavel.

Hristos a scris Cele Zece Porunci cu însuși degetul Său pe tablele de piatră (Ex. 24,12; 31,18; Deut. 9,1,11; cf. PP 366). El a inspirat bărbați să scrie Biblia (2 Timotei 3,16; 2 Petru 1,20.21) și este, în felul acesta, și autorul ei. Dacă vor, oamenii pot să-L vadă și să-L cunoască pe Hristos în Lege, în Scripturi și în aceia care cred în El.

Scrisă de noi. [„slujită de noi”, KJV, G.Gal.]. Hristos l-a folosit pe Pavel ca secretar sau copist al Lui. Pavel nu a compus și nici nu a dictat scrisoarea scrisă în inimile convertiților săi. El a fost doar instrumentul lui Dumnezeu folosit pentru redactarea acestei epistole vii. Slujitorii credincioși ai Cuvântului din biserica de astăzi sunt scriitorii lui Dumnezeu pentru această generație.

Nu cu cerneală. În vechime, scrisorile erau de obicei scrise pe papirus, cu o peniță de trestie și un pigment negru drept cerneală (vezi 2 Ioan 12). Scrisorile lui Pavel către biserici au fost fără îndoială scrise în felul acesta. Dar când e vorba de scrisul pe tablele inimii omenești, adică în minte, se cere un mijloc mai durabil, iar acesta este Duhul viului Dumnezeu. Acolo unde Duhul Sfânt e la lucru, Legea lui Dumnezeu și adevărul Său sunt manifestate prin sfințenie, ascultare și curățire. Ascultarea de voia lui Dumnezeu devine ceva natural. Scrisul despre care vorbește aici Pavel influențează nu numai intelectul, ci și voința și sentimentele (Psalmi 1,2; 119,26).

Adversarii apostolului, iudaizantii, nu scriseseră astfel de scrisori în inimile corintenilor, așa cum făcuse Pavel. Lucrarea lor se mărginea la litera legii. Ei erau preocupați aproape exclusiv de formele ei exterioare, dar spiritul legii nu fusese niciodată imprimat în inimile lor. Ceea ce nu putea realiza legalismul iudaic – din cauza lipsei de credință a celor care-l practicau (Evrei 4,2) – săvârșea acum Evanghelia (Romani 8,3.4). O aderare formală la litera iudaismului nu transfera principiile adevărului în inima oamenilor. Practica iudaică a religiei rămânea formală și mecanică, lipsindu-i spiritul.

Table de piatră. Sau „täblițe de piatră”. Pavel pune în contrast cele două table de piatră pe care Dumnezeu scrisese Cele Zece Porunci la Sinai cu täblițele de carne ale inimii. Nu era nimic rău în a avea Legea lui Dumnezeu scrisă pe table de piatră, dar atâta vreme cât era scrisă numai acolo și nu era transferată pe tablele de carne ale inimii oamenilor, ea rămânea o literă moartă pentru toate scopurile practice. Adevărul are o forță vie, activă numai când e aplicat la problemele vieții. Pavel anticipează aici discuția despre noul legământ, din v. 6-11. Experiența noului legământ e amintită în pasaje ale Scripturii ca Ieremia 31,31-33; Ezechiel 11,19.20; 36,26.27; Evrei 8,8-10.

Numai Dumnezeu are puterea de a ajunge la inima omului și de a scrie Legea Sa acolo. E mai ușor pentru El să scrie Legea Sa pe table de piatră, deoarece ele nu au putere să se opună. Odată ce Legea e scrisă în inimă, ea nu mai este o literă moartă. Hârtia și piatra sunt perisabile. Nu tot așa e cu Legea scrisă în inimă și în viață.

Moise a coborât de pe Sinai purtând cele două plăci de piatră, o dovadă vizibilă că fusese cu Dumnezeu, și a apărut ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, rânduit de El. Deși scrisorile de acreditare ale lui Pavel nu era într-o formă concretă, pe hârtie, ele nu erau mai puțin reale, deoarece aceeași Lege divină fusese înscrisă de Duhul Sfânt în propria sa inimă și în inima convertiților săi. Pavel nu avea nevoie de alte scrisori de acreditare. Viața lui și viața acelor pe care îi condusesse la Hristos constituia dovada suficientă că însărcinarea lui era de la Dumnezeu.

2 Corinteni 3:4

4. Încrederea aceasta. Adversarii lui Pavel, care aveau în vedere numai litera și formalismul, îi înțeleseseră greșit încrederea și verticalitatea sa ca fiind fală și laudă de sine. Dimpotrivă, încrederea lui Pavel era rezultatul conștienței de a fi sub statornică îndrumare și influență a lui Hristos (cf. cap. 5,14). De aceea, toată cinstea și lauda Îi aparțineau lui Hristos, nu sieși. Încrederea în sine neînțeleaptă și zadarnică e un viciu, dar încrederea în Dumnezeu este o mare virtute creștină (1 Corinteni 13,13; Galateni 5,22.23). Cea dintâi își atribuie meritele pentru succesul în lucrare; cealaltă, cu smerenie, Îi atribuie meritele lui Dumnezeu.

2 Corinteni 3:5

5. Suntem în stare [„îndestulători”, KJV]. Gr. hikanos, „suficient”, „de-ajuns”. Forma substantivală a cuvântului e tradusă mai departe, în v. 5, ca „destoinicie” și forma lui verbală, „a făcut în stare” în v. 6. Pavel își împlinise cât putuse mai bine însărcinarea dată de Dumnezeu și nu ezita să-și exprime încrederea că lucrarea lui avusese succes. Dar toată cinstea pentru faptul că fusese un instrument eficient Îi aparținea lui Dumnezeu.

Să gândim ceva. Adică să ajungă la anumite concluzii cu privire la propria sa lucrare. Deși auto-aprecierea capacității sale ca lucrător putea fi defectuoasă, nimeni nu putea tăgădui că ostenele lui fuseseră rodnice pentru împărăție. Principiile împărăției erau înscrise în inimile și viețile convertiților săi, astfel încât să nu fie șterse.

De la noi. Adică pornind de la noi înșine. Pavel tăgăduiește orice merit personal în succesul care însoțea lucrarea sa.

2 Corinteni 3:6

6. Ne-a... făcut în stare. În v. 6-18, Pavel scoate în evidență superioritatea „slujbei Duhului” (v. 8), pe care el o reprezintă, față de „slujba aducătoare de moarte” – sistemul iudaic, ieșit din uz, reprezentat de adversarii săi iudaizanți. El scoate în evidență acest contrast comparând „slova” noului legământ” cu aceea a perioadei mozaice și prezentându-i pe adversarii săi iudaizanți ca exponenți ai literei Legii și nu ai spiritului ei. El numește preoția iudaică o slujire „a slovei” în contrast cu aceea a slujitorilor lui Hristos ca o slujire „a duhului”. Un slujitor „al slavei” Legii administra un sistem de reguli și rânduiești. Scopul lui era de a asigura conformarea la cerințele exterioare. Dar Dumnezeu îl făcuse pe Pavel un slujitor „al duhului”, al întregii voințe descoperite a lui Dumnezeu. El fusese crescut după litera aspră a Legii (Fapte 22,3; Filip 3,4-6), dar duhul vieții în Hristos Isus îl eliberase de sistemul acela aspru (Romani 8,2). El renunțase la slujirea „literei” în favoarea aceleia „a duhului” (Romani 8,1,2:2 Corinteni 5,17).

Acest tip de slujire îi poate salva pe oameni de la păcat, făcându-i copii ai lui Dumnezeu, în timp ce celălalt tip de slujire nu reușește nimic din toate acestea (Efes 3,7). Unul are Duhul Sfânt, celălalt nu-L are. Slujirea „duhului” poate să convingă de păcat, cealaltă nu poate (Ioan 16,8.9.13; Efeseni 3,7; 1 Timotei 1,11-16).

Slujirea „slovei” – formele religiei – și aceea „a duhului” (vezi la Ioan 4,23.24) nu ar fi trebuit să fie reciproc exclusive (vezi la Marcu 2,21,22; 7,6-9). Dar slujirea „slovei” ajunsese să fie, practic, o pervertire a adevăratei Evanghelii care îi fusese descoperită lui Moise și tuturor profeților (DA 29, 30, 35, 36).

Legământ nou. [„Nou testament”, KJV]. Pavel pune în contrast noul cu vechiul legământ, unul fiind identificat cu duhul și celălalt cu litera. Sub vechiul legământ, respectul iudaic pentru simpla „slovă” a legii în practică a devenit idolatrie. El a sufocat „duhul”. Iudeii au ales să trăiască sub stăpânirea „slovei” Legii. Ascultarea lor de lege, de ritual și de ceremoniile prescrise era formalistă și externă. Devoțiunea și ascultarea unui creștin nu vor fi caracterizate prin metode mecanice, reguli și obligații elaborate, ci prin prezența și puterea Duhului lui Dumnezeu.

Nu al slovei. Punerea în contrast a „slovei” și a „duhului” în Scriptură e ceva specific apostolului Pavel (vezi Romani 2,27-29; 7,6). Una este externă, cealaltă este interioară. Atât iudeii, cât și creștinii sunt în primejdia de a accentua „slova” cu excluderea „duhului”. Vechiul Testament cât și Noul Testament reprezintă o descoperire inspirată de Duhul Sfânt (2 Timotei 3,15-17). Dumnezeu intenționase ca iudaismul să aibă atât „slova” cât și „duhul” – o redare scrisă a voii descoperite a lui Dumnezeu și a anumitor formalități prescrise, toate transpuse într-o experiență vie (vezi Ioan 4,23.24). Același lucru e adevărat cu privire la creștini. Doctrinile formaliste, teologia și formele de cult nu au puterea să-i mântuiască pe oameni din păcat.

Prin faptul că venise de la Dumnezeu, „slova” Legii, așa cum e relatată în scrierile lui Moise, era bună. Dar Dumnezeu intenționase ca „slova”, redarea în scris a Legii, să fie numai un mijloc de atingere a unui scop superior, acela al imprimării „spiritului” Legii în inimile iudeilor. Dar ca întreg, israeliții au dat greș în a transpune „slova” Legii în „spiritul” ei, adică într-o experiență religioasă vie de mântuire personală din păcat, prin credința în ispășirea care urma să fie adusă de Mesia. Doar ținerea literei legii „omoară”. Numai „duhul” Legii are posibilitatea să dea „viață”, fie pentru iudeu, fie pentru creștin. Practica creștinismului poate ușor degenera într-o simplă „formă a evlaviei” fără „puterea ei” (2 Timotei 3,5), așa încât „slova” creștinismului îi „omoară” pe aceia care se sprijină pe ea pentru mântuire.

Pe vremea lui Pavel, iudaismul pierduse în așa măsură „duhul” adevăratei religii, încât ritualurile lui religioase constau numai din „slovă”. Ca sistem, el pierduse puterea de a da viață credincioșilor (vezi la Marcu 2,21.22; Ioan 1,17). Pe de altă parte, creștinismul era încă tânăr și prolific, deși în secolele următoare, avea să degenereze și el (vezi nota suplimentară la Daniel 7). În felul acesta, când scria Pavel, iudaismul era identificat cu „slova” și creștinismul, în măsura în care era liber de influența iudaizanților, era identificat cu „duhul”.

Argumentul unora că Pavel nesocotește aici Vechiul Testament și Decalogul este, în realitate, fără

fundament. Scriindu-le creștinilor dintre neamuri, Pavel afirma adesea că Vechiului Testament și Decalogul reprezintă forța care îi unește pe creștini (vezi Romani 8,1-4; 2 Timotei 3,15-17; cf. celor de la Matei 5,17-19). Hristos și apostolii nu aveau alte „scripturi” decât Vechiul Testament (vezi la Ioan 5,39). Galeria eroilor credinței enumerați în Evrei 11, împreună cu multe mii din timpurile Vechiului Testament, au experimentat lucrarea dătătoare de viață a Duhului Sfânt în viața lor, la fel cum alții au făcut-o în timpurile Noului Testament.

Fiecare biserică și fiecare crez au atât „slova”, cât și „duhul” lor. Evanghelia lui Isus Hristos are „slova” și „duhul” ei. Fără puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt, inevitabil Evanghelia devine în orice biserică o scrisoare moartă. Mii de creștini cu numele sunt mulțumiți cu „slova” și rămân cu totul fără viață spirituală. Ceea ce Dumnezeu cere nu este numai o faptă corectă, ci fapte corecte ca produs și dovadă a unei relații corecte cu Dumnezeu și o stare corectă a ființei morale și spirituale. A reduce viața și cultul creștin la conformarea la un sistem de reguli, în loc de a le face să depindă de viul Dumnezeu înseamnă a depinde de serviciul și lucrarea „slovei”. Actele și ceremoniile formaliste ale religiei, fie iudaice, fie creștine, sunt numai un mijloc pentru atingerea unui scop. Dacă sunt tratate ca scopuri în sine, ele se transformă imediat într-o piedică pentru o experiență religioasă adevărată.

Același lucru este adevărat cu privire la Legea lui Dumnezeu, Decalogul. Conformarea formalistă la preceptele ei, într-un efort de a obține prin aceasta mântuirea, este zadarnică. Numai când vine ca rezultat al iubirii pentru Dumnezeu și pentru semenii, ascultarea are valoare înaintea lui Dumnezeu (vezi la Matei 19,16-30). În predica de pe munte, Domnul a subliniat principiul conform căruia ascultarea de „slova” Legii, fără „duhul” ascultării, nu reușește să atingă standardul Său de neprihănire (vezi la Matei 5,17-22). Contrar anumitor comentarii moderni ai Scripturii, „duhul” Legii nu desființează „litera” ei. De pildă, Isus a poruncit ucenicilor Săi să nu se „mânie” pe frații lor (Matei 5,22), dar prin aceasta El nu a dat voie nimănui să calce „slova” poruncii, luând viața fratelui său. Evident că „duhul” poruncii a șasea nu înlocuiește „slova” ei, ci o completează și tinde să o „mărească” (vezi la Isaia 42,21). Același lucru s-ar putea spune cu privire la fiecare precept al Decalogului, inclusiv porunca a patra (vezi la Isaia 58,13; Marcu 2,28).

Slova omoară. „Slova” era bună, dar nu avea putere să salveze pe păcătos de sub sentința morții. De fapt, ea îl condamnă la moarte. Așa cum a fost dată inițial de Dumnezeu, legea avea scopul să promoveze viața (Romani 7,10.11) și astfel se spune despre ea că este „sfântă, dreaptă și bună (v. 12). Dar viața venea odată cu ascultarea, iar moartea cu neascultarea. În felul acesta, Legea îl dădea pe păcătos la moarte, deoarece „omul care va păcătuit, vrednic este de moarte” (Ezech. 18,4.20). „Plata păcatului este moartea” (Romani 6,23), dar Evanghelia avea ca scop să-l ierte și să-i dea viața păcătosului (cap. 8,1-3). Legea osândește la moarte pe călcătorul poruncii, dar Evanghelia îl răscumpără și îl face să trăiască iarăși (Psalmi 51).

Dă viață. Literal, „a face viu”. Lucrarea „duhului” dă putere supranaturală. Sentința la moarte este înlăturată de darul vieții în Hristos (1 Ioan 5,11.12). Când e adusă în conștiința unui om pocăit, norma dreptății lui Dumnezeu devine ocazie de ascultare și de viață. Dar când Legea lui Dumnezeu este adusă în conștiința omului care nu este născut din nou, ea îl condamnă la moarte.

2 Corinteni 3:7

7. Slujba aducătoare de moarte. [„slujba morții”, KJV]. Adică sistemul religios iudaic, care ajunsese atât de pervertit, încât era lipsit de viață și nu putea să dea viață celor care-l practicau. În versetul 9, Pavel îl numește „slujba aducătoare de osândă”. Versetele 7-18 sunt bazate pe experiența lui Moise relatată în Exod 34,29-35. Pavel scoate în evidență aici superioritatea slujbei „duhului”, scopul lui fiind acela de a-i combate cu dovezi pe potrivnicii săi din Corint, iudaizantii (vezi la 2 Corinteni 11,22), a căror slujbă era aceea a „slovei” și nu a „duhului”.

Scrisă și săpată în pietre [„scrisă și gravată”, KJV; „săpată în litere”, G.Gal.). Literal, „gravată în scris” cu accent asupra ideii că scrisul era menit să rămână și astfel să aibă valabilitate permanentă. Aceasta este o referire evidentă la cele două table de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci (Exod 31,18). Comparați cu vorbele rostite de Hristos în Matei 4,4.7.10: „este scris” însemnând „stă scris”. Pavel se referă aici la a doua înscriere a Legii pe table de piatră (Exod 34,1-7.28-35).

Fetei lui Moise. Vezi la Exod 34,29-35.

Strălucirii. [„slavei”, KJV]. Vezi Romani 3,23. În 2 Corinteni 3,7-18 slava care rămâne este în contrast cu slava care piere; ceea ce este plin de slavă în contrast cu ceea ce are mai puțină slavă; iar ceea ce e nou, cu ceea ce e vechi. În ambele, „slava” se referă la slava prezenței lui Hristos. În cel nou e o deplină descoperire a slavei lui Dumnezeu în persoana și prezența reală a lui Hristos, care a venit în lumea aceasta ca să fie văzut de oameni (vezi la Ioan 1,14), slavă care rămâne pururea (vezi Evrei 7). În slujirea mozaică, Hristos era văzut numai în simbolurile oferite de legea ceremonială, dar slava era totuși slava reflectată a lui Hristos. Răscumpărătorul era ascuns în spatele unei perdele de tipuri, simboluri, ritualuri și ceremonii, dar perdeaua aceasta a fost înlăturată la venirea marelui Antitip (vezi Evrei 10,19.20).

Trecătoare. [„desființată”, KJV]. Unii cititori superficiali au tras concluzia că Legea lui Dumnezeu „urma să fie desființată”. Însă versetul spune clar că „slava trecătoare” reflectată pe fața lui Moise „urma să fie desființată”. „Slava” aceea dispărea în câteva ore sau zile, în cazul cel mai fericit, dar Legea lui Dumnezeu, „scrisă și gravată în pietre”, a rămas în vigoare. Slujirea lui Moise și sistemul iudaic e ceea ce trebuia să treacă, nu Legea lui Dumnezeu (vezi la Matei 5,17.18). Slava nu era asupra tablelor de piatră și nu a dispărut de pe ele.

Slava trecătoare de pe fața lui Moise a fost rezultatul părtășiei lui cu Dumnezeu pe Sinai. Ea mărturisea celor care o vedeau că Moise fusese în prezența divină și purta mărturia tăcută a însărcinării sale ca reprezentant al lui Dumnezeu și a obligației poporului de a rămâne la preceptele ei. Slava aceea era dată pentru a atesta sursa divină și astfel obligativitatea Legii.

După cum fața lui Moise reflecta slava lui Dumnezeu, tot așa legea ceremonială și serviciile sanctuarului pământesc reflectau prezența lui Hristos. Dumnezeu intenționa ca oamenii din timpurile Vechiului Testament să înțeleagă și să experimenteze prezența salvatoare a lui Hristos în slava reflectată a sistemului tipic. Dar odată cu venirea lui Hristos, oamenii au avut privilegiul de a privi slava Antitipului (vezi la Ioan 1,14) și nu mai aveau nevoie de slava mai mică, reflectată, care însoțea tipul. În timpurile Vechiului Testament, păcătoșii aflau mântuirea prin credința în Hristos, Cel care trebuia să vină, tot atât de sigur cum au aflat în timpurile creștine.

Tocmai pentru motivul acesta Pavel vorbește despre aceste ritualuri și ceremonii ca „slujirea morții”. Iudeii care nu izbuteau să-L vadă pe Hristos în sistemul jertfelor aveau să moară în păcatele lor. În sine și de la sine, sistemul acela n-a salvat niciodată pe nimeni de la primirea plății păcatului, și anume moartea. Și întrucât cei mai mulți iudei de pe vremea lui Pavel, inclusiv iudaizantii care acum tulburau biserica din Corint, considerau acele jertfe ca esențiale pentru mântuire, Pavel caracteriza corespunzător întregul sistem ca „slujire a morții”. El era lipsit de viață. Atât iudeii, cât și neamurile trebuiau să găsească viață în Hristos, deoarece numai în El este mântuire (Fapte 4,12). Hristos a fost Mântuitorul lui Israel în toate timpurile Vechiului Testament, tot atât de adevărat cum este Mântuitorul nostru astăzi (vezi E. G. White, Material suplimentar la Fapte 15,11).

Eșecul națiunii iudaice de a-l vedea pe Hristos și de a crede în El, așa cum era preînchipuit prin sistemul ceremonial, marchează întregul curs al istoriei evreilor de la Sinai la Hristos. În felul acesta, expresia „slujba morții” caracterizează în mod corespunzător întreaga perioadă a istoriei iudaice, deși, natural, au fost multe excepții vrednice de notat. Orbirea lui Israel, în cele din urmă, l-a făcut să-L lepede pe Isus ca Mesia și să-L răstignească pe Răscumpărătorul lor. Pavel declară că odată cu venirea slavei mai mari, revelate în Hristos, și dispariția în consecință a slavei reflectate a sistemului tipic, nu mai poate exista vreo scuză pentru rămânerea într-un asemenea sistem. Venirea lui Hristos și a plinătății Duhului Sfânt oferea din plin o slujbă care putea să dea viață.

2 Corinteni 3:8

8. Slujba Duhului. Slujba mântuirii, care dă viață, este: (1) „slujba împăcării” (cap. 5,18), adică o slujbă prin care oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu; (2) „slujba Duhului” (cap. 3,8), (3) propovăduirea [„slujba”] cuvântului (Fapte 6,4); (4) „slujba aducătoare de neprihănire” [„slujba dreptății”] (2 Corinteni 3,9), adică o slujbă prin care oamenii pot învăța cum să devină neprihăniți (vezi la Romani 8,3.4). Argumentația compară ce e mai mic cu ce e mai mare. Pasajul acesta prezintă o serie de antiteze, slova și duhul, slava pieritoare și slava dăinuitoare, condamnarea și neprihănire, Moise și Hristos. Cel din urmă, în fiecare caz, este infinit superior celui dintâi (vezi Evrei 3,1-6).

2 Corinteni 3:9

9. Slujba aducătoare de osândă. Adică „slujba aducătoare de moarte” [„slujba morții”] (vezi v. 7). „Slujba aducătoare de neprihănire” [„slujba neprihănirii”] întrecea în slavă „slujba aducătoare de osândă” [„slujba condamnării”], prin aceea că sângele lui Hristos întrecea pe cel al taurilor și al țapilor ca mijloc de ispășire pentru păcat. Deosebirea dintre cele două era infinită.

2 Corinteni 3:10

10. N-a fost slăvit. [„n-avea slavă”, KJV]. Nu într-un sens absolut, ci într-un sens comparativ. Slava slujbei în sistemul jertfelor era mare, dar când era comparată cu aceea a lui Hristos părea un nimic. Slujba anterioară și-a pierdut în felul acesta slava. Ea e cu totul eclipsată. Strălucirea lunii și a stelelor dispare atunci când strălucește soarele. Așa e cu Hristos, Soarele neprihănirii. Slava superioară a întrupării, vieții, suferințelor, morții și învierii lui Hristos și a descoperirii prin El a iubirii și caracterului lui Dumnezeu – sfințenie, dreptate, bunătate și îndurare – face ca sistemul jertfelor, atât de bine adaptat timpului său, să fie cu totul necorespunzător.

2 Corinteni 3:11

11. Ce era trecător. [„ce a fost desființat”, KJV]. Pavel vede dispariția slavei de pe fața lui Moise ca o ilustrație a desființării sistemul mozaic, dispariția „slujbei aducătoare de moarte”. Slujba apostolică pune capăt slujbei lui Moise, din cauză că aceasta își atinsese scopul. Un tipar își pierde utilitatea atunci când apare haina pentru care a fost folosit. Iudaizantii își țineau ochii ațintiți spre „chipurile celor ce sunt în ceruri”, după ce Hristos Se înapoiase la cer să conducă „înseși cele cerești” (Evrei 9,23). Pavel căuta să abată atenția oamenilor de la „slova” unei administrații care era lipsită de puterea de a da viață, la „duhul” uneia care putea să facă lucrul acesta. Sistemul iudaic devenise nu numai inutil ca o călăuză la mântuire, dar chiar primejdios, prin aceea că acum tindea să abată privirea oamenilor de la Hristos.

Pe lângă faptul că sistemul iudaic ajunsese acum să fie învechit, chiar și atunci când sistemul fusese valabil, iudeii pervertiseră în mare măsură planul și scopul pe care Dumnezeu le avusese inițial cu privire la el. Aceasta făcea acum ca sistemul să fie de două ori demodat și necorespunzător (cf. Matei 23,38; DA 577). Acum, cu venirea lui Hristos, nu mai rămânea nici o scuză pentru perpetuarea vechii slujbe, așa cum căutau să facă împotrivorii iudaizanți ai lui Pavel. Comparați cu Romani 9,30-33.

Cu cât mai mult. După cum strălucirea soarelui face să dispară stelele, tot așa slujba „duhului” o depășește și o înlocuiește pe cea a „slovei”.

2 Corinteni 3:12

12. Fiindcă. În v. 7-11, Pavel pune în contrast slujba mozaică cu cea apostolică. Acum el prezintă rezultatele diferite ale celor două feluri de slujire, așa cum sunt văzute în iudei (v. 13-16) și în creștini (v. 17.18). Iudeii rămâneau orbi și împietriți în inimă. Pentru creștini, slujba „duhului” aducea libertate și transformarea caracterului.

O astfel de nădejde. Adică nădejde în slava și eficacitatea superioare ale slujbei „duhului” (cf. Tit 2,13).

Îndrăzneală. Literal, „deschidere”, „franchețe”, „curaj”. Cuvântul grecesc presupune și ideea de franchețe, sinceritate și curaj. Iudeii se temuseră să privească strălucirea divină de pe fața lui Moise și tremuraseră în fața manifestării slavei divine pe Sinai. Moise era cu adevărat omul prin care vorbea Dumnezeu, dar era necesar să acopere slava divină de pe fața sa, care atesta slujba lui. Dimpotrivă, în slujba cu mai multă slavă a lui Pavel nu era nimic care să fie ascuns. El putea să proclame adevărurile Evangheliei fără rezervă.

2 Corinteni 3:13

13. Nu... ca Moise. Vezi Exod 34,29-35. Pavel folosește imaginea năframei pentru a ilustra orbirea Israelului spiritual (2 Corinteni 3,14-16). Potrivit cu cele spuse de Pavel, slava trecătoare reprezenta tipurile și ceremoniile care trebuiau să se sfârșească odată cu venirea marelui Antitip, Domnul Isus Hristos. Din cauza „măhramei”, spune Pavel, israeliții nu erau în stare să vadă dispariția slavei trecătoare sau să înțeleagă sensul ei. Ei credeau din toată inima că tipurile și ceremoniile urmau să fie permanente. Ei le priveau ca

fiind un scop în sine. Ei nu vedeau că sistemul tipic era temporar, provizoriu în natură, preînchipuind slava lui Hristos, care avea să vină.

Cu siguranță, Moise nu a ascuns în mod deliberat adevărul și nu a căutat să-i înșele pe israeliți. El a proorocit despre Mesia și a privit înainte, la perioada glorioasă a venirii Lui (vezi Deut. 18,15). Vălul, sau năframa, simboliza necredința iudeilor (vezi Evrei 3,18.19; 4,1.2; cf. PP 329, 30) și refuzul lor de a-L vedea pe Hristos în slujba jertfelor.

2 Corinteni 3:14

14. Greoi la minte. [„orbiți”, KJV]. Gr. poroo, „a se bătători”, „ajunge greoi”, „a-și pierde capacitatea de a înțelege”. Poroo e tradus „împietrită” în Marcu 6,52; 8,17. Cauza acestei stări spirituale era necredința persistentă.

Până în ziua de astăzi. Pavel fusese delegat să fie un slujitor al noului legământ, dar slujirea lui pentru iudeii din vremea sa nu era mai eficientă decât fusese aceea a lui Moise pe vremea sa. Lucrul acesta se datora oare faptului că Pavel le slujise numai „slova”? Nu! Se datora faptului că aceeași „năframă” era încă pe inimile și mințile lor. Soluția era ca ei să înlăture vălul, nu ca Pavel să schimbe slujba „duhului” cu una „a slovei”, așa cum cereau adversarii săi.

Vechiului Testament. Cu certitudine, nu e vorba de ceea ce cunoaștem noi ca Vechiul Testament, deoarece încă nu era un Nou Testament. În ce privește denumirea pe care Vechiul Testament o poartă în Noul Testament, vezi Luca 24,44. Pavel se referă probabil fie la Pentateuc, fie la acea parte din Pentateuc în care sunt afirmați termenii legământului. În loc să fie pe fața lui Moise, acum vălul este pe cartea pe care el a scris-o. Indiferent de cuvântul vorbit sau scris al lui Moise, mintea și inima poporului erau încă orbite. Iudeii nu înlăturaseră legea. Ei o citeau în mod regulat și, probabil, îl onorau pe Moise. Dar în realitate nu-l credeau, căci dacă ar fi făcut așa, L-ar fi crezut pe Hristos (Ioan 5,46.47). Pentru ei, slava lui Moise consta din „slova” legii și din formele și ceremoniile exterioare prescrise acolo. Natura și lucrarea lui Mesia rămâneau o taină pentru ei.

Dată la o parte în Hristos. Numai descoperirea lui Hristos în profețiile Vechiului Testament și în formele și ceremoniile prescrise de el ar fi putut contribui la ridicarea „vălului” de pe acele pasaje ale Scripturii. Dar iudeii refuzau să-L recunoască pe Hristos ca Mesia și, de aceea, năframa rămânea neridicată.

2 Corinteni 3:15

15. Până astăzi. La vreo 1.500 de ani după Moise și la vreo 30 de ani după moartea lui Hristos.

Când se citește Moise. Primele cinci cărți ale Bibliei au fost scrise de Moise și au ajuns să fie recunoscute ca „Legea lui Moise”. Acestea erau citite cu regularitate în sinagogi (Fapte 15,5.21; vezi vol. V, p. 96, 97).

Peste inimile lor. Nu atât de mult asupra intelectului, cât asupra voinței. Ei ar fi putut să creadă, dar au refuzat să facă lucrul acesta (vezi la Osea 4,6). În toată istoria lor ca națiune, iudeii au vrut să fie orbi. Ei vedeau în ceea ce scrisese Moise numai ceea ce erau dispuși să creadă (vezi vol. IV, p. 33). Erau pe deplin convinși de incomparabila desăvârșire a „slovei” legii mozaice, dar au închis ochii față de „duhul” ei. Serviciile și jertfele de la sanctuar îl prefigurau pe Mielul lui Dumnezeu și lucrarea Lui de mijlocire. Psalmi ca 22, 24 și 110 îndreptau privirile cititorilor către Cineva mai mare decât David. Profețiile din Isaia ar fi trebuit să-i determine să înțeleagă faptul că Mesia trebuia să sufere înainte de a domni ca Împărat. Ei îl așteptau cu adevărat pe Mesia, dar ca pe un Izbăvitor de vrăjmașii străini, nu de păcat (vezi la Luca 4,19). Același vâl de voită necredință ascunde adesea adevărul de privirea oamenilor de astăzi. Avem nevoie să ne apropiem de Scripturi cu mintea deschisă, gata să renunțăm la idei preconcepționate și să recunoaștem, să acceptăm adevărul, indiferent care ar fi el.

2 Corinteni 3:16

16. Ori de câte ori vreunul. [„când el”, KJV]. Textul grecesc poate fi tradus și „când el”. „Ea” s-ar referi la „inima” din vers 15 și „el” la iudeu ca individ, care asculta citirea Legii lui Moise în sinagogă. Obstacolul pus vederii spirituale se găsește în însăși persoana în cauză, nu la Dumnezeu. Pavel nu învață că toată națiunea lui Israel urmează să fie mântuită în masă (vezi Romani 9,6-8; vezi la cap. 11,26).

Se întoarce. Gr. epistrepho, „a se întoarce împrejur”, „a se reîntoarce”, aici, ca de obicei în Noul Testament (vezi Matei 13,15; Luca 22,32; Fapte 3,19 etc.), „a fi convertit”. Când sunt cu adevărat convertiți, oamenii constată că atât Vechiul, cât și Noul Testament dau mărturie despre Hristos (Luca 24,27; Ioan 5,39; 15,26.27; 16,13.14). Dar ca și iudeii lipsiți de credință din timpurile Vechiului Testament, unii creștini moderni, cu judecata acoperită de un văl, nu mai văd în Vechiul Testament decât un sistem de ritualuri și ceremonii.

Năframa. După cum Moise dădea la o parte năframa când mergea din nou în prezența lui Iehova (Exod 34,34), orbirea și necredința spirituală vor fi înlăturate din mintea și inima celor care sunt cu adevărat convertiți. Când iudeul, condus de Duhul, ajungea să creadă în Hristos, vălul care-i întunecase vederea cu privire la legământul veșnic și care în felul acesta îi pervertise ființa, era înlăturat. El era atunci în stare să vadă adevărata semnificație a structurii iudaice și să-și dea seama că Hristos, în propria Lui persoană și lucrare, constituia însăși inima sistemului jertfelor și a întregii Legi a lui Moise.

Numai când Îl găsim pe Hristos în Scripturi, în Vechiul sau în Noul Testament, oamenii înțeleg cu adevărat mesajul sfânt. Numai când se predau cu deplină ascultare vocii lui Dumnezeu, oamenii sunt pregătiți să înțeleagă Cuvântul Lui și să-l interpreteze corect (vezi la Matei 7,21-27).

2 Corinteni 3:17

17. Duhul [„duhul acela”, KJV]. Literal, „Duhul”. Pavel nu identifică aici a doua persoană a Dumnezeirii cu cea de-a treia, ci se referă la unitatea Lor în scop și lucrare. Că o astfel de identificare nu e intenționată este evident din propoziția următoare: „Duhul Domnului”. În Noul Testament, Duhul Sfânt este numit atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos (Romani 8,9). Pavel vrea să spună aici că: (1) locuirea lăuntrică a lui Hristos este realizată prin locuirea lăuntrică a Duhului și este echivalentă cu ea (Ioan 14,16-20; cf. Galateni 2,20); (2) Duhul are în vedere înțelepciunea, adevărul și dreptatea lui Hristos (Ioan 16,10-14); (3) Duhul acționează ca agent al lui Hristos în ducerea mai departe a lucrării de mântuire, făcând-o vitală și efectivă (Ioan 7,37-39); (4) Comuniunea cu Hristos este comuniunea cu Duhul (Ioan 14,17.18).

Unde este Duhul. Slujirea Duhului înseamnă eliberarea de slujirea slovei, care prin ea însăși înseamnă robie. „A umbla cârmuiți de Duhul” înseamnă a te bucura de libertate creștină (vezi Galateni 5,13-16; cf. Ioan 6,63). În sine și de la sine, slujirea „slovei” săpată pe table de piatră nu are nici o putere de a-i converti pe păcătoși și de a-i elibera. Numai Fiul îi poate face pe oameni cu adevărat „slobozi” (Ioan 8,36).

Libertatea Duhului este aceea a unei vieți noi, căreia i se poate acorda totdeauna dreptul la o exprimare liberă și naturală, pentru simplul motiv că atunci când un om e născut din nou, dorința lui supremă e ca voia lui Dumnezeu să lucreze în el. Legea lui Dumnezeu scrisă în inima lui (vezi la 2 Corinteni 3,3) îl eliberează de toate formele de constrângere externă. El alege să facă ce e drept, nu pentru că „slova” legii îi interzice să facă ceea ce este rău, ci pentru că „duhul” legii, săpat în inima lui, îl mână să aleagă ceea ce este drept. Duhul care locuiește în inimă îi stăpânește astfel voința și sentimentele, încât el dorește ceea ce este drept și este liber să urmeze adevărul, așa cum este în Isus. El consimte că Legea este bună și îi „place legea lui Dumnezeu” „după omul lăuntric” (Romani 7,22; cf. Psalmi 1,2).

Libertatea în Hristos nu înseamnă îngăduința ca cineva să facă așa cum îi place, afară de cazul că îi place să asculte de Hristos în toate lucrurile. Trebuie să existe control. Cu cât Hristos locuiește mai puțin în om, cu atât mai mult trebuie să se exercite un control din afară. Omului care este reînnoit în Hristos i se poate încredința deplina libertate, deoarece el nu va abuza de ea făcând-o să servească unor obiective egoiste.

2 Corinteni 3:18

18. Cu fața descoperită. Spre deosebire de israelit, care încă are o năframă pe minte și inimă, care îl împiedică să vadă slava Domnului, creștinul are privilegiul de a privi plinătatea acelei salve. La Sinai, doar Moise a primit descoperirea de la Dumnezeu cu fața descoperită. Acum, toți se pot apropia de Dumnezeu tot atât de eficient cum a făcut-o Moise, cultivând comuniunea intimă cu El (cf. Evrei 4,16).

Privim... ca într-o oglindă. Gr. katoptrizo, „a reflecta” sau „a privi o reflectare”. Unii traducători și

comentatori adoptă prima traducere literară, alții pe cea de-a doua. Contextul este în favoarea celei de-a doua, deoarece a fi „schimbat după chipul lui Hristos” este, logic, rezultatul „privirii” spre El, sau spre reflectarea Lui. E tot atât de adevărat că viața noastră este ca o oglindă, primind lumina de la Hristos și reflectând-o asupra altora. După cum fața lui Moise reflecta slava lui Dumnezeu la Sinai, tot așa viața noastră trebuie să reflecte pururea slava Domnului, așa cum strălucește ea pe fața Mântuitorului, înaintea unei lumi pierdute.

Suntem schimbați. Literal, „suntem mereu schimbați”. Planul răscumpărării are menirea de a reface chipul lui Dumnezeu în om (Romani 8,29; 1 Ioan 3,2), o transformare care are loc prin contemplarea lui Hristos (Romani 12,2; Galateni 4,19). Contemplarea chipului lui Hristos acționează asupra naturii morale și spirituale, așa cum prezența lui Dumnezeu îi influența fața lui Moise. Cel mai modest creștin care privește fără încetare la Hristos ca Răscumpărător al său va reflecta în propria viață ceva din slava lui Hristos. Dacă el continuă, cu credincioșie, să facă lucrul acesta, va merge mai departe, „din slavă în slavă”, în propria experiență creștină (vezi 2 Petru 1,5-7).

Din slavă în slavă. Această transformare este progresivă. Ea trece de la o treaptă a slavei la alta. Primirea spirituală a lui Hristos în inimă are loc prin slava Lui și aduce cu sine o reflectare a slavei asemănătoare cu a lui.

Prin Duhul Domnului. Literal „ca de la Domnul, Duhul”. Transformarea spirituală care vine de la Hristos are loc numai prin lucrarea Duhului Sfânt, care, având acces la inimă, înnoiește, sfințește și proslăvește natura și o transformă după chipul vieții desăvârșite a lui Hristos.

Comentarii Ellen G. White

1-3 AA 327

2 AH 32; CH 560; FE 200, 388, 391; MYP 348, 2T 344, 548, 615, 632, 705; 3T 31, 66; 4T 106, 376, 549, 615; 5T 615; 5T 231, 348, 386; 6T 81, 251

2.3 SC 115

3 GC 262

5 Ev 383; 2T 550; 6T 319, 414

6 SL 63

7-11 PP 330, 367

13.14 AA 44; PP 330; SR 303

13-18 6T 146

15.16 EW 213

17 AA 460

18 AA 307, 545, 559; CH 528; Coloseni 355; CT 251; CW 122; DA 83, 441; Ed 282; Ev 135; FE 480; GC 478; GW 255, 274; MB 85; MH 425, 492, 503; ML 24, 46, 54, 105, 196; MYP 104, 114; SC 72; SL 8, TM 121, 221, 389; 4T 616; 5T 105, 201, 306, 744; 6T 317, 7T 46; 8T 86, 289, 318.

2 Corinteni 4:1

1. Slujba aceasta. Adică slujba „noului legământ”, prin care oamenii sunt eliberați din robia „slovei” legii (vezi la cap. 3,6.17) și au principiile lui gravate în inimă (v. 3). Această slujbă a „duhului” (v. 6), a „neprihăririi” prin credință (v. 9), a „noului legământ” (v. 6) și a adevăratei „slobozenii” (v. 17) îl reface pe credincios după chipul lui Hristos. Această slujbă plină de slavă îi susține continuu pe membri și pe slujitorii

Evangeliei, prin orice încercare și prin orice suferințe ar trece, și chiar și acestea contribuie la slava lui Dumnezeu.

Nu cădem de oboseală. [„nu leșinăm”, KJV]. Gr. egkakeo, „a fi obosit”, „a-și pierde curajul”, „a se descuraja”. Pavel avea o încredere nețărmurită în integritatea și valoarea soliei sale, iar Dumnezeu binecuvântase foarte mult lucrarea lui. El era cu totul nevrednic. Fusese un persecutor și un hulitor. Se socotea „cel dintâi” dintre toți păcătoșii (1 Timotei 1,15). Dar „primise îndurare”. El datora consacrarea lui ca slujitor al Evangheliei în totul numai harului lui Dumnezeu (1 Corinteni 7,25; 15,9.10; Galateni 1,15.16; 1 Timotei 1,12-16). Nimic nu înfrânge mai bine mândria, îngâmfwarea și înfumurarea decât o face o privire retrospectivă obiectivă asupra vieții personale. Convertirea lui Pavel și însărcinarea lui în slujba Evangheliei se datorau îndurării divine (1 Timotei 1,13.14).

2 Corinteni 4:2

2. Am lepădat. [„am renunțat; KJV]. Literal, „am renunțat [o dată pentru totdeauna]”. La convertire, Pavel renunțase la toate obiceiurile care erau în neconcordanță cu credința sa nou-găsită și odată cu primirea misiunii de propovăduitor al Evangheliei, el renunțase și la metodele contestabile pe care unii dintre oponenții săi se simțeau liberi să le folosească.

Rușinoase. Gr. aischune, „[lucrurile] rușinoase”. Lucrarea de slujitor al Evangheliei cere o transparență a vieții și a caracterului. Din clipa în care oamenii încep să suspecteze că în viața unui conducător sunt lucruri care nu rezistă unei cercetări atente, lucrarea lui s-a sfârșit. Primul lucru care i se cere unui adevărat slujitor al Evangheliei este să renunțe pe deplin la toate lucrurile care ar putea aduce ocară cauzei lui Dumnezeu. Adevărata religie este o cale a luminii și niciodată a întunericului (vezi Romani 13,12; 1 Corinteni 4,5; Efeseni 5,8; cf. 1 Ioan 1,5), deoarece ea are legătură nu numai cu fiecare faptă, ci mai mult, cu motivul care o determină.

Nu umblăm cu vicleșug. Adică nu practicăm înșelăciunea. Pavel aspira să fie ceea ce părea că este (cf. Luca 20,23). Adversarii lui ar fi recurs la orice înșelăciune pentru a-și atinge scopurile.

Nu stricăm. [„cu înșelăciune”, KJV]. Pavel proclama întregul adevăr, fără a-l strica. Stricarea Cuvântului lui Dumnezeu constă în propovăduirea de păreri personale ca și când ar avea aprobarea Scripturii, în scoaterea textelor din contextul lor, în punerea tradițiilor omenești în locul unui „așa zice Domnul”, în înlăturarea prin explicații a înțelesului clar al Scripturii pentru a scuza păcatul, în interpretarea învățăturilor ei literale într-un mod mistic sau simbolic, astfel încât să-i altereze autoritatea, sau în prezentarea unui amestec de eroare cu adevăr (vezi 2 Corinteni 11,3; 12,16; Efeseni 4,14; 1 Tesaloniceni 2,3.4).

Arătarea. Într-o formă sau alta, cuvântul „a arăta” apare de repetate ori în epistola aceasta (cap. 3,3; 4,10; 11,6 etc.). El semnifică opusul lui „tănuire” sau „vicleșug”. Tot ceea ce cere adevărul este o afirmare simplă și clară. Această „arătare” nu trebuie să fie umbrată de nimic din viața slujitorului creștin sau a celui care se declară creștin.

Ne facem vrednici să fim primiți. [„ne recomandăm”, KJV]. Adversarii din Corint îl înfieraseră pe Pavel ca apostol mincinos (vezi la cap. 3,1). El caută acum să-și apere apostolia prezentând anumite aspecte ale vieții și lucrării lui care trebuiau să-l recomande în fața lor ca apostol autentic.

Cuget. [„conștiință”, KJV]. În ce privește importanța pe care Pavel o dădea unui cuget curat, vezi Fapte 2,31. Pavel îi atribuie fiecărui om capacitatea judecării morale și a unei cunoașteri înnăscute a legii morale (vezi Romani 2,13-15). „Arătarea” de către Pavel a adevărului făcea apel nu numai la intelectul oamenilor, dar și la conștiința lor (cf. Ioan 8,9; Romani 2,15).

Înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu cunoaște integritatea inimii lui Pavel, iar Pavel îl invită, ca să zicem așa, pe Dumnezeu să dea mărturie cu privire la adevărul celor scrise de el acum.

2 Corinteni 4:3

3. Este ascunsă. Sau „este acoperită” sau „rămâne acoperită”. Pavel se referă aici la „năframa” din cap. 3 (vezi v. 13-16). Pe vremea lui Pavel, situația rămăsese aceeași de pe vremea lui Moise: pentru mulți

adevărul încă era ascuns. Situația aceasta nu se datora lipsei de claritate a Evangheliei înseși, ci atitudinii minții și inimii cărora le era adresată.

Sunt pe calea pierzării. [„sunt pierduți, KJV]. Literal, „se pierd”. Pavel se referă, fără îndoială, la minoritatea corinteană care se încapățânează să asculte de apostolii mincinoși din mijlocul lor. Cei care fac parte din această minoritate se pot pocăi încă, dar atâta vreme cât Evanghelia rămâne acoperită pentru ei, și ei rămân într-o stare pierdută. Pentru ei, mântuirea va fi cu puțință când „vălul” este dat la o parte (vezi Matei 18,11; Luca 15,4.6.24.31.32; 19,10).

Omul nu poate să-și procure singur lumină, dar își poate face întuneric, închizând ochii în fața luminii. Oricât de strălucitor ar fi soarele, razele lui sunt acoperite pentru cel orb. Pavel vorbește despre cei care au refuzat lumina Evangheliei din cauza întunericului lăuntric, de care ei înșiși erau răspunzători (vezi la Osea 4,6). Anumite situații pot duce la „acoperirea” puterii mântuitoare a Evangheliei. În biserica din Corint, de pildă, spiritul de partidă, rivalitatea, cearta, imoralitatea, mândria și egoismul din viața unora ascundeau Evanghelia de ei. Evanghelia descoperită trebuie să fie întâmpinată de minți și inimi deschise (Ioan 8,47; Ioan 4,6).

Nepăsarea față de cele spirituale și preocuparea cu lucruri nespirtuale fac și ele să existe „vălul” (vezi Luca 21,34; vezi la Matei 6,24-34). Preocupări pământești îndreptățite pot să-l acapareze pe om, până când acesta nu mai are nici timp, nici dorință de lumină cerească. Oamenii nu leapădă adevărul din cauza lipsei de dovezi. Ei pot să creadă o mie de lucruri pe temeiul unor dovezi mult mai ne semnificative. Dar resping adevărul pentru că îi condamnă, le mustră păcatele și le tulbură conștiința.

2 Corinteni 4:4

4. Minte. [„minți”, KJV]. Gr. noemata, „facultăți perceptive”. Lupta dintre Hristos și Satana este o luptă pentru mintea oamenilor (Romani 7,23.25; 12,2; 2 Corinteni 3,14; 11,3; Filipeni 2,5; 4,7.8). Lucrarea principală a lui Satana este aceea de a orbi sau întuneca voința oamenilor. El face lucrul acesta oprindu-i de la studiul Cuvântului lui Dumnezeu, afectând puterile minții prin excese ale trupului și ale sufletului, prin ocuparea totală a minții cu lucrurile vieții acesteia și apelând la mândrie și înălțare de sine.

Necredincioasă. [„nu cred”, KJV]. Răspunderea pentru orbirea spirituală îi revine lui Satana, dar și celor care aleg să „nu creadă”. Ei au fost aduși la lumina adevărului lui Dumnezeu, dar reacțiile lor mentale și spirituale sunt oarbe și negative. Marile doctrine fundamentale ale credinței creștine le par lipsite de valoare. Dar ei înșiși sunt răspunzători, deoarece s-au abătut cu bună știință de la adevăr. Au ochi, dar nu văd (Isaia 6,9; Matei 13,14.15; Ioan 12,40; Romani 11,8-10). Nu văd în Domnul nici o frumusețe care să-i facă să-L iubească (Isaia 53,2).

Dumnezeul veacului acestuia. [„Dumnezeul acestei lumi”, KJV]. Adică Satana. Pavel clarifică aici de ce Evanghelia cea slăvită este acoperită pentru mulți oameni. Satana e o ființă (vezi la Matei 4,1) și e important să-l recunoaștem când vine în orice formă sau prin orice intermediar. Titlul „dumnezeul acestei lumi” face aluzie la încercarea lui Satana de a uzurpa suveranitatea lui Dumnezeu asupra acestei lumi. Diavolul pretinde că e dumnezeul acestei lumi (Matei 4,8.9; 1 Ioan 5,19). El a fost domnitorul invizibil al multora dintre marile regate și împărății ale pământului. E numit „dumnezeul acestei lumi”, deoarece scopul lui este să obțină controlul deplin asupra ei și a locuitorilor ei. El este „dumnezeul acestei lumi”, deoarece lumea este în cea mai mare măsură sub controlul lui. El stăpânește în inima celor mai mulți dintre locuitorii ei (cf. Efes 2,1.2). Lumea ascultă de poruncile lui, cedează la ispitele lui, ia parte la lucruri rele și la urâciunile lui. El este autorul și instigatorul tuturor păcatelor și întruchiparea lor. se Spune că păcătoșii cu voia sunt dați pe mâna lui Satana (1 Corinteni 5,5; cf. 1 Timotei 1,20). El este „dumnezeul acestei lumi” din cauza stăpânirii lui, deși limitate, asupra forțelor naturii, a elementelor pământului, a mării și a cerului.

Lumina. Gr. photismos, „iluminare”, „iluminație”, de la un verb care înseamnă „a da lumină”. Comparați cu phos, cuvântul obișnuit pentru „lumină” (vezi la Ioan 1,7.9). Photismos e folosit cu privire la Evanghelia, care va lumina orice minte sinceră și deschisă. Totuși, mulți rămân orbi, chiar și atunci când lumina deplină a Evangheliei strălucește în mintea lor întunecată. Ei sunt ca niște oameni într-o cameră întunecoasă care voit se țin departe de lumină. Ei împiedică lumina Evangheliei, să nu cumva să răsară și să se ridice la zenitul vieții lor (vezi Prov. 4,18).

Problema se pune între lumină și întuneric. Satana nu poate face mai mult decât să i se adreseze minții oamenilor. El nu poate întuneca lumina Evangheliei, dar poate învălui mințile oamenilor în întuneric. El poate face ca un vâl să acopere privirea lor, chiar dacă Evanghelia îi luminează pe oameni pretutindeni în jurul lor.

Împărăția lui Satana este împărăția întunericului (vezi Isaia 60,2; Iuda 6; Apocalipsa 16,10) și tocmai pentru motivul acesta diavolul urăște lumina Evangheliei. El vrea să-și facă lucrarea lumina oricărui înlocuitor al Evangheliei: lumina cunoștinței, a culturii, a moralității, a educației, a bogăției și a înțelepciunii omenești. Dar întregul lui efort este îndreptat împotriva răspândirii luminii Evangheliei, singura care poate să îi salveze pe oameni (Fapte 4,12). Evanghelia este singurul mijloc prin care uneltirile și înșelăciunile diabolice ale lui Satana pot fi demascate și prin care oamenii pot să vadă calea care duce de la întuneric la lumină. Vezi la Ioan 1,4.5.9.14.

Chipul. Gr. eikon, „figură”, „asemănare”. Cuvântul acesta e folosit în LXX la Geneza 1,2.6 și în 1 Corinteni 11,7; Coloseni 1,15; 3,10; Evrei 10,1. Hristos este chipul exact al Tatălui, prin faptul că atributele, caracterul și desăvârșirea Ambilor sunt identice. Dumnezeu Tatăl este ca Fiul (Ioan 12,45; 14,9, Filipeni 2,6). Adam și Eva au fost făcuți la început după acel chip și obiectivul planului de mântuire este să refacă acest chip în omenire.

2 Corinteni 4:5

5. Nu ne propovăduim. Pavel fusese acuzat că este egoist în lucrarea lui de predicare, dar el respinge categoric această acuzație. Oamenii se predică pe ei înșiși atunci când sunt călăuziți de interes personal, când umblă după laudele oamenilor, când au ambiții de a-și etala propriile talente, când proclamă propriile lor opinii sau tradițiile și învățăturile oamenilor în locul Evangheliei și în contradicție cu aceasta și când sunt determinați să predice pentru câștig, pentru a-și câștiga existența sau pentru prestigiu și popularitate.

Domnul Hristos Isus. Vezi Matei 1,1; Ioan 1,38. A-L predica pe Hristos înseamnă a predica Evanghelia veșnică.

Robii. [„slujitorii”, KJV]. Gr. douloi, „sclavi”, „robi”. În altă parte, Pavel vorbește de sine însuși ca fiind slujitor al lui Hristos (Romani 1,1; Filipeni 1,1; cf. Matei 20,28) și ca atare nu are dreptul să stăpânească peste moștenirea lui Dumnezeu.

2 Corinteni 4:6

6. A zis: „Să lumineze lumina”. [„a poruncit luminii”, KJV]. Dumnezeu a chemat lumina la existență prin cuvânt, printr-o singură poruncă (vezi la Gen. 1,3; Psalmi 33,6.9). Primele Lui cuvinte au dat naștere luminii acolo unde fusese numai întuneric (Geneza 1,2). Nu numai că Dumnezeu a creat lumina naturală, dar L-a și trimis pe Fiul Său să fie „Lumina lumii” (Ioan 8,12). Toată lumina fizică, intelectuală, morală și spirituală își are originea în Tatăl luminii (Iacov 1,17). El S-a îmbrăcat „cu lumina ca și cu o haină” (Psalmi 104, 2). Prin însăși natura Sa, Dumnezeu este lumină (Iacov 1,17; cf. Ioan 1,4.5). Vezi Ioan 1,4.5.9.14.

A luminat. Gr. lampo, „a lumina”. Acela care a creat soarele ca să lumineze întunericul primordial al acestei lumi, dă și lumina adevărului pentru a lumina mințile întunecate (Psalmi 119,105). După cum cuvântul rostit al lui Dumnezeu a adus lumină unei lumi pline de întuneric, Cuvântul viu, așa cum e prezentat în Cuvântul scris, poruncește luminii cerului să strălucească în sufletele întunecate. E dincolo de puterea, iscusința și înțelepciunea omului să producă o astfel de lumină.

Forma verbului în textul grecesc sugerează că Pavel s-ar putea referi la o anumită experiență din trecut, propria convertire. Atunci când Pavel L-a privit pe Hristos în slavă, lumina de pe fața Lui a strălucit asupra lui Pavel. Apoi, solzii de pe ochii lui și de pe mintea lui au căzut (Fapte 9,3-18). Pentru prima dată, Hristos i-a apărut așa cum era cu adevărat, Mântuitor și Domn, iar el a fost transformat. Întunericul propriului său suflet și al propriei sale minți a fost împrăștiat (Fapte 9,17.18; 26,16-18).

Să facem să strălucească lumina. [„să dăm lumină; KJV]. Potrivit construcției grecești a acestui pasaj, scopul luminii lui Dumnezeu din inima oamenilor e acela de a da lumină; scopul luminii este acela de a le face cunoscut oamenilor slava divină, iar scopul cunoașterii slavei divine este acela de a-i mântui.

Pe fața. [„în fața”, KJV]. Aceeași slavă care se reflectase pe fața lui Moise fusese recent văzută pe fața lui Hristos (vezi la Matei 17,2; Luca 2,48; Ioan 1,14; 2 Petru 1,17.18). Hristos este descoperirea deplină a slavei Tatălui sau întruparea perfecțiunii divine. Toate celelalte revelații au fost sau parțiale, sau nedesăvârșite. Pe fața lui Isus Hristos oamenii pot vedea lumina deplină, curată și desăvârșită a lui Dumnezeu.

Pavel recunoscuse slava lui Dumnezeu în creație și în Lege, dar acum percepea descoperirea perfectă a slavei divine pe fața și în persoana lui Isus Hristos. Aceasta e ceea ce i-a câștigat inima și consacrarea deplină. Numai în și prin Isus Hristos omul devine părtaș firii dumnezeiești și, în felul acesta, de slavă divină.

2 Corinteni 4:7

7. Comoara aceasta. Adică „cunoștința slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (v. 6). În v. 7-18, Pavel accentuează felul în care această cunoștință i-a dat putere să rabde, ca un „rob” al lui Dumnezeu, cele mai insurmontabile greutăți cu care s-a confruntat în lucrare. Dacă nu ar fi fost această cunoștință și putere, slabul vas omenesc s-ar fi prăbușit (vezi v. 1).

Vase de lut. Gr. ostrakinoi, în original, recipient scobit (linguri mari) făcute din scoici sau din lut ars. Astfel de unelte erau slabe, fragile, umile, de folosință scurtă și de mică valoare. Așa e făptura omenească în comparație cu comoara veșnică a lui Dumnezeu. Totuși, e planul lui Dumnezeu acela de a face ca acest vas slab să fie pritorul și păstrătorul celei mai mari dintre comori. Slujitorul Evangheliei și credinciosul sunt declarați doar vase de lut pentru scopul suprem de a conține marea comoară a lui Dumnezeu. Poate că Pavel se gândește la vechea practică de a depozita comori în vase mari de lut pentru păstrare în siguranță.

Omul este doar caseta care conține giuvaerul neprihănirii lui Hristos, care este împărtășită și acordată fiecărui credincios (vezi Matei 13,45.46). Prin sine însuși, omul este într-o stare de sărăcie cumplită. El rămâne în starea aceasta până când este îmbogățit prin această comoară cerească. Toți cei care sunt răscumpărați de Hristos au comoara aceasta, unii mai mult decât alții, în funcție de cât vor să primească prin credință. Pentru cei care străbat pustiul, apa este inestimabilă. Pentru cei care se confruntă cu moartea, viața este inestimabilă. Pentru omul muritor, comoara Evangheliei înseamnă toate acestea la un loc, apă vie, lumina lumii, viața veșnică.

De la Dumnezeu. Oamenii sunt înclinați să folosească vase de valoare pentru depozitarea comorilor lor. Dar la punerea în aplicare a planului Său, Dumnezeu alege adesea cei mai umili oameni, ca nu cumva să-și acorde lor toate meritele (1 Cron. 1,28.29). Nu e spre binele omului să primească laudă pentru salvarea sa și a semenilor săi. Nu există o piedică mai mare ca mândria, în viața slujitorilor Evangheliei sau a credincioșilor. Nu vasele, ci conținutul lor este important; tot așa și în cazul slujitorului Evangheliei și al soliei sale. Vasul sau instrumentul nu are valoare în el însuși (cf. 2 Timotei 2,19.20); numai prezența și puterea lui Dumnezeu determină valoarea sa. Răspândirea Evangheliei este totdeauna împiedicată acolo unde oamenii întunecă lucrarea lui Dumnezeu prin accentul pus asupra înțelepciunii, capacității sau elocvenței omenești.

2 Corinteni 4:8

8. Încolțiți în toate chipurile. [„tulburați din toate părțile”, KJV]. Versetele 8-10 conțin patru perechi de antiteze. Pe de o parte ele ilustrează fragilitatea ființei omenești și pe de altă parte măreția puterii lui Dumnezeu în ciuda acestei fragilități. Vezi cap. 1,4. Fiecare creștin, îndeosebi slujitorul Domnului, se află în mijlocul unei mari bătălii, lupta de veacuri dintre Hristos și Satana (Efes. 6,10-17; Apocalipsa 12,7-12). În consecință, el nu poate scăpa de încercare și strâmtorare (Ioan 16,33; Fapte 14,22; Apocalipsa 7,14). Totuși, succesul care însoțește eforturile fragilului instrument omenesc în mijlocul strâmtorării și al întristării demonstrează prezența puterii divine (Romani 8,35-39). De aceea, nimeni nu poate să se laude „decât cu crucea Domnului Isus Hristos” (Galateni 6,14). Descoperirea cea mai clară și mai eficientă a lui Hristos are loc în și prin bărbați și femei care triumfă prin harul lui Dumnezeu.

Dar nu la strâmtorare. Optimismul spiritului neîmblânzit al lui Pavel a inspirat nenumărați ambasadori ai lui Hristos să fie loiali, îndrăzneți și curajoși în mijlocul incertitudinii, a descurajării, a dificultății, a persecuției și a morții. Nu împrejurările determină climatul sufletului creștinului. El rabdă pentru că îl vede pe Domnul său invizibil și e susținut de lumina harului divin (vezi Evrei 11,27).

În grea cumpănă. Gr apareo, „a avea îndoieli”. Pavel s-a găsit adesea în situații în care, din punct de vedere omenesc, nu era cale de ieșire. Dar se deprinsese ca, în asemenea împrejurări, să se încreadă în Dumnezeu și să aștepte.

Deznădăjduiți. Gr. exaporeo, „a fi disperat”, „a fi cu totul în încurcătură [neștiind ce să faci]”. Oricât de respingătoare ar fi împrejurările, Pavel se deprinsese să se încreadă în Dumnezeu pentru o soluție.

2 Corinteni 4:9

9. Prigoniți. Vezi Matei 5,10-12; 10,17-23; Ioan 15,20. Fiecare dintre antitezele următoare scoate în evidență mai clar intensitatea suferinței și a primejdiei personale. Pavel vorbește despre împresurare, urmărire, prindere și trântire la pământ de către puterile vrăjmașe. Nu părea să fie cale de scăpare și moartea se arăta de neînălțurat.

Nu părăsiți. În toate încercările, Pavel și colaboratorii săi au experimentat împlinirea făgăduințelor lui Hristos de a fi cu ei chiar până la moarte și de a le asigura o cale de scăpare (vezi 1 Corinteni 10,13; 2 Tesaloniceni 1,4; Evrei 2,18; 13,5). Pentru creștin în vremuri de încercare și persecuție, anumite adevăruri divine sunt evidente. Oricât de mari ar fi încercările întâmpinate, ele nu sunt imposibil de îndurat (Deut. 33,25; Psalmi 46,1). Nici un creștin nu are de ce să fie descurajat. Chiar și când e deposedat de bunurile omenești, comoara lui cea mai mare rămâne sigură, dincolo de posibilitatea de a fi atinsă de oameni sau demoni (2 Corinteni 4,16; cf. Psalmi 23,3). Suportate așa cum se cuvine, toate suferințele și încercările care asaltează viața creștinului slujesc numai ca să-l aducă într-o și mai strânsă comuniune cu Hristos în suferințele Sale (Filipeni 3,10). E posibil ca Pavel să fi suportat mai mult pentru cauza lui Hristos decât a fost chemat să îndure oricare alt creștin. În acest caz, Pavel a înțeles mai bine ca alții ce înseamnă a suferi cu Hristos Isus. Dintre toți scriitorii Noului Testament, nici unul nu scrie atât de mult despre cruce și despre moartea împreună cu Hristos. Pentru Pavel, chiar și persecuția, încercarea, sacrificiul și viața însăși deveneau experiențe cu care să se mândrească, datorită comuniunii mai strânse cu Hristos în suferințele Lui.

Ucenicii lui Hristos urmează să ajungă la desăvârșire prin suferință. Suferințele lui Hristos asigurau fundalul întunecos pe care desăvârșirea Lui de caracter strălucea mult mai minunat (Evrei 2,10). Întreaga Lui viață era o experiență de moarte față de Sine. Nimic nu putea dezvălui mai clar propria Sa iubire și aceea a Tatălui Său pentru păcătoși. Tot astfel, pentru creștin, încercările, suferințele și dezamăgirile vieții oferă fundalul pentru frumusețea răbdării divine, pentru parfumul unui caracter creștin, pentru supunerea liniștită față de voia lui Dumnezeu, pentru încrederea puternică în călăuzirea Sa. În felul acesta, lumina lui Dumnezeu e reflectată pe fața creștinului. Viețuirea creștină va fi totdeauna primită cu ostilitate și ură din partea urmașilor domnului întunericului. Dar nu e în planul lui Dumnezeu ca cel credincios să facă din suferința lui un prilej de înfumurare, să stârnească vrăjmășia și împotrivirea, așa încât să-și scoată în evidență sacrificiul de sine și curajul.

Trântiți jos. Gr. kataballo, „a trânti jos [la pământ]”, „a zăcea întins la pământ”, ca un om înfrânt în lupta personală.

Nu omorâți. [„nu nimiciți”, KJV]. E posibil ca de multe ori Pavel să fi dat impresia nu numai că e „trântit jos”, dar și „omorât”. El admite că de repetate ori fusese „trântit jos”, dar accentuează faptul că niciodată nu a fost „nimicit”.

2 Corinteni 4:10

10. Purtăm... în trupul nostru. Ici și colo, pe corpul lui Pavel erau fără îndoială multe cicatrice care dădeau mărturie mută despre suferințele lui pentru Hristos.

Omorârea. Literal, „moartea”. Pentru Pavel, aceasta era omorârea continuă, zilnică, făcută reală prin propria sa expunere constantă la pericolul morții (Romani 8,36; 1 Corinteni 15,31; 2 Timotei 2,11). Prin această figură de stil, Pavel exprimă comuniunea lui intimă cu Hristos în suferințele pe care este chemat continuu să le îndure. Aceasta constituia o mărturie vie pentru lume despre puterea Evangheliei. Iudaizanții, care scăpau de persecuție predicând o Evanghelie lipsită de viață, legalistă, nu puteau să ofere o astfel de dovadă (vezi Galateni 6,17).

Și viața lui Isus. După cum cicatricile sale mărturiseau despre cât de aproape de moarte ajunsese Pavel, faptul că încă mai trăia dădea o mărturie elocventă despre puterea lui Hristos de a-l elibera de la moarte. De asemenea, viața lui Pavel mărturisea despre puterea lui Hristos de a-i elibera pe oameni de păcat și a-i transforma după chipul Său (vezi Galateni 2,20).

2 Corinteni 4:11

11. Noi cei vii. [„noi, cei care trăim”, KJV]. Pavel amplifică aici și confirmă ceea ce deja afirmase în v. 10. Pentru ambasadorul Evangheliei din zilele acelea, viața și moartea nu erau niciodată departe una de alta.

Totdeauna. În textul grecesc, acest cuvânt este într-o poziție în care este accentuat. Pavel trăia în apropierea morții (vezi la 1 Corinteni 15,29).

Pentru ca și viața. Deși permanent dat morții, misionarul creștin continuă să trăiască, deoarece Hristos transmite propria Sa viață celui ce esențialmente este muritor și supus putrezirii (Ioan 3,36; 14,6; 1 Ioan 5,11.12).

2 Corinteni 4:12

12. Lucrează moartea. Pavel face acum un pas mai departe în contrastul dintre viață și moarte. În timp ce moartea este pururea o perspectivă prezentă pentru vestitorul Evangheliei, obiectivul lui este acela de a duce viață celor care sunt sortiți morții din cauza păcatului. Aici termenul „viață” e folosit în accepțiunea lui superioară, spirituală. Deși convertiții lui Pavel nu au cunoscut decât puțin sau deloc un conflict pe viață și pe moarte în comparație cu al lui, totuși Dumnezeu îl folosisese pe el pentru ca să le aducă viață. Din smeritul vas de lut, care era viața proprie a lui Pavel, purcede puterea lui Hristos de a da o viață nouă corintenilor.

2 Corinteni 4:13

13. Duh de credință. Aceeași credință ca cea exprimată în citatul din Vechiul Testament: „Am crezut, de aceea am vorbit”. Pavel le scrie corintenilor cu un profund simț al convingerii și în nădejdea serioasă că ei vor lua seama la sfatul său.

Este scris. Citatul este din Psalmul 116,110. Psalmul acesta fusese evident sprijinul și mângâierea lui. Atât Pavel, cât și David s-au bucurat și, în felul acesta au devenit convingeri, de bunătatea și iubirea lui Dumnezeu. Și unul și altul trecuseră prin încercări, suferințe și eliberare și ambii vorbeau din convingere. Aproximarea morții nu e o piedică pentru exprimarea optimistă a unei credințe vii. Viața tuturor marilor bărbați și femei din Biblie radiază de acest spirit de biruință, de această stare de optimism și strălucire. Ei și-au exprimat recunoștința plină de bucurie față de Dumnezeu chiar în mijlocul pierderii și persecuției. E lucru natural și ușor pentru gură să exprime ceea ce cunoaște mintea și simte inima. Omul care spune ceea ce nu crede este un ipocrit, în timp ce un om care crede ceea ce nu vrea să spună e un laș.

2 Corinteni 4:14

14. A înviat pe Domnul. După cum Pavel le explicase deja corintenilor pe larg (vezi 1 Corinteni 15,13-23), învierea lui Isus stătea ca o garanție absolută a învierii tuturor celor dreți, care va avea loc cândva.

Ne va învia. Nădejdea plină de încredere a lui Pavel în înviere e ceea ce îl face în stare să înfrunte moartea în liniște și cu curaj. El experimentase deja o înviere spirituală în Hristos (Romani 6,4) și aceasta este asigurarea triumfului viitor asupra morții. El e sigur de viața veșnică (Romani 8,11; 1 Corinteni 15,12-22; 2 Timotei 4,8).

Cu Isus. [„prin Isus”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) expresia „cu Isus”. Pavel se referă la învierea Domnului. El simte că propria sa înviere este tot atât de sigură. Isus a fost înviat ca cel dintâi din neamul răscumpărat (Apocalipsa 1,5), care i-ar cuprinde pe toți convertiții apostolului (1 Corinteni 15,20). În plus, Hristos e Cel care îi va aduce pe cei morți la viață, în ziua de pe urmă (Ioan 5,25-29).

Ne va face să ne înfățișăm. [„ne va prezenta”, KJV]. Poate cel mai mare moment de bucurie pentru cei care biruiesc cu Hristos va fi prezentarea lor înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Pavel anticipează cu mândrie

prezentarea convertiților săi înaintea lui Hristos (cap. 11,2). Scripturile se referă de câteva ori la creștini ca fiind înfățișați sau simplu ca fiind prezenți înaintea lui Dumnezeu. Ei apar înaintea lui Hristos, în fața scaunului Lui de judecată, pentru reabilitare, sau îndreptățire (Romani 14,10-12; 2 Corinteni 5,10). Ei vor fi prezentați înaintea lui Dumnezeu la sărbătoarea nunții Mielului, ca mireasă a Mielului (Apocalipsa 19,7-9), și vor locui în prezența Lui (cap. 21,3).

Poate fi notat în trecere că limbajul acestui verset pare să lase a se înțelege că Pavel aștepta să moară înainte de revenirea Domnului său și să aibă parte de înviere.

2 Corinteni 4:15

15. Toate. Adică toate câte Pavel a suferit ca ambasador al lui Hristos (v. 7-12). Compară cu 1 Corinteni 3,22.23; 2 Timotei 2,10.

Harul mare. [„har abundant”, KJV]. Adică harul lui Dumnezeu, care face cu puțință mântuirea și răscumpărarea păcătosului (Ioan 1,14.16.17; Fapte 20,24.32; Romani 4,16; 5,20 etc.).

Să sporească mulțumirile. [„mulțumirea multora”, KJV]. Pavel anticipează că o slavă din ce în ce mai mare I va fi dată lui Dumnezeu, deoarece cu cât vor fi mai mulți cei pe care el îi întoarce la Hristos prin lucrarea sa, cu atât vor fi mai mulți cei care vor aduce slavă sfântului nume al lui Dumnezeu (cf. cap. 9,11.12). După cum ploaia face să crească roadele pământului, tot așa harul îmbelșugat al lui Dumnezeu îi determină pe oameni să răspundă cu mulțumire (cf. Efeseni 21-8). Acest răspuns vine ca recunoaștere a bunătății, îndurării, iubirii și puterii lui Dumnezeu. Aducerea de mulțumiri și de laudă lui Dumnezeu arată refacerea relațiilor bune dintre Dumnezeu și om și aceasta este ținta principală a Evangheliei.

2 Corinteni 4:16

16. De aceea. [„din care cauză”, KJV]. Perspectiva bucuriei și a slavei viitoare e ceea ce îl face pe Pavel să întâmpine cu seninătate și răbdare încercările și strâmtorările care însoțesc lucrarea sa (cf. Evrei 12,2). Trimișii Evangheliei rabdă vicisitudinile acestui pământ, deoarece trăiesc zilnic ca și când Îl văd pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11,27). Ei sunt atât de încrezători în slava viitorului, încât toate experiențele vieții acesteia nu fac altceva decât să adauge nădejde, bucurie și credincioșie.

Omul nostru de afară. Adică trupul, partea vizibilă a omului, care trece sub măcinarea și sfâșierea vieții. „Omul lăuntric”, pe de altă parte, denotă natura spirituală renăscută a omului, care a fost și este zilnic reînnoită de Duhul lui Dumnezeu (Romani 7,22; Efeseni 3,16; 4,24; Coloseni 3,9.1; 1 Petru 3,4). Procesul de reînnoire continuă fără încetare și-l ține pe om unit cu Dumnezeu. Pavel face referire constantă la această reînnoire (Romani 12,2; Efeseni 4,23; Tit 3,5). Un aspect al lucrării Duhului Sfânt este înnoirea credinciosului cu un plus de viață, energie, curaj și credință în domeniul spiritual.

Lucrarea zilnică de reînnoire a Duhului în viață e ceea ce aduce restatornicirea deplină a chipului lui Dumnezeu în sufletul omului. În felul acesta, deși omul din afară poate să îmbătrânească și să treacă odată cu trecerea anilor, omul din interior continuă să crească în har atâta timp cât durează viața. Pavel putea să privească în liniște încercările vieții, trecerea timpului, înaintarea în vârstă, durerea și suferința și moartea însăși. În același timp, Duhul Sfânt i-a adus asigurarea nemuririi, un dar care avea să fie primit în ziua învierii (2 Timotei 4,8).

Fiecare creștin are nevoie de această înnoire zilnică, dacă nu vrea ca experiența sa cu Dumnezeu să devină împietrită și formală. Reînnoirea spirituală aduce o nouă lumină din Cuvântul lui Dumnezeu, noi experiențe ale harului pentru a fi împărtășite cu alții, o nouă curățire a inimii și a minții. Prin contrast, cei care nu sunt născuți din nou sunt de obicei preocupați de lucrurile care țin de omul din afară: ce să mănânce, cu ce să se îmbrace și cu ce să se distreze. Vezi Marcu 6,24-34.

2 Corinteni 4:17

17. Întristările... ușoare. Versetul acesta cu superlativele lui paradoxale este unul dintre cele mai sugestive pasaje din toate scrierile lui Pavel. Aici apostolul pune în antiteză lucrurile prezente cu cele viitoare, lucrurile timpului cu cele ale veșniciei, întristarea cu slava.

De o clipă. Gr. parautika, „momentane”, „imediate”. Comparat cu veșnicia, un moment este nimic.

Având în vedere veșnicia, creștinul își poate permite să îndure orice întristare în scurtul răstimp de o clipă.

Puțini oameni au suferit atât de mult pentru Hristos cât a suferit Pavel (cap 11,23-30). Suferința îl urmărea oriunde se ducea și în fiecare clipă. Luate separat, încercările lui era cu adevărat grele. Dar când erau comparate cu bucuriile veșniciei și cu slava viitoare, erau numai de o clipă. Compară cu Romani 8,18; Filipeni 1,29; Evrei 2,9.10.

Tot mai mult. Pavel consideră cuvintele „o greutate veșnică de slavă” cu totul necorespunzătoare pentru a exprima contrastul pe care el îl vede între întristările prezentului și fericirea veșniciei. El mai adaugă un superlativ (cf. 1 Ioan 3,1), un idiom grecesc pe care pare să-l fi făurit chiar el. Comparați cu alte expresii superlative folosite de Pavel în Romani 7,13; 1 Corinteni 12,31; 2 Corinteni 1,8; Galateni 1,13.

Întristarea contribuie la slava veșnică prin curățirea, înnobilarea și înălțarea caracterului (Psalmi 94,12; Isaia 48,10; Evrei 12,5-11; Iacov 1,2-4.12; 1 Petru 1,7). Ea cultivă încrederea în Dumnezeu și dependența de El (Psalmi 34,19; Isaia 63,9; Osea 5,15, Iona 2,2). Întristarea duce la supunerea inimii și a minții. Ea doboară mândria, smerește eul și este adesea mijlocul de a aduce voia credinciosului mai aproape de voia lui Dumnezeu. Ea pune la încercare credința credinciosului și autenticitatea mărturisirii sale de credință ca și creștin (Iov 23,10; Psalmi 66,10). Ea dă ocazie pentru punerea în practică și perfecționarea credinței. Credința este întărită prin punerea în practică. Ea îl ajută pe credincios să vadă lucrurile în adevărata lor perspectivă și să dea locul de frunte lucrurilor importante. În felul acesta, întristarea creează în creștini o pregătire pentru slavă. Când obiectivele lumești sunt îndepărtate prin disciplina suferinței, creștinul găsește că e mai ușor să-și lege inima de cele cerești (Coloseni 3,1.2; 2 Timotei 4,5). Întristarea dovedește falimentul înțelepciunii omenești, punându-l pe credincios în situații dificile, unde propria sa stângăcie și nevoie de Dumnezeu devin evidente (Psalmi 107,39). Ea sfințește legăturile omenești. Nimic nu contribuie mai mult la înțelegerea semenilor noștri și la cultivarea bunătății față de ei ca întristarea, încercarea și suferința.

Slavă. Gr. doxa (vezi Ioan 1,14; Romani 3,23).

2 Corinteni 4:18

18. Ne uităm. Pavel explică acum cum e cu puțință să vedem întristările acestei vieți în adevărata lor perspectivă și să le vedem ca având o însemnătate doar de o clipă. Privirea lui era ațintită asupra măreției împărăției veșnice (cf. Evrei 12,2). Ceea ce preocupă la maximum mintea omului va determina felul în care acesta va suporta încercarea, fie cu nădejde și răbdare, fie cu nemulțumire și înverșunare. Primele vin din contemplarea lucrurilor nevăzute ale lumii veșnice (Filipeni 4,8), realitățile spirituale ale lui Hristos. Cele din urmă vin din privirea la lucrurile văzute și trecătoare, precum bogăția, plăcerea și faima (vezi la Matei 6,24-34). Fixându-ne mintea asupra caracterului și vieții lui Hristos, devenim asemenea Lui (cf. Evrei 11,10.26.27.39.40; 1 Petru 1,11).

Comentarii Ellen G. White:

1-6 AA 329; FE 476

2 AA 331; 1T 337

3.4 Coloseni 106; 1T 338; 4T 586

4 CS 209; DA 19; Ev 610; GC 508; PK 682; PP 67, 442; 1T 476; 2T 397; 3T 250; 4T 44; 5T 742

5.6 AA 208; 3T 31

5-7 RC 61

5-10 2T 550

6 Coloseni 149, 415, 421; DA 19, 282, 464; Ed 22, 28, 30; Ev 284; MH 464; PK 717, 8T 46, 256, 322

6-10 AA 510; EW 28; SR 317

7 DA 297; TM 54, 154, 404; 4T 529

7-10 A 330

8.9 AA 296

10 AA 251, 297; TM 388; 2T 343

11 MB 78

11-14 AA 331

15 DA 288, 550

15-18 AA 332

16-18 RC 61

17 AA 560, CS 26; Ev 241; EW 17, 66; GC 351, 460; GW 18, MB 30; MŞ 338, PP 127, 476; SL 76; 1T 61, 126, 544, 657; 2T 38, 40, 44, 101, 275, 286, 358; 3T 481; 4T 526; 5T 260, 309, 351; 6T 156; 7T 29; 8T 131; 9T 49, 115; WM 317

17.18 AA 363, EW 14, 28; 1T 7067; 3T 98, 115; 5T 745; 8T 125

18 DA 412, 662; Ed 183, 296; MB 32; MH 37; PK 548; 4T 345; 7T 143

2 Corinteni 5:1

1. Ştim, în adevăr. [„deoarece cunoaştem”, KJV]. Adică prin credinţă, nu prin experienţă. Cuvântul „deoarece” face din capitolul 5 o continuare a temei capitolului 4. Aici Pavel explică faptul că motivul pentru nădejdea afirmată în cap. 4 este certitudinea învierii la a doua venire a lui Hristos. Învierea este poarta spre lumea veşnică şi, deci, obiectivul dorinţei înfocate a lui Pavel. Isus exprima aceeaşi asigurare cu privire la adevărurile pe care El le predica (cf. Ioan 3,11; 4,22).

Casa pământească a cortului nostru trupesc. Literal, „cortul casei noastre pământeşti”. Cu referire la „casa pământească” a sa, Pavel vorbeşte şi despre pribegia sa „departe de Domnul”, deşi „suntem acasă în trup” (v. 6), şi despre „gemete apăsate” în acest cort (v. 4), până când „se desfăce casa pământească” a sa (v. 1), iar el va lua în stăpânire „locaşul nostru ceresc” (v. 2). A compara corpul omenesc cu un cort era ceva natural pentru un făcător de corturi (vezi Fapte 18,3). Cortul şi trupul se aseamănă în unele privinţe: materialele din care sunt făcute: şi unul şi altul provin din pământ, ambele sunt uşor de distrus. Un cort este doar un loc trecător de locuit şi poate fi desfăcut şi mutat oricând. Literal, potrivit cu Ioan 1,14, Hristos „a locuit în cort” printre noi când a luat trup omenesc la data întrupării Sale (vezi comentariul acolo). Şi Petru compară trupul omenesc cu un cort (vezi 2 Petru 1,13.14).

Avem. Încrederea lui Pavel în fericita nădejde a învierii (1 Corinteni 15,20) e atât de sigură, încât el vorbeşte despre „casa” sa viitoare ca despre o proprietate prezentă. Ochii sunt îndreptaţi spre lucruri care sunt încă „dintre cele ce nu se văd” (2 Corinteni 4,18). „Casa” lui cerească nu e mai puţin reală decât „casa” lui pământească. Eroii credinţei numiţi în Evrei 11 au acceptat şi ei făgăduinţele lui Dumnezeu şi au acţionat pe temeiul lor, ca şi cum ar fi fost realităţi prezente. Pavel are titlul de proprietate şi dreptul la „casa” lui cerească şi nu ezită să o revendice ca fiind a lui.

Clădire... de la Dumnezeu. Pavel vorbeşte despre „clădirea... de la Dumnezeu” ca fiind „locuinţa noastră din cer” (v. 2), ca nefiind „făcută de mână”, ci „veşnică” (v. 1). El vorbeşte, pe de o parte, despre luarea în posesie a acelei case ca despre o îmbrăcare cu ceva peste altceva (v. 2), iar pe de altă parte, despre faptul că „noi părăsim trupul acesta” pentru a fi „acasă la Domnul” (v. 8). Unii au identificat această „clădire” cu „locaşurile” din Ioan 14,2. Dar dacă se face referire la casele materiale cereşti, atunci şi „casa

pământească” din versetul 1 ar trebui să se refere la case pământești materiale. E evident însă că scriitorul nu are în minte aceste lucruri. Cei mai mulți comentatori sunt de acord că Pavel se referă la aici la „trupul duhovnicesc” dat credinciosului la data învierii (vezi la 1 Corinteni 15,35-54). El vorbește despre „casa sa pământească” numind-o „un cort” și despre „casa sa cerească” numind-o „o clădire”. Una este un loc vremelnic de locuit, cealaltă este un loc permanent. Trupurile sfinților înviați vor semăna cu trupul Domnului lor înviat (Luca 24,36-43; Filipeni 3,21).

2 Corinteni 5:2

2. Gemem. Viața viitoare era atât de reală pentru Pavel, încât el privea cu nerăbdare înainte, spre timpul când viața aceasta ar fi putut să schimbe cu aceea. El știa că îl așteaptă un trup slăvit și gema de dor fierbinte de a-l lua în posesie (Romani 7,24; 8,23-25).

Să ne îmbrăcăm. [„să fim îmbrăcați”, KJV]. Gr. *ependuo*, „a pune peste”, „a îmbrăca peste”. Pavel contopește acum figura cortului, sau casei, cu aceea a hainei. Încrederea lui absolută în înviere și în făgăduințele lui Dumnezeu face ca viața viitoare să apară incomparabil mai de preferat acesteia prezente. Pavel ar fi fost fericit să schimbe trupul acesta muritor cu viitorul său trup nemuritor, fără să mai guste moartea, pe care o descrie prin cuvintele: „găsiți dezbrăcați” (v. 3). Cei care „dorm în Isus” și cei care „sunt vii și care rămân”, toți primesc trupurile nemuritoare în același timp, în ziua învierii (1 Tesaloniceni 4,14-17; cf. 1 Corinteni 15,51-54; 2 Timotei 4,6-8). Pavel ar fi preferat schimbarea fără să vadă moartea.

Ceresc. Vezi la v. 1.

2 Corinteni 5:3

3. Vom fi îmbrăcați. [„fiind îmbrăcați, KJV]. Și anume fie cu trupul pământesc, muritor, fie cu cel ceresc, nemuritor.

Găsiți dezbrăcați. Adică nici cu o „casă pământească” (v. 1), nici cu „locașul ... ceresc” (v. 2). Dacă era cu puțință, Pavel ar fi ales să fie transformat fără să vadă moartea. El s-ar fi alăturat lui Enoh și lui Ilie, care au fost mutați la cer fără să vadă moartea (Geneza 5,24; 2 Regi 2,11). Dacă în această stare intermediară – în care el n-ar fi avut nici corp pământesc, nici corp ceresc – ar fi existat perspectiva unei stări de fericire în duh, în prezența lui Dumnezeu, Pavel nu ar fi dorit atât de mult să o evite (2 Corinteni 5,2-4). Dacă o astfel de stare de fericire ar fi fost cu puțință, de ce apostolul ar fi dorit atât de arzător să fie împovărat cu încă un corp, fie el și un trup ceresc? Vezi v. 4.

2 Corinteni 5:4

4. Gemem. Vezi la 2 Corinteni 5,2; cf. Romani 8,20-23.

Apăsați. [„fiind împovărați”, KJV]. Pavel își dă pe deplin seama de fragilitatea cortului muritor, care mai curând sau mai târziu se va desface (vezi cap. 4,7-12). El dorește să fie eliberat de toate șubrezeniile și suferințele vieții prezente. Experiența lui recentă de la Efes și neliniștea lui sufletească pentru biserica din Corint aproape depășiseră puterea omenească (vezi la cap. 1,8.9; 2,13; 11,23-28).

Dezbrăcați. Adică fără trupul muritor sau fără cel nemuritor.

Înghițit de viață. Este clar din v. 4 că ce este muritor nu este schimbat cu ce e nemuritor decât atunci când omul este „îmbrăcat” cu „locașul ceresc” (v. 2). Pavel nu dă aici nici un suport învățaturii nebiblice că, la moarte, când cineva este „dezbrăcat”, intră într-o stare de existență nemuritoare (vezi la 1 Corinteni 15,51-54; 1 Tesaloniceni 4,15-17; 2 Timotei 4,6-8).

2 Corinteni 5:5

5. Făcut. [„lucrat”, KJV]. Gr. *katergazomai*, „a efectua”, „a realiza”, „a pregăti”. Este misiunea Evangheliei aceea de a-i pregăti pe oameni să primească „viața” (vezi Efeseni 2,10; 1 Petru 5,10).

Pentru aceasta. Adică înlocuirea stării de muritor cu cea de nemuritor. Creștinul este cel mai mulțumit om din lume; dar în același timp este și cel mai puțin mulțumit cu lumea. El e ca un călător – perfect mulțumit de locul de poposire, dar avându-și dorurile mereu îndreptate spre casă. Dorul lui e după realitățile veșnice, nu după lucrurile trecătoare ale pământului. Mîntea firească e satisfăcută cu ceea ce poate să vadă

ochiul; mintea creștinului, cu cele nevăzute (vezi cap. 4,18). Dorul înfocat după neprihănire și după lumea veșnică – mult mai de dorit decât fleacurile lumii acesteia – reprezintă dovada convertirii autentice și a maturității creștine (vezi Matei 5,48).

Arvuna. Vezi cap. 1,22.

2 Corinteni 5:6

6. Totdeauna plini de încredere. Niciodată în mintea lui Pavel nu și-a găsit locul vreo îndoială cu privire la certitudinea învierii (vezi la v. 14).

În trup. Sau „casa pământească” (vezi la v. 1).

Departa de Domnul. Adică nu în prezența lui imediată, nu încă „îmbrăcat” cu „locuința noastră din cer” (v. 2), nu în stare de a-L vedea „față către față” (1 Corinteni 13,12; cf. 3 Ioan 14). Vezi v. 8.

2 Corinteni 5:7

7. Umblăm. Adică trăim ca și creștini în viața prezentă (Romani 6,4; 8,1.4; 13,13; 1 Corinteni 7,17; Galateni 5,16; Efeseni 2,2.10).

Prin credință. Încrederea lui Pavel în înviere (v. 6.8) are ca bază credința (vezi cap. 4,18). În viața aceasta, apostolul umblă prin credință, așa cum în viața viitoare va umbla „prin vedere”

Vedere. Gr. eidos, „înfățișare exterioară”, „formă”, „configurație”. Eidos se referă la lucrul care e văzut, nu la capacitatea de a vedea (cf. Luca 9,29, „înfățișarea”, Ioan 5,37). Credem în Domnul fără să-L fi văzut. Până când Îl vom vedea față către față, felul nostru de viață ca și creștini se întemeiază pe credința noastră în ceea ce nu se vede. Sunt două lumi, cea vizibilă și cea invizibilă, care vor fi una, cu excepția intrării păcatului. O persoană umblă „prin vedere” când e sub influența lucrurilor materiale ale vremelnice, dar umblă prin credință când e sub influența celor veșnice. Hotărârile omului nerenăscut sunt luate și purtarea lui e determinată de aparențe. Dar creștinul are o convingere atât de puternică despre realitățile lumii exterioare, încât gândește și acționează prin credință, în lumina lucrurilor vizibile numai pentru ochiul credinței (vezi la Matei 6,24-34; 2 Corinteni 4,18). Cei care umblă „prin vedere” în loc de a umbla prin credință își demonstrează în acest fel îndoiala cu privire la realitățile nevăzute și la făgăduințele lui Dumnezeu. Prin credință, împărăția lui Dumnezeu devine o realitate vie, aici și acum. Credința vine „în urma auzirii” și „auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu” (vezi la Romani 10,17). Vezi la Evrei 11,1.6.13.27.39.

2 Corinteni 5:8

8. Să părăsim trupul. [„absenți din trup”, KJV]. Adică viața din lumea prezentă.

Acasă la Domnul. [„prezenți cu Domnul”, KJV]. În urma unei lecturi superficiale a v. 6-8 unii au tras concluzia că, la moarte, sufletul creștinului merge imediat spre a fi „acasă la Domnul” [„prezent cu Domnul”] și că Pavel, dorind cu înfocare să fie cu Domnul (v. 2), considera moartea de dorit. Dar în v. 3 și 4, Pavel descrie moartea ca o stare de dezbrăcare sau goliciune. El nădăjduiește, dacă aceasta ar fi cu putință, să evite această stare intermediară și dorește cu înfocare să fie „îmbrăcat” cu „locașul lui ceresc”. Cu alte cuvinte, el nădăjduiește să fie strămutat fără să fi văzut moartea (vezi la v. 2-4). În altă parte (vezi la 1 Corinteni 15,51-54; 1 Tesaloniceni 4,15-17; 2 Timotei 4,6-8 etc.), Pavel declară în mod cert că oamenii nu sunt „îmbrăcați” cu nemurirea în mod individual, la moarte, ci în mod simultan, la învierea celor drepiți.

În 2 Corinteni 5,2-4, Pavel a declarat deja că „viața”, evident viața nemuritoare, vine atunci când omul este „îmbrăcat peste” cu „locașul ceresc” la înviere (vezi la v. 4), și nu atunci când se află în starea de goliciune sau dezbrăcare de la moarte. În v. 8, el își exprimă dorința să „părăsească trupul acesta” și să fie „acasă la Domnul”, dar este evident că „a părăsi trupul acesta” nu înseamnă a fi fără trup [„gol” sau „dezbrăcat”], deoarece în v. 2-4 el a afirmat clar că nu dorește această stare intermediară și ar vrea să o evite, dacă ar fi fost cumva cu putință. A avea „viață” (v. 4) și a fi „acasă la Domnul” (v. 8) presupun posedarea „locașului ceresc” (v. 2). O cercetare atentă a afirmațiilor lui Pavel înlătură în mod clar și decisiv orice posibilitate a unei stări între moarte și înviere în care, ca dhuri descarnate („goale” sau „dezbrăcate”), oamenii să se ducă „acasă la Domnul”. Comparați cu Romani 8,22.23; vezi la Filipeni 1,21-23.

Biblia descrie moartea ca un simplu somn din care credincioșii se vor trezi la prima înviere (Ioan 11,11.14.25,26; 1 Corinteni 15,20.51-54; 1 Tesaloniceni 4,14-17; 5,10). Numai atunci, atât sfinții cei vii, cât și cei înviați, vor fi cu Domnul (vezi la 1 Tesaloniceni 4,16-18). Nici una dintre aceste categorii nu o ia înaintea celeilalte (cf. Evrei 11,39.40).

2 Corinteni 5:9

9. De aceea. Adică având în vedere încrederea lui Pavel în înviere și viața viitoare (v. 6-8).

Ne și silim. [„ne străduim”, KJV]. Gr. philotimeomai, „a fi stimulat”, „a se strădui plin de râvnă pentru” (cf. Romani 15,20; 1 Tesaloniceni 4,11). Motivul care l-a împins mereu pe Pavel să meargă înainte, în ciuda încercărilor care se abăteau asupra lui (cf. 2 Corinteni 4,7-18), era perspectiva plină de slavă a învierii sau a înălțării la cer fără moarte, atât pentru el însuși, cât și pentru convertiții săi. Pavel personal se străduia să fie „primit” când urma să stea înaintea „scaunului de judecată al lui Hristos” (cap. 5,10). El se ostenea nu ca să câștige merite înaintea lui Dumnezeu, nu ca să facă ispășire pentru păcatele sale, nu ca să adauge ceva la darul neprihănirii lui Hristos, ci ca să conlucreze cu Hristos în însărcinarea de a-i mântui pe semenii săi (1 Corinteni 15,9.10; Coloseni 1,29). El se străduia de asemenea să facă totul ca propria sa viață să fie o reflectare a lui Hristos, deoarece știa că aceasta urma să fie ceva plăcut și bine primit înaintea Domnului. Deosebirea dintre credinciosul sincer și cel fățarnic este că unul caută aprobarea lui Dumnezeu și celălalt, aprobarea omului. Acela care se hotărăște să trăiască nu pentru sine, ci pentru Hristos, nu-și va irosi timpul într-o viață comodă, inactiv sau urmărind plăceri lumești (Galateni 1,10).

Se spune că în antichitate prelucrătorii de aur priveau atent la metalul topit din creuzet până când puteau să-și vadă oglindit propriul chip. Atunci știau că aurul este curat. Așa e și cu Hristos, care urmărește propria Sa reflectare în noi (cf. Iov 23,10). Este privilegiul nostru de a deveni ca Hristos, despre care se spune că „nu Și-a plăcut Lui Însuși” (Romani 15,3; cf. Gen. 11,5). E o diferență ca de la cer la pământ între a face bine numai pentru că e bine și pentru că Dumnezeu o cere și a face bine pentru bucuria de a-l face pentru Hristos. Oricât de laudabil ar fi să faci binele dintr-un simțământ al datoriei, cu mult mai bine e să-l faci dintr-o inimă plină până la refuz de iubire pentru Domnul. Iubirea lui Hristos era cea care-l constrânsese pe Pavel să trăiască așa cum trăia (2 Corinteni 5,14). Povara ascultării de poruncile lui Dumnezeu devine ușoară când e determinată de iubire (vezi la Matei 11,28-30; cf. Romani 8,1-4). Dorința sinceră de a fi pe placul lui Hristos îl face în stare pe creștin să distingă, fără să dea greș, între bine și rău (vezi la Romani 8,5-8).

Să-I fim plăcuți. [„primiți de El”, KJV]. Marea preocupare a lui Pavel nu era cât avea să mai trăiască sau dacă ostenele sale pământești urmau să se încheie. Preocuparea lui exclusivă era ca, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat, viața lui să fie în așa fel, încât să poată obține aprobarea lui Dumnezeu (vezi 2 Timotei 4,6-8; vezi la Matei 25,21, Luca 19,17).

Fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. [„fie prezenți, fie absenți, KJV]. Vezi la v. 6,8.

2 Corinteni 5:10

10. Căci toți trebuie. Conjuncția „căci” leagă versetul acesta de ceea ce a avut loc anterior. Anticiparea faptului că va fi chemat să stea înaintea lui Dumnezeu în ziua cea mare a judecății era unul din motivele lui Pavel de a căuta cu atâta râvnă să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cu credincioșie și cu lepădare de sine, el urmărea să-și îndeplinească însărcinarea încredințată, ca ambasador al lui Hristos. Cei pentru care solemnitatea zilei aceleia reprezintă o realitate vor fi totdeauna sânguincioși și serioși să-I dea lui Dumnezeu locul cel dintâi și să-I fie pe plac în viața zilnică.

Judecata finală e necesară pentru dezvinovățirea caracterului și dreptății lui Dumnezeu (Psalmi 51,4; Romani 2,5; 3,26). În starea pământească prezentă, oamenii cei mai buni sunt adesea cel mai mult întristați, în timp ce oamenii celor mai răi le merge bine (Psalmi 37,35-39; cf. Apocalipsa 6,9-11). Caracterul lui Dumnezeu cere ca, în cele din urmă, să le fie bine celor care fac binele și rău celor care fac răul. Starea aceasta de lucruri nu există acum și, de aceea, trebuie să vină o zi când relele timpului prezent să fie îndreptate. E de asemenea necesar ca Hristos să biruiască pe domnul întunericului și pe supușii acestuia (Isaia 45,23; Romani 14,10.11; Filip 2,10; GC 666-671) și să-i ia la Sine pe cei răscumpărați cu propriul Său sânge (Evrei 2,11-13; cf. Ioan 14,1-3).

Înfățișăm. Gr. phaneroo, „a face clar”, „a face vizibil”, „a face cunoscut”, „a arăta pe față”, „a face public”. Cuvântul acesta apare de nouă ori în 2 Corinteni. În ziua aceea mare, oamenii nu numai că se vor înfățișa la bara judecării, dar se va descoperi ce fel de persoane sunt. Secretele vieții lor vor fi făcute publice (Ecl. 12,14; Romani 2,16; 1 Corinteni 4,5). Toți vor avea parte de o audiere corectă (cf. Iuda 15). Nimeni nu va fi judecat în absență sau prin delegare (Romani 14,12; cf. Iacov 2,12.13).

Scaunului de judecată. Gr. bema, „o platformă ridicată”, de pe care era condus un proces roman oficial. Hristos urmează să fie Judecătorul final (Matei 11,27; Ioan 5,22-27; Fapte 17,31; 1 Petru 4,5). El e deosebit de potrivit pentru această sarcină. El este Creatorul și Răscumpărătorul lumii. Gândul că Mântuitorul nostru urmează să fie Judecătorul nostru este un gând care aduce mulți fiori. El a luat asupra Sa natura celor care vor veni înaintea barei Sale de judecată (Filipeni 2,6-8), cei al căror destin El îl va decide. El a suferit orice ispită la care ei au fost supuși (Evrei 2,14-17; 4,15). El a stat în locul omului. În Hristos, înțelepciunea divină este combinată cu experiența umană. Înțelegerea și puterea de pătrundere a minții Lui sunt nemărginite (Evrei 4,13). În Hristos, dreptatea lui Dumnezeu a fost unită cu aceea a unui Om desăvârșit. În rolul Lui ca Judecător al tuturor, Dumnezeu Tatăl este unit cu Hristos (Evrei 12,23.24) și este văzut de Ioan în viziune pe un „scaun de domnie mare și alb” la sfârșitul celor o mie de ani (Apocalipsa 20,11.12).

Să primească. Gr. komizo, „a prelua”, „a se îngriji de”, „a duce”. Bune sau rele, faptele oamenilor sunt raportate în cer (Ecl. 12,13.14; cf. Efeseni 6,8; Coloseni 3,23; 1 Timotei 6,19).

După. [„potrivit cu”. KJV]. Faptele unui om vor fi comparate cu mărețul standard, Legea lui Dumnezeu (Ecl. 12,13.14; Romani 2,12,13; Iacov 1,25; 2,10-12). La judecata finală, nu va exista o normă nedefinită de dreptate și, în felul acesta, nu va fi nici o șansă de a scăpa de o recompensă dreaptă, printr-un apel întârziat la îndurarea dumnezeiască (Galateni 6,7; Apocalipsa 22,12).

În trup. Adică în viața aceasta (vezi la v. 6). Evident, punerea la încercare e limitată la existența omului în această lume prezentă și se încheie odată cu „desfacerea” acestui trup (v. 1).

2 Corinteni 5:11

11. Frica. Gr. phobos, tradus prin „frică” și în alte părți ale Noului Testament. Această frică este foarte diferită de groaza prin care vor trece cândva păcătoșii pierduți. Temerea sfântă este începutul înțelepciunii (Psalmi 111,10; Prov. 9,10). Ea este sinonimă cu respectul profund, de felul aceluia pe care l-a simțit Isaia când a fost în fața lui Dumnezeu (Isaia 6,5) și are la bază o înțelegere a caracterului, maiestății și măreției lui Dumnezeu, pe de o parte, și a propriei nevrednicii, pe de altă parte. Ea este rădăcina și izvorul esențial al adevăratei evlavii. Ea pune piedici îngâmfării (vezi Prov. 26,12) și este o piedică în fața păcatului (2 Cron. 19,7; Iov 1,1.8; 28,28; Prov. 8,13; Fapte 5,5). Ea îl eliberează pe om de toate celelalte temeri (Prov 14,26.27; 19,12). Cel care are temere de Dumnezeu poate fi liber de toate neliniștile. Frica de Domnul este o adorare plină de respect a Domnului și o ascultare plină de ascultare a unui Părinte ceresc iubitor (Osea 103,11; cf. Psalmi 111,10). Vezi la Psalmi 19,9.

Căutăm să-i încredințăm. Vezi la v. 20.

Ne cunoaște. [„suntem făcuți cunoscut”, KJV]. Ceea ce suntem Îi e cunoscut lui Dumnezeu și, așa cum lasă să se înțeleagă textul grecesc, l-a fost cunoscut din totdeauna. Dumnezeu Își dă pe deplin seama de ținta înaltă a lui Pavel de a fi după voia Sa mai presus de orice, și Pavel are încredere că credincioșii Corinteni sunt și ei convinși acum de aceasta. Unii, dacă nu mulți dintre ei fuseseră ispitiți să se îndoiască de buna lui credință și el apelează la judecata lor sănătoasă, dorind ca ei să recunoască ținta înaltă a apostolului. Adevăratul lui caracter ca ambasador al lui Hristos (v. 20) ar trebui să fie acum evident pentru ei toți.

2 Corinteni 5:12

12. Nu ne laudăm. În tot cuprinsul ambelor epistole către corinteni, Pavel și-a apărat și elogiât slujba, nu pentru a se înălța pe sine, ci pentru a câștiga încrederea corintenilor în solia sa și în persoana lui, ca sol al lui Dumnezeu. Predicarea lui fusese convingătoare (1 Corinteni 2,4; 15,1.2). El era părintele lor spiritual (1 Corinteni 4,15) și conducătorul lor în cele spirituale (cap 11,1). Slujba lui fusese o slujbă a „duhului” și nu a „slovei”, a transformării lăuntrice, nu a înfățișării exterioare (2 Corinteni 3,6). Ceea ce o recomanda înaintea

oamenilor era puritatea adevărului proclamat (cap. 4,12) și sacrificiul și suferința pe care Pavel le-a avut de îndurat din cauza adevărului (cap. 4,8-10, 11,21-30). Toate acestea, corinteni le puteau interpreta ca laudă de sine. Fără îndoială că mulți interpretaseră în acest fel unele din declarațiile lui Pavel din epistola anterioară, așa cum reiese din folosirea de către el aici a cuvântului „iarăși” (cf. cap. 3,1). El declară acum categoric că în tot ce a scris nu este nici o umbră de înălțare de sine. Scopul lui e acela de a răspunde observațiilor înjosoare ale celor care nu-i apreciau slujba.

Temei. [„ocazie”, KJV]. Gr. *aphorme*, „bază de operațiuni”, „punct de plecare”, „îndemn”. Pavel expune acum scopul care l-a determinat să-și apere slujba. Corinteni erau angajați într-o luptă spirituală cu vrăjmași ai Evangheliei care căutau posturi de conducere în biserică și care încercau să promoveze discreditându-l pe Pavel. Ei veniseră cu scrisori de acreditare care susțineau că vin din partea fraților din Iudea. Ei îl prezentau pe Pavel ca pe un parvenit, ajuns în slujbă cu de la sine putere și spuneau despre ei că sunt investiți cu autoritate de către apostoli (vezi la cap. 3,1). În plus, ei pretindeau că sunt conducători și „slujitori” (cap. 11,22.23). Pavel se referă la ei numindu-i „apostoli mincinoși” și „lucrători vicleni” (cap. 11,13). Evident că un număr considerabil de credincioși Corinteni fuseseră înșelați de acești oameni, care erau hotărâți să preia conducerea bisericii corintene. Pavel declară că unicul lui obiectiv în apărarea slujbei sale este acela de a da bisericii informații corecte și răspunsuri corespunzătoare, cu care să-i reducă la tăcere pe acești apostoli mincinoși.

Laudă. Adică a fi mândru de cineva sau de ceva (vezi la cap. 1,14, unde substantivul înrudit e tradus tot prin „laudă”).

Înfățișare. Literal, „față” și astfel „înfățișare exterioară”. Acești apostoli cu de la sine putere nu sunt ceea ce pretind că sunt și par să fie. Este posibil să aibă „scrisori de recomandare”, dar nu au mărturia lăuntrică a Duhului în inimile bărbaților și femeilor convertiți (vezi la cap. 3,1-3). Aupra celor a căror judecată era bazată pe înfățișare exterioară (vezi la 1 Sam. 16,7), acești falși conducători făceau o mai bună impresie decât fusese în stare Pavel să facă (vezi 2 Corinteni 10,10). Unii Corinteni fuseseră chiar determinați să ia în răs defectele personale ale lui Pavel – slăbiciunea lui corporală și vederea lui slabă (2 Corinteni 10,1.7; 12,8.10; Galateni 4,13-15; vezi Material Suplimentar E.G. White la 2 Corinteni 12,7-9). În plus, Pavel se recunoștea ca fiind un „necioplit” și simplu în vorbire (2 Corinteni 11,6). Pretenția apostolilor mincinoși de a avea o autoritate superioară ca slujbași bisericești pare să se întemeieze pe o legătură personală mai strânsă cu apostolii mai vechi și pe aderarea riguroasă la „slova” ortodoxiei ebraice (vezi la cap. 3,1-3). Fala lor era întemeiată pe valori pur exterioare. Ei păreau că uită acele calități superioare, spirituale cu care Pavel alegea să se fălească, dacă trebuia să se fălească (cf. Galateni 6,14).

2 Corinteni 5:13

13. Ne-am ieșit din minți. [„ne-am ieșit din noi înșine”, KJV]. Gr. *existemi*, „a disloca de pe poziție”, de unde „a-ți ieși din minți” sau „a fi nebun”. Mai poate însemna „a fi înmărmurit”, „a fi uimit”. Aici, contextul cere primul sens. Potrivnicii lui Pavel îl acuzaseră pe cât se pare că era deranjat la minte, poate bazându-și acuzația pe convertirea lui miraculoasă, pe viziunile lui (2 Corinteni 12,1-4; Galateni 1,12), pe râvna lui înflăcărată pentru Dumnezeu, pe aparenta căutare a martirajului (2 Corinteni 12,10) și pe caracterul revoluționar al învățăturii lui. Câțiva ani mai târziu, Festus îi aducea aceeași acuzație (Fapte 26,24), acuzație pe care chiar și prietenii ai lui Isus o aduseseră împotriva Lui (vezi la Marcu 3,21; cf. Matei 12,24).

Pentru Dumnezeu. Acele aspecte ale vieții și slujirii lui Pavel la care este posibil ca vrăjmașii lui să făcut referire, ca fiind simptome ale nebuniei, erau de fapt dovezi ale devoțiunii sale față de Domnul.

Întregi la minte. [„înțelepți”, KJV]. Gr. *sophroneo*, „a fi cu mintea sănătoasă”, „a fi cu mintea dreaptă”, opusul fiind „a fi ieșit din minți”. Faptele reflectând înțelepciunea și moderația erau spre binele și mântuirea convertiților săi. Lui Pavel nu-i păsa de acuzații. Ce dacă vrăjmașii săi îl socoteau nebun? El avea în vedere un singur obiectiv – onoarea și slava lui Dumnezeu și mântuirea semenilor săi.

Pentru voi. Totdeauna uitând de sine, așa cum dădea dovadă prin ostenele lui neîncetate și prin dese suferințe, Pavel trăia pentru alții.

2 Corinteni 5:14

14. Dragostea. Gr. *agape* (vezi la Matei 5,13.44; 1 Corinteni 13,1).

Lui Hristos. Pavel se referă evident la iubirea lui Hristos pentru el și nu la iubirea lui pentru Hristos (vezi Romani 5,5; 8,35.39; 2 Corinteni 13,14; Efeseni 3,19; cf. 4T 457; 7T 139; GW 293). Deși nimic altceva în afară de iubirea lui Hristos nu poate fi puterea dominantă a vieții, e adevărat că iubirea noastră față de Hristos are o însemnătate la fel de vitală. Dar iubirea lui Hristos pentru noi este mereu factorul dominant. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1Ioan 4,19; cf. Ioan 3,16).

Ne strânge. [„ne constrânge”, KJV]. Gr. sunecho, „a ține laolaltă”, „a ține tare”, „a stimula”, „a constrânge”, „a stăpâni”. Acela care alege să fie călăuzit de iubirea lui Hristos nu se va abate de la cărarea datoriei nici la dreapta, nici la stânga, ci, ca și Pavel, va merge stăruitor înainte în lucrarea Domnului, neînfricat și cu hotărâre neabătută (vezi Fapte 20,24; 2 Corinteni 4,7-11). Iubirea lui Hristos îl ține pe credincios în siguranță pe cărarea cea dreaptă și îngustă (vezi la Matei 7,13.14).

Socotim că [„așa judecăm”, KJV]. Sau „am hotărât”, „suntem convinși”. Declarația lui Pavel de consacrare din v. 14 și 15 e fără îndoială expresia deciziei la care ajunsese la convertire (vezi Fapte 9,6; 26,19). Începând de atunci, marele adevăr al ispășirii lui Hristos a fost fără încetare factorul determinant și dominant în viața sa.

Dacă... deci. Gr. ei... ara. Dovezile textuale atestă (cf. p. 10) omiterea lui ei. Acceptând această omisiune, ara ar trebui să fie tradus prin „așadar”, „prin urmare”, „în consecință”, „drept care”.

Unul a murit pentru toți. Moartea înlocuitoare, ispășitoare a lui Hristos – adevărul că El a murit în locul păcătosului – nu e pusă la îndoială, așa cum ar putea implica un „dacă” (vezi la Isaia 53,4; Matei 20,28). Luând locul lui Adam (1 Corinteni 15,22.45), Hristos a devenit căpetenia neamului omenesc și a murit pe cruce ca reprezentant al acestuia. Astfel, într-un anumit înțeles, când a murit El, întregul neam omenesc a murit împreună cu El. Așa cum El îi reprezenta pe toți oamenii, tot așa moartea Lui reprezenta moartea tuturor (1 Petru 3,18; 1 Ioan 2,2; 4,10; vezi la Romani 5,12.18.19). În El, toți oamenii au murit; El a întrunit în întregime condițiile impuse de Lege (Ioan 3,16; Romani 6,23). Moartea Lui a fost suficientă pentru a suporta pedeapsa pentru toate păcatele. Aceasta, însă, nu înseamnă mântuire universală, deoarece fiecare persoană trebuie să accepte ispășirea oferită de Mântuitorul pentru a o face activă în propriul său caz (vezi la Ioan 1,9-12; 3,16-19). Pe de altă parte, nu există bază biblică pentru a limita cuvântul „toți” la o presupusă minoritate aleasă, restului omenirii fiindu-i interzis accesul la harul mântuitor al crucii și fiind, deci, predestinată să fie pierdută (vezi la Ioan 3,16-21; Efeseni 1,4-6).

Nu numai că moartea lui Hristos a asigurat o ispășire pentru păcat și prin aceasta l-a eliberat pe păcătosul pocăit de a doua moarte (vezi Apocalipsa 20,5.14), dar ea a făcut posibilă și moartea păcătoșilor față de firea pervertită, nerenăscută și ridicarea lor pentru a umbla într-o viață nouă (vezi la Romani 6,3.4; cf. Galateni 2,19.20; Filip 3,10; Coloseni 3,3).

2 Corinteni 5:15

15. Cei ce trăiesc. Pavel începe acum să amplifice importanța morții lui Hristos (vezi la v. 14). El vorbește despre experiența celor care au „fost botezați pentru moartea Lui” [„botezați în moartea Lui”] (Romani 6,3) și au fost înviați la trăirea unei vieți noi [„să umble într-o viață nouă”] (Romani 6,4; cf. Efeseni 2,5-7). Legal, datoria lor din cauza păcatului este anulată și ei stau îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Spiritual, ei sunt făcuți în stare prin harul dumnezeiesc să trăiască o viață plăcută înaintea lui, aici și acum, și în decursul întregii veșnicii. Accentul este pus aici pe o completă reorientare, dinspre propria persoană către Dumnezeu. Viața cea nouă dă mărturie despre puterea transformatoare a Duhului Sfânt. Simțămintele cele mai fierbinți și energiile pozitive ale inimii sunt predate lui Hristos, atât în lucrurile mici ale vieții, cât și în cele mari. Viața aduce roadele Duhului (Galateni 5,22.23) și reflectă plăcerea sufletului de a face voia lui Dumnezeu (Psalmi 1,2; 119,97). Iubirea față de Dumnezeu și față de semenii devine motivul dominant al vieții, și slava lui Dumnezeu este ținta oricărui gând și al oricărei fapte. O astfel de viață recunoaște păcatul, devine mai conștientă de nevoile sale și mai dispusă să depindă de harul lui Hristos.

2 Corinteni 5:16

16. Nu mai cunoaștem. Adică ne formăm o părere despre. În textul grecesc, „noi” este emfatic. Pavel se așează în contrast cu alții, probabil adversarii lui din biserica din Corint, care stăruiau asupra „slovei” Legii și țineau atât de mult la aparențe (vezi la cap. 3,1-3; 4,18).

În felul lumii. [„după trup”, KJV]. Pavel refuză să-i evalueze pe oameni în funcție de înfățișarea exterioară. Considerații precum naționalitatea, originea, studiile, cultura, bogăția, poziția și aprecierea celor din jur nu sunt standarde după care el își propune să judece omenirea (cf. 1 Corinteni 1,26; 2 Corinteni 1,17). Acum Pavel îi apreciază pe oameni din punctul de vedere al lui Hristos, potrivit caracterului și atitudinii lor față de cele spirituale (vezi Matei 5,19; 7,20-27; 12,46-50). Această normă nouă de evaluare a oamenilor este încă un rezultat la morții și învierii glorioase a lui Hristos. Creștinul matur vede în fiecare om un păcătos care poate fi salvat și refăcut după chipul lui Dumnezeu și, în felul acesta, un candidat al împărăției cerurilor. Înfățișarea exterioară e de mică valoare; ceea ce contează e inima (vezi la 1 Sam. 16,7; 2 Corinteni 4,18). Din acest punct de vedere, un om cu o avere imensă poate să fie extrem de sărac, și un om cu multă învățătură, cu totul ignorant (vezi la Matei 6,19-34; 1 Corinteni 1,2-23; Coloseni 2,8).

Am cunoscut pe Hristos. Înainte de convertire, este evident că Pavel privise la Hristos dintr-un punct de vedere pur omenesc, ca la un nazarinean disprețuit, ca la un om de origine modestă și fără învățătură, un om sărac și un impostor care fusese respins și crucificat.

În decursul veacurilor, nenumărați oameni cu mintea firească au făcut aceeași greșală. În prezent, există o multitudine de păreri umaniste cu privire la Hristos. Oameni învățați vorbesc despre El ca despre un mare învățător, filozofii Îl privesc ca pe un oracol al adevărului și al înțelepciunii, sociologii Îl onorează ca fiind un mare reformator social, psihologii Îl văd ca pe un profund cercetător al naturii omenești, iar teologii Îl privesc ca pe cel mai remarcabil printre întemeietorii marilor religii ale lumii. Dar pentru acești oameni, Isus este în cel mai bun caz „un om mare”, cel mai înțelept și cel mai bun dintre marii oameni ai lumii. Lumea savantă a depus eforturi laborioase menite să refacă contextul istoric și cultural al lui Isus cel omenesc, dar a neglijat în cea mai mare măsură să se străduiască să aprecieze divinitatea și rolul Său ca Mântuitor al omului. A citi Biblia ca orice altă carte înseamnă a vedea în Hristos nu mai mult decât un om ca alți oameni. E posibil să stăruim asupra evenimentelor din viața lui Isus, să ne formăm o concepție despre El și să construim un sistem frumos de etică din învățăturile Lui și totuși să trecem cu vederea cele mai importante adevăruri ale Evangheliei. Carnea și sângele nu văd în El pe divino-umanul Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului (Matei 16,17). Numai discernământul spiritual poate discerne cele spirituale (1 Corinteni 2,14). Omul care este creat din nou în Hristos Isus (2 Corinteni 5,17) nu subestimează pe Hristosul cel istoric, dar trece dincolo de această concepție despre El, pentru a preamări acest personaj smerit ca Domn și Dumnezeu. El face lucrul acesta deoarece mintea lui e iluminată de Duhul. „Nimeni nu poate să zică: 'Isus este Domnul' decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12,3).

Totuși acum. [„de aici înainte”, KJV]. Adică de la data convertirii sale, când punctul său de vedere s-a schimbat. Înainte de data aceea, el privise la Hristos și la alți oameni prin ochii limitați al iudaismului. Pavel, pe vremea când se numea Saul, nu văzuse „nici o frumusețe” în Hristos care să-l facă „să dorească” pe Mântuitorul (Isaia 53,2). Rezultatul inevitabil fusese ură față de Isus ca Mesia și față de ucenicii Lui (Fapte 8,3; 9,1).

Nu-l mai cunoaștem. Adică din punctul de vedere nerenăscut, pe care îl susținea înainte de convertire. Pavel Îl cunoștea acum din experiență personală, nu numai din auzite. Adversarii lui Pavel din Corint pretindeau o autoritate și un privilegiu mai mare pe temeiul asocierii lor cu apostolii din Ierusalim și poate chiar cu Isus. Dar accentul pus asupra cunoașterii lui Hristos „după trup” îi face pe oameni să exagereze importanța acelor lucruri în legătură cu El, care erau văzute fizic și trecătoare, și să subordoneze sau să ignore cu totul adevărurile spirituale superioare explicite și implicite din viața și învățăturile Lui.

2 Corinteni 5:17

17. În Hristos. Definiția favorită a lui Pavel a ceea ce înseamnă să fii creștin. Când a devenit creștin, el a fost botezat „în Isus Hristos” (Romani 6,3) și viața cea nouă pe care-o trăiește acum Îl are în centru pe Hristos (Ioan 15,3-7). El este legat cu totul de Hristos și supus cu totul vieții, puterii, influenței și cuvântului Lui. Întreaga viață a lui Pavel se mișcă într-o sferă nouă, spirituală. Nimic nu este trecut cu vederea.

Numai „în Hristos” poate un păcătos să fie primit de Dumnezeu (Filipeni 3,9) și să găsească mijloace de a trăi viața cea nouă (Ioan 15,4.5; Galateni 2,20). Bucuriile și întristările, biruințele și suferințele vieții sunt toate „în Hristos” (Romani 14,17; Filipeni 3,9.10). Chiar și moartea își pierde boldul, deoarece aceia care „mor în Domnul” sunt binecuvântați (Apocalipsa 14,13). Prin expresia „în Hristos”, creștinismul înalță

orice experiență și obligație omenească la o nouă relație..

Făptură. Gr. ktisis, „creație”, „lucru creat”, „creatură”. Pentru ca un om să fie constrâns de iubirea lui Hristos să nu mai viețuiască pentru sine, ci pentru Dumnezeu, să nu mai judece pe oameni după înfățișare, ci după duh, să-L cunoască pe Hristos după spirit și nu după trup, trebuie să fie creat ca o făptură nouă. Ca să fie transformat un păcătos pierdut într-o „făptură nouă” se cere aceeași energie creatoare care a adus inițial la iveală viața (Ioan 3,3.5; Romani 6,5.6; Efes, 2,10; Coloseni 3,9.10). Este o lucrare supranaturală, cu totul străină de experiența omenească obișnuită.

Această natură nouă nu e produsul integrității morale, care unii presupun că este inerentă omului, nefiind nevoie decât ca aceasta să fie dezvoltată și exprimată. Sunt mii de așa-ziși oameni morali care nu se declară creștini și care nu sunt o „făptură nouă”. Făptura nouă nu este numai produsul unei dorințe sau al unei hotărâri de a face binele (Romani 7,15-18), al consimțământului mental față de anumite doctrine, al schimbării unor opinii și sentimente și chiar al întristării pentru păcat. Ea este rezultatul prezenței unui element supranatural introdus în om, care aduce după sine moartea lui față de păcat și nașterea lui din nou. În felul acesta, noi suntem creați din nou după chipul lui Hristos, adoptați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu și așezați pe o cale nouă (vezi Ezech. 36,26.27; Ioan 1,12.13; 3,3-7; 5,24; Efes.1,19; 2,1.10; 4,24; Tit 3,5; Iacov 1,18). În felul acesta, suntem făcuți părtași naturii dumnezeiești și ni se acordă dreptul la viața veșnică (2 Petru 1,4; 1 Ioan 5,11.12). Credinciosul astfel înnoit nu e născut ca un creștin pe deplin dezvoltat, matur; el este lipsit la început de experiență spirituală; este doar un prunc. Dar ca fiu al lui Dumnezeu, are în mod hotărât privilegiul și prilejul de a crește până la statura deplină a lui Hristos (vezi la Matei 5,48; Efeseni 4,14-16; 2 Petru 3,18).

S-au făcut noi. Vezi la Romani 6,4-6. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea cuvintelor „toate lucrurile”, ultima parte a v. 17 fiind, de fapt: „ei s-au făcut noi”.

2 Corinteni 5:18

18. Toate lucrurile acestea. Adică mai ales toate lucrurile „noi” din v. 17, dar în special noua slujbă (cap. 3,6; 4,1) și noul discernământ (cap. 5,16). Dumnezeu este sursa tuturor acestora.

Împăcării. Gr. katallage, „schimb”, „împăcare”, „recăștigarea bunăvoinței cuiva”. În Romani 5,11, același cuvânt e tradus „împăcare” [„ispășire”] (vezi comentariul de acolo). În Noul Testament el denotă o recăpătare a bunăvoinței lui Dumnezeu (vezi Romani 5,1.10; Coloseni 1,20). Ideea împăcării cu Dumnezeu implică faptul că în trecut Dumnezeu și omul s-au bucurat de o relație de comuniune, că acum există separare (Romani 8,7), că Dumnezeu a luat inițiativa de a pune capăt acestei stări și că, deci, e posibil din nou ca omul să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu.

Împăcarea nu presupune nici o schimbare din partea lui Dumnezeu, deoarece El nu Se schimbă niciodată (Mal. 3,6; Iacov 1,17; cf. Evrei 13,8). Nu Dumnezeu e Cel care are nevoie să fie împăcat cu omul, ci omul e cel care are nevoie să fie împăcat cu Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 5,18-20; Efeseni 2,16; Coloseni 1,20.21). Dumnezeu n-a manifestat niciodată vrăjmășie. Oamenii și-L închipuie uneori pe Dumnezeu ca pe un judecător aspru, mâniat pe păcătoși, greu de mulțumit, lipsit de milă, gata să condamne. Această caracterizare nu I se potrivește și este un afront pentru El. Hristos nu a trebuit să meargă la cruce pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, ci ca o demonstrare a iubirii Lui. Dumnezeu nu a cerut moartea Fiului Său, ci L-a dat dintr-o inimă plină de iubire nemărginită (Ioan 3,16; 1 Ioan 4,9; vezi la Romani 3,25). Pe de altă parte, Dumnezeu nu poate să înlătore Legea Sa și să împiedice consecințele care vin în urma călcării ei, fără să-Și nege propriul caracter, a cărui expresie este Legea Sa. Dumnezeu a urât întotdeauna păcatul. El nu poate să trateze binele și răul la fel. Ispășirea nu schimbă Legea; ea schimbă vrăjmășia care a fost produsă de călcarea ei. Împăcarea înlătură vrăjmășia cu ajutorul unei împliniri înlocuitoare a cerințelor Legii.

2 Corinteni 5:19

19. Că adică. Adică „anume” sau „cu alte cuvinte”.

Dumnezeu era în Hristos. O redare mai clară a textului grecesc a primei propoziții poate fi: „Dumnezeu împăca lumea cu sine Însuși în Hristos [sau 'prin Hristos']”. Oamenii trebuie să-și dea seama că, deși Fiul a fost Acela care a murit pe cruce, El a făcut aceasta ca „Miel al lui Dumnezeu” (Ioan 1,29).

Împăcând lumea. Planul de mântuire nu constă din împăcarea lui Dumnezeu cu oamenii, ci din împăcare oamenilor cu Dumnezeu. Apariția păcatului îi pusese pe oameni în vrăjmășie cu Dumnezeu și scopul lui Hristos a fost acela de a veni în lumea aceasta pentru a recâștiga afecțiunea și loialitatea oamenilor pentru Dumnezeu.

Neținându-le în socoteală. Sau „fără să pună la socoteală”, „necalculând”. Păcatele sunt trecute în raport, puse în socoteala celor care le-au comis, dar îndurarea și dreptatea divină au găsit o cale de a proceda cu călcătorii Legii ca și cum ar fi fost nevinovați. Păcatul e o datorie (Matei 6,12) pentru care păcătosul trebuie să dea cândva socoteală (cf. Matei 25,19). Dar Dumnezeu nu va pune la socoteală păcatul celor care au fost împăcați cu El prin Hristos (Psalmi 32,2).

Păcatele [„încălcările”, KJV]. Vezi la Matei 6,14.

Ne-a încredințat. Aici este o dovadă în plus a iubirii lui Dumnezeu și a dispoziției Sale de a ierta. Solia împăcării a fost depozitată, într-un anumit sens, în mințile și inimile tuturor celor care o acceptă atât pentru ei, cât și pentru a o împărtăși altora.

Propovăduirea. [„Cuvântul”, KJV]. Vezi la Ioan 1,1.

2 Corinteni 5:20

20. Noi... suntem trimiși împuterniciți. [“suntem ambasadori”, KJV]. Gr. presbeuo, literal, „a fi mai bătrân”, și astfel „a fi un bătrân”, „a fi ambasador”. Astfel, ambasadorul e caracterizat ca cineva distins prin demnitate și experiență și deci investit cu autoritate. Ambasadorii lui Hristos au această misiune în virtutea atașamentului față de El și lucrarea Lui (vezi la Fapte 14,23). Ei sunt distinși pentru credincioșia lor (1 Corinteni 4,1,2; 1 Timotei 1,12), pentru zelul lor, pentru faptul că au înțeles și au trăit marile adevăruri ale Evangheliei și pentru sânguința lor în studiu, rugăciune, câștigarea de suflete și în dezvoltarea bisericii. Nu e demnitate sau onoare mai mare ca aceea de a fi ambasador pentru Hristos și pentru împărăția Cerului.

Ca și cum Dumnezeu. Ambasadorul lui Hristos este cel care rostește „cuvântul împăcării” (v. 19). Dumnezeu le vorbește oamenilor prin ambasadorii Săi, la fel cum a împăcat lumea cu Sine prin Hristos. În ce privește interesul lui Dumnezeu pentru păcătoși, vezi Isaia 1,18; Ieremia 44,4; Ezechiel 33,11; Osea 11,8.

În Numele lui Hristos. [„în locul lui Hristos”, KJV]. Literal, „pentru Hristos”, adică în favoarea lui Hristos. Creștinul nu e în nici un caz un înlocuitor al lui Hristos, ci doar cineva prin care este realizată împăcarea. El nu e în nici un caz un preot mijlocitor între Dumnezeu și oameni, deoarece există doar „un singur mijlocitor între Dumnezeu și om: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2,5). Împăcarea a fost deja oferită în Hristos. Slujitorul lui Dumnezeu e numai agentul prin care „cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5,19) e proclamat altora. El nu e creatorul sau dătătorul lui. El îi conduce pe bărbați și femei la Dumnezeu, unde ei singuri trăiesc experiența împăcării. Sarcina lui este de a-i convinge pe oameni că Dumnezeu a oferit împăcarea în Hristos. Fiecare credincios are în felul acesta acces la Dumnezeu și tratează direct cu El (Romani 5,1; Efeseni 2,13.16-19; 2,12; Evrei 4,14-16).

Împăcați-vă. Dumnezeu e autorul și distribuitorul împăcării, oamenii sunt beneficiarii. Ei nu se pot împăca cu Dumnezeu lamentându-se pentru păcatele trecute, chinându-se prin penitențe sau practicând anumite ritualuri. Ei primesc împăcarea doar dacă se pocăiesc de păcatele lor și acceptă darul îndurării divine.

2 Corinteni 5:21

21. Cel ce n-a cunoscut păcat. Cum a putut Isus să vină în lumea aceasta ca o ființă omenească și „a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat” (Efeseni 4,15) e un mister de necuprins. El nu a săvârșit niciodată păcat prin cuvânt, gând sau faptă. Toată viața S-a ferit de păcat. Aici, pe pământ, El a trăit o viață sfântă, nepătată și curată, fiind totdeauna conștient că e în armonie cu voia Tatălui (Ioan 8,46; 14,30; 15,10; Evrei 7,26; vezi notă suplimentară la Ioan 1; vezi la Luca 2,52). Hristos, Cel fără păcat, a luat natura omenească în inima Sa caldă de iubire și a îndurat ispitele care ne atacă și pe noi fără să fie biruit în nici cel mai mic amănunt. El „S-a identificat cu păcătoșii” (DA 111). Pe cruce, când a sosit ceasul pentru care venise în lume (Ioan 8,20; 12,23.27; 13,1; 17,1; 18,37), Isus a fost „adus jertfă... ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9,28) și a devenit „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29).

Vina păcatelor lumii l-a fost pusă Lui în socoteală, ca și cum toate ar fi fost ale Lui (Isaia 53,3-6; 1 Petru 2,22-24). „A fost pus în numărul celor fărădelege” (Marcu 15,28). Hristos a fost identificat cu păcatul. El l-a luat asupra Sa într-un sens real și a simțit groaza despărțirii de Dumnezeu.

L-a făcut păcat. Adică Dumnezeu l-a tratat ca și cum ar fi fost păcătos, chiar dacă nu era (vezi DA 25). Adevărurile enunțate în v. 21 sunt printre cele mai profunde și mai pline de însemnătate din toată Biblia. Versetul acesta rezumă planul de mântuire, declarând lipsa de păcat a lui Hristos, natura ispășitoare a sacrificiului Său și eliberarea omului de păcat prin El. Vezi la Ioan 3,16.

Neprihănirea lui Dumnezeu. Vezi la Romani 5,19. După cum păcatele noastre au fost puse în socoteala lui Hristos, ca și cum ar fi fost ale Lui, tot așa neprihănirea Lui ne este pusă nouă în socoteală, ca și cum ar fi a noastră.

Comentarii ale lui Ellen G. White:

1 6T 214

7 AA 51, Ev 64; ML 342; PK 175; 2T 339; 3T 14

10 PK 716; Te 143; 1T 123; 2T 312; 4T 84, 384; 5T 34; 483, 510; 6T 89; 7T 218

14 CH 633; COL 235; CSW 52; DA 564, 660; Ed 66, 297; FE 264, 294; MH 500; MM 316; 3T 188; 4T 457; 5T 206; 7T 139

15 COL 326; 5T 542

17 AA 476; Ed 172; FE 264; GC 461; LS 40; MH 492; ML 26; SC 57; SL 55; 1T 32; 2T 294; 4T 625; 5T 650; 8T 84

19 DA 762; Ed 28; GC 417, 502; PP 64, 364; SC 13,35; 5T 739

20 DA 441, 510; EW 64; PP 580; 1T 431; 2T 102, 335; 342; 705; 4T 229, 393, 523; 6T 427

21 CSW 89; CT 22; FE 272; ML 11; MM 27; SR 225; 1T 482; 2T 212; 3T 372; 5T 229

2 Corinteni 6:1

1. Lucrăm împreună [„împreună-lucrători”, KJV]. Principiul conlucrării este vital pentru desăvârșirea spirituală personală și pentru succes în slujirea creștină. Dumnezeu nu Se lipsește de colaborarea voluntară a omului (DA 535). Capacitatea omului de a face binele este total dependentă de măsura conlucrării lui cu factorii divini (cf. Ioan 5,19.30; DA 297). Slujitorii lui Dumnezeu și lucrătorii laici nu trebuie să încerce să lucreze prin propria lor putere și înțelepciune, iar Dumnezeu nu-i lasă să se descurce singuri sau cu propriile lor resurse. Această conlucrare dintre Hristos și ambasadorii Săi trebuie să fie strânsă și continuă, ca să poată „fi făcuți în stare de a săvârși faptele Atotputerniciei” (DA 827). Hristos este mai mult decât un observator, care doar privește. El este un factor activ în tot ceea ce ei aduc la îndeplinire (Filipeni 2,12.13; cf. Evrei 1,14).

Primit. [„primiți”, KJV]. Gr. dechomai, aici, „a primi favorabil”, „a aproba”, „a îmbrățișa”. E posibil să admiți cu mintea harul lui Dumnezeu și totuși să nu ai nici un folos de pe urma lui. Hristos a ilustrat adevărul acesta prin sămânța care a căzut pe pământ pietros și între spini (vezi la Matei 13,5-7). Chiar dacă cei din Corint răspunseseră primelor îndemnuri ale lui Pavel și fuseseră împăcați cu Dumnezeu, aceasta nu era de ajuns. Lucrarea mântuirii lor individuale încă nu era completă. Viața creștină de-abia începe când oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu și prin aceasta intră într-o nouă nouă legătură cu El. E adevărat că în clipa împăcării, ei sunt într-o stare de mântuire. Ei sunt îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu. Dar Evanghelia lui Hristos cuprinde mult mai mult decât iertarea păcatelor trecute; ea are în vedere și o transformare a caracterului, a cărei țintă este o viață în care păcatul nu intră (vezi la Romani 6,5-15; 2 Corinteni 1,22; 3,18). Primirea inițială a harului lui Dumnezeu, care aduce îndreptățire, trebuie să fie urmată de o continuă primire

a harului, care produce sfințirea.

În zadar. Adică fără să fi servit unui scop folositor (cf. Isaia 55,10.11). Important este felul în care omul primește harul și continuă să-l primească (vezi la Matei 13,23; Fapte 2,41).

Harul lui Dumnezeu e primit în zadar când:

E neglijat. Neatenția permanentă poate face inima să devină surdă la glasul lui Dumnezeu. Un ghid de călătorie nu îi este de nici un folos unui om care comite mereu greșeli pe drum, nestudiindu-l sau neurmându-i instrucțiunile.

E denaturat, fiind folosit ca o manta acoperitoare pentru păcat (Romani 6,1.15). Argumentul nebiblic că harul lui Dumnezeu desființează Legea Lui (vezi la Romani 3,31) e prezentat de unii ca scuză pentru un comportament după placul lor, în locul ascultării de Dumnezeu (vezi Evrei 10,29).

E alterat cu idei și metode omenești. Oamenii primesc harul lui Dumnezeu în zadar când caută să câștige merite înaintea Sa printr-un legalism minuțios (Romani 6,14.15; Galateni 2,21; 5,4; Efeseni 2,8.9).

E primit de intelect și nu e transpus în viață, când nu curăță inima și nu conduce la ascultare deplină și zeloasă de Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegerea fără punerea în practică este ca studierea chimiei alimentare, fără a mânca (Matei 7,20-24).

Dacă nu este depășit primul stadiu al îndreptățirii, harul lui Dumnezeu este primit în zadar. El n-a servit unui scop folositor. E uneori necesar să umpli o pompă ca să o faci să funcționeze, dar umplerea nu e un scop în sine. La fel, Dumnezeu acordă harul pentru a-l îndreptăți pe păcătosul care se pocăiește, dar numai pentru a-l pune în postura de a primi continuu har, ca să-l ajute să trăiască mai presus de păcat. Îndreptățirea prin har e numai începutul vieții creștine.

Harul. Vezi la Romani 3,24.

2 Corinteni 6:2

2. Te-am ascultat. Versetul acesta este un comentariu suplimentar la primirea harului divin (v. 1). El constituie un apel urgent făcut oamenilor pentru a căuta împăcarea cu Dumnezeu, ca nu cumva să primească harul Său în zadar. Citatul este din LXX, Isaia 49,8 (vezi comentariul de acolo). Isaia privește înainte spre „ziua mântuirii” ca fiind timpul lui Mesia. Pavel recunoaște aici că profeția a fost împlinită în Hristos. Prima venire a lui Hristos a inaugurat era favorabilă mântuirii (vezi DA 37). Atâta vreme cât Hristos mijlocește pentru păcătoși, „ziua mântuirii” continuă.

Ajutat. [„sprijinit”, KJV]. Adică susținut.

Vremea potrivită. Adică un timp când păcătoșii pocăiți vor fi primiți (vezi la Isaia 49,8).

Ziua mântuirii. Adică timpul când lumina punerii la probă încă mai există (vezi Ioan 12,35). Cândva, ziua îndurării se va încheia și atunci nu va mai exista o a doua ocazie pentru cei care au disprețuit harul lui Dumnezeu. Oamenii întârzie adesea deoarece își închipuie că ziua mântuirii va continua la infinit, că lucrurile trecătoare trebuie să fie pe primul loc, că plăcerea trebuie satisfăcută, că va fi mai ușor să se pocăiască și să creadă mâine decât astăzi. Ei uită că unicul timp pe care omul îl are pentru mântuire și biruință asupra păcatului este clipa prezentă și că biruința amânată devine înfrângere. Amânarea e și neînțeleaptă, și primejdioasă. Viața se poate curma brusc. Deteriorarea minții și a trupului pot face ca vigilența spirituală să scadă sau să dispară. Inima poate să fie în mod fatal împietrită și dorința după mântuire pierdută. Duhul Sfânt poate înceta lupta. Amânarea este în cele din urmă egală cu respingerea.

2 Corinteni 6:3

3. Prilej de poticnire. [„jignire”, KJV]. Literal, „prilej de poticnire”. Pavel dorește să-și îndeplinească slujba (cf. v. 1) în așa fel, încât să nu le dea oamenilor nici o scuză pentru lepădarea harului lui Dumnezeu. E deci imperativ ca propria sa viață să fie în armonie totală cu Evanghelia pe care o predică. În v. 3-10, Pavel aduce dovezi că viața sa este în armonie cu solia sa. El nu le-a dat corintenilor nici o pricină de

învinuire, ca slujitor al lui Dumnezeu.

Slujba. Pot fi citate dovezi textuale (cf. p. 10) pentru a se citi „slujba noastră”. Pavel vorbește aici despre propria sa slujbă ca ambasador al lui Hristos. El suferise, muncise, studiase și slujise Cuvântul în așa fel încât să nu producă vreo pricină de poticnire (1 Corinteni 8,13; 10,32.33; Filipeni 2,15; 1 Tesaloniceni 2,10; 5,22; cf. Matei 10,16). Cu toate acestea, erau câțiva în Corint care se poticniseră. Ar fi poate imposibil să predici și să acționezi în așa fel, încât nimeni să nu se poticnească. Pentru unii chiar și adevărul și sfințenia îi fac să se poticnească; oameni care L-au ascultat pe Isus s-au poticnit din cauza Lui (Ioan 6,60.61.66). Pentru alții, orice avertizare cu privire la păcat sau greșeli îi face să se poticnească. Dar pentru adevărații creștini, ambasadorul Evangheliei nu va fi o pricină de poticnire pentru creștini prin manifestări de mândrie, necuviință, rezervă, obiceiuri și practici îndoielnice, lipsă de politețe sau prin vulgaritate.

Pe cât este posibil, slujitorul Evangheliei trebuie să trăiască „în pace cu toți oamenii” (Romani 12,18), dar atât Isus cât și Pavel au trezit vrăjmașie oriunde au mers. Isus n-a „venit să aducă pacea, ci sabia” (Matei 10,34) și a avertizat că omul îi va avea ca vrăjmași chiar pe cei din casa lui (v. 36). Nici un creștin nu a trebuit să înfrunte mai mulți vrăjmași decât a trebuit să o facă Isus, iar ucenicii lui erau acuzați că „au răscolit lumea” [„răsturnat lumea”, KJV] (Fapte 17,6). Virtutea creștină și norma lui Dumnezeu pentru neprihănire stau adesea în calea plăcerilor păcătoase ale oamenilor și cei nelegiuți sunt înclinați să-i acuze că sunt instigatori pe cei care îi avertizează cu privire la căile lor rele. Nici un slujitor al Evangheliei nu poate nădăjdui să predice adevărul cu credincioșie fără să-i jignească pe oamenii a căror viață se dovedește astfel că este greșită.

2 Corinteni 6:4

4. Arătăm. [„ne dovedim”, KJV]. Pavel reia problema recomandării, la care se referă adesea în epistola aceasta (cap. 3,1-3; 4,2; 5,12; 10,12.13.17.18). El caută să facă o distincție clară între recomandarea corectă și cea falsă. În cap. 6,3-10, el face trimitere la propria sa slujbă, care scoate în evidență purtarea și viața sa de lucrare și suferință pentru Hristos. Adevărata recomandare constă din fapte, nu din cuvinte.

Răbdare. Gr. hupomone, „statornicie”, „stabilitate”, „stăruință”, „așteptare răbdătoare” (cf. Luca 8,15; 21,19).

Necazuri. Gr. thlipsis, „oprimare”, „necazuri”, „strâmtorări”; literal, „presări laolaltă”, „presiuni” (cf. cap. 1,4.8; 2,4; 4,17 etc.).

Nevoi. [„necesități”, KJV]. Gr. anagkai, „calamități”, literal „presări strânse”.

Strâmtorări. Gr. stenochoriai, „calamități groaznice”, „nenorociri extreme”, literal „spații strâmte”. Cuvântul acesta descrie o stare de extremă și presantă nevoie, în care cineva e înconjurat din toate părțile fără să se poată mișca. Pavel se referă aici la situații extrem de dificile și aparent imposibile, ca de pildă cea în care s-au aflat israeliții la Marea Roșie (Exod 14,1-12).

2 Corinteni 6:5

5. Bătăi. Sau „lovituri”. Vezi la Matei 10,17; 2 Corinteni 11,24.25.

Răscoale. [„răzmerițe”, KJV]. Gr. akatastasiai, „dezordini”, „tulburări”, „confuzie”. Același cuvânt e tradus „răscoală” în Luca 21,9. Pavel și asociații lui erau adesea obiectul acestor „răscoale” și erau adesea acuzați că le stârneau. În asemenea împrejurări, apostolii erau într-o mare primejdie. Asemenea experiențe au trăit în Antiohia din Pisidia (Fapte 13,50), la Listra (cap. 14,8-19), la Tesalonic (cap. 17,5), la Corint (cap. 18,12), la Efes (cap. 19,23-41) și la Ierusalim (cap. 21,28-31; 23,7-10).

Osteneli. Probabil o referire la munca lui Pavel de a face corturi și la cea legată de slujba sa (1 Corinteni 3,8; 4,12; 15,58; 1 Tesaloniceni 2,9; 2 Tesaloniceni 3,8).

Vegheri. Sau „insomnii” (Fapte 16,24.25; 20,7.31).

Posturi. Probabil cuprinzând atât abținerea voluntară de la hrană (Fapte 9,9; 13,2; 14,23), cât și forme rezultând din sărăcie și alte împrejurări (2 Corinteni 11,9.27; Filipeni 4,10-12).

2 Corinteni 6:6

6. Curăție. Până aici, Pavel a prezentat dificultățile care însoțeau slujba lui (cf. cap. 4,8-11; 11,23-27). Acum el prezintă acele calități morale și spirituale pozitive care trebuie să caracterizeze în special viața slujitorului Evangheliei și să valideze însărcinarea lui ca ambasador al lui Hristos. Aceste trăsături pozitive îl fac în stare să suporte cu tărie insultele, persecuția și lipsurile pe care împrejurările le aduc asupra lui. Prin harul lui Dumnezeu, aceste experiențe maturizează și înnobilează caracterul său. Fără îndoială că Pavel vorbește aici despre motive curate și purtare curată, despre puritatea minții și a corpului. Curăția este o condiție primară a unei slujbe nepătate (cf. 2 Corinteni 11,2; 1 Tesaloniceni 2,10; 1 Petru 3,2; 1 Ioan 3,3; vezi la Matei 5,8).

Înțelepciune. [„cunoștință”, KJV] Adică în ceea ce privește împărăția Cerului, cuprinzând întregul domeniu al adevărului divin descoperit în Biblie. Adevăratei religii nu-i merge bine cu un regim alimentar compus numai din ignoranță. Una dintre cele mai solemne datorii ce-i revin fiecărui creștin este aceea de a dobândi o înțelegere clară și cuprinzătoare a Evangheliei, așa cum este expusă în Cartea lui Dumnezeu. Vezi la Luca 1,77; 11,52; 1 Corinteni 1,5.

Îndelungă răbdare. Gr. makrothumia, „răbdare”, „perseverență”, „statornicie”, „rezistență”. Calitatea îndelungii răbdări îl face capabil pe slujitorul Evangheliei să suporte multă vreme defectele, slăbiciunile și insensibilitatea întâlnite uneori la convertiții în devenire și adesea la cei care se opun adevărului.

Bunătate. [„amabilitate”, KJV]. Gr. chrestotes, „bunătate morală”, „integritate”, „amabilitate” (vezi la Romani 3,12). Cunoștința prin ea însăși duce la mândrie și intoleranță (1 Corinteni 8,1-3). Mulți așa-zisi creștini care pretind că ar cunoaște adevărul găsesc că e imposibil să apere credința altfel decât cu argumente pătimașe. Ei nu pot vorbi în favoarea adevărului fără să se mânie pe cei care nu sunt de acord. Slujitorul lui Dumnezeu, în special, are nevoie să se ferească de această tendință necreștină. Mai ales în mijlocul persecuției, când este acuzat pe nedrept sau când credincioșii săi nu par să-l aprecieze așa cum se cuvine, el trebuie să-și controleze strict mintea.

Prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este forța activă pentru cultivarea tuturor acestor virtuți (Galateni 5,22.23). Este posibil ca cineva să aibă într-o oarecare măsură, superficial, aceste trăsături de caracter, dar niciodată în plinătatea lor.

Dragoste. Gr. agape (vezi la Matei 5,43.44). Cea mai importantă caracteristică a slujitorului Evangheliei este acest rod activ al Duhului Sfânt (vezi la 1 Corinteni 13). În ce privește comentariul la „dragoste neprefăcută”, vezi la Romani 12,9. Fără această calitate, ambasadorul lui Hristos devine aspru, rece, mulțumit de sine și cusurgiu. Curăția și puterea sunt imposibile fără iubire.

2 Corinteni 6:7

7. Adevărului. Vezi la Ioan 1,14; 8,32. Slujitorul Evangheliei nu are o chemare mai înaltă și mai importantă decât să proclame adevărul fără să adauge sau să omită nimic. A fi întruparea adevărului în viață, cuvânt și faptă constituie proba supremă a autenticității. Dumnezeu este adevărul (Psalmi 31,5; Ieremia 10,19), iar adevărul e veșnic, după cum Dumnezeu este veșnic (Psalmi 100,5; 146,6). Hristos întrupat era descoperirea deplină și perfectă a adevărului (Ioan 14,6). Adevărul trebuie să fie căutat cu sârguință și transformat într-un mijloc de naștere din nou (Iacov 1,18) și sfințire (Ioan 17,17), un model pentru purtarea zilnică (3 Ioan 3.4). Adevărul n-are nici o valoare când e cultivat numai la nivelul intelectului (Ioan 3,21; 1 Ioan 1,6), deoarece primirea cu toată inima a adevărului înseamnă ascultare deplină de toată voia descoperită a lui Dumnezeu. Însușirea și practicarea adevărului sunt un semn al adevăratului creștin (vezi la Matei 7,21-27).

Puterea. Gr. dunamis, „tărie”, „capacitate”, „putere lăuntrică”. Adevărul și puterea sunt complementare. Adevărul lui Dumnezeu nu are o valoare practică fără puterea Sa. Puterea singură, fără adevăr, duce la oprinare. Atât adevărul, cât și puterea vin de la Dumnezeu și amândouă trebuie să fie sub controlul iubirii (vezi la cap. 5,14). Singura autoritate valabilă pentru crezul religios este adevărul, așa cum este expus în Cuvântul lui Dumnezeu, pus în practică prin puterea lui Dumnezeu și ținut sub controlul iubirii Lui.

Armele... pe care le dă neprihănirea. [„armura neprihănirii”, KJV]. Pavel folosește imaginea războiului pentru a descrie soarta creștinului (Efeseni 6,11-17). Să fii îmbrăcat cu armura lui Hristos înseamnă să fii îmbrăcat cu neprihănirea Lui.

2 Corinteni 6:8

8. Slavă și ocară. [„onoare și dezonoare”, KJV]. Versetele 8-10 prezintă o serie de adevăruri-pereche (cf. cap. 4,8-10). Cele mai multe, dacă nu chiar toate experiențele acestea veneau în viața lui Pavel din cauza crizei recente din biserica din Corint. Reacția lui la aceste situații schimbătoare îl recomandă ca slujitor al Evangheliei. El a rămas răbdător și curajos și, în felul acesta, urmările au fost întotdeauna pozitive.

Pe de o parte, el fusese onorat de oameni (Galateni 4,14) și, pe de altă parte, ocărat și discreditat (1 Corinteni 4,11-13). Dar totdeauna a răspuns în spiritul lui Hristos și în armonie cu poruncile Lui (Matei 5,38-42; Luca 6,22; 10,16; Galateni 1,10). Apostolii mincinoși din Corint îl vorbiseră de rău. Mai erau și unii care disprețuiau învățăturile și slujba lui Pavel și vorbeau de el ca despre un impostor (2 Corinteni 2,17; 4,2; vezi la cap. 11,22). Aceasta îi dădea prilej lui Pavel să fie părtaș suferințelor lui Hristos (Filipeni 3,10; cf. Matei 5,11; 1 Petru 4,14). Pavel și colaboratorii săi n-au fost pricină de poticnire, nici prin manifestarea resentimentelor, nici prin înălțare de sine.

2 Corinteni 6:9

9. Ca niște necunoscuți. Adică obscuri. Poate că Pavel se referă la lipsa lui de scrisori de acreditare (cap. 3,2). În contrast, iudaizantii (vezi la cap. 11,22) se considerau oameni distinși. La fel, lumea nu l-a recunoscut pe Domnul Isus (Ioan 1,19). Chiar și frații Lui nu-L recunoșteau. Locuitorii cetății sale natale Îl știau doar ca „fiul tâmplarului” (Matei 13,55). Orbirea spirituală îi făcea pe contemporanii Săi să nu-L recunoască drept Mesia. Tot așa stau lucrurile cu creștinii din orice vreme (Ioan 16,33; 1 Ioan 3,1.13). Lumea aclamă măreția și puterea, având în vedere originea, bogăția, capacitatea intelectuală și poziția, dar măreția întemeiată pe sfințenie și umilință nu primește recunoaștere. Creștinii trebuie să fie pregătiți pentru calomnie, înțelegere greșită, dispreț și persecuție, deoarece viața, experiența, principiile, ambițiile și nădejile lor sunt fără sens pentru omul firesc (1 Corinteni 2,14).

Binecunoscuți. Adică recunoscuți și respectați de oamenii sinceri.

Ca unii care murim. [„pe pragul morții”, G.Gal.]. Pentru ochiul firesc, Pavel era poate pe pragul morții, dar pentru ochiul spiritual el avea viața veșnică (1 Ioan 5,11.12). Suferințele lui apăreau în viziunea îngustă a potrivnicilor săi ca o dovadă a nemulțumirii lui Dumnezeu și a pedepsei trimise de El, dar cu discernământ spiritual, Pavel se bucura de comuniune cu Hristos în suferințele Lui (Filipeni 3,10) și observa dovezile mării iubiri a lui Dumnezeu pentru el (1 Corinteni 11,32; Evrei 12,6; Apocalipsa 3,19).

Pedepsiți. Vezi la cap. 4,9.

2 Corinteni 6:10

10. Ca niște întristați. Pavel părea să nu aibă motive pentru nimic altceva decât pentru melancolie. Pentru el, însă, tristețea și bucuria nu sunt alternative care se exclud reciproc, deoarece știe cum să fie vesel în mijlocul strâmtorării. El se bucură de conducerea providențială a lui Dumnezeu, chiar și atunci când are motiv să se întristeze. Această atitudine reflectă și atitudinea lui Hristos (Romani 12,12; Filipeni 4,4.11; Evrei 2,10-18). Creștinismul nu numai că susține sufletul în ceasul încercării, dar dă și bucuria biruinței și umple mintea de siguranță și nădejde (Isaia 61,3).

Spiritul de biruitor al lui Pavel este probabil cel mai bine pus în valoare în Epistola către Filipeni, al cărei cuvânt-cheie este „bucurați-vă”. Dar când a scris epistola aceea, Pavel era în închisoare, părăsit, singur și în primejdia de a fi executat. Adevăratul creștin poate totdeauna să se bucure, cu un gând curat și nobil, de bunătatea divină și de mântuirea semenilor săi (Evrei 12,2). Pavel se deprinsese să fie mulțumit, indiferent de suferința pe care era chemat să o îndure (Filipeni 4,11). O viață de mulțumire și bucurie este dreptul inalienabil al creștinului. Să fii eliberat de sub puterea păcatului și din mâinile lui Satana, să fii mai mult decât biruitor prin Acela care ne-a iubit (Romani 8,37), să fii mântuit „în chip desăvârșit” (Evrei 7,25) – toate acestea sunt motive suficiente pentru o viață de bucurie și fericire.

Săraci. Adică „săraci cu duhul” (vezi la Matei 5,3). Pentru ochiul firesc, Pavel era într-adevăr sărac,

dar pentru ochiul spiritual el era bogat. El pierduse totul (1 Corinteni 4,11; Filipeni 3,7.8; 4,12). Mulți creștini au ales să fie săraci în cele materiale. Credincioșii din Ierusalim își predaseră de bunăvoie averea pământească (Fapte 2,44.45; 3,6 5,1-3). Viața nu poate fi apreciată după aparențe. Cât privește împărăția lui Dumnezeu, lucrurile nu sunt ceea ce par. Oamenii devin cu adevărat bogați nu ținând pentru ei, ci dăruind (vezi la Proverbe 11,24). Ei sunt făcuți bogați prin bogățiile de nepătruns ale lui Hristos (Isaia 55,1.2; Fapte 20,35; 2 Corinteni 8,9; Efeseni 3,8; 1 Timotei 6,18). Ei devin bogați acordând altora binecuvântările Cerului (Isaia 58,6-14).

Stăpânind toate lucrurile. În Hristos, credinciosul devine moștenitor și posesor al tuturor lucrurilor (Matei 5,5; 16,25; 19,29; Marcu 10,28-30; Romani 8,17; 1 Corinteni 3,21-23; Apocalipsa 3,21). Evanghelia îi îmbogățește pe oameni cu gânduri nobile, scopuri înalte, nădejde înălțătoare, comuniune divină, curăție de inimă, armonia existenței, capacitatea de a se bucura de tot ce a făcut Dumnezeu. Vezi la Matei 6,24-34.

2 Corinteni 6:11

11. Am dat drumul gurii. [„gura noastră este deschisă”, KJV]. Pavel nu a ascuns nimic de corinteni. El le spune tot ce are de spus pentru ca aceștia să știe cum stau lucrurile.

Față de voi, corintenilor. Numai aici, în cele două epistole ale sale, Pavel li se adresează corintenilor pe nume. El îi cheamă să răspundă iubirii lui, să se poarte cu el așa cum s-a purtat el cu ei.

Inima. În toate relațiile cu ei, în îndemnul și muștrările lui, în fața problemelor și criticilor lor, Pavel a vorbit din preaplina inimii. Niciodată, nici măcar în acel moment, el nu a evitat să-și exprime cele mai adânci gânduri și sentimente față de ei. Mereu le vorbise deschis și fără rezerve, nu ascundea nimic de ei (Matei 12,34; Romani 10,10). Inima lui fusese totdeauna plină de iubire față de ei și chiar și acum tânjea de dor după ei și după răspunsul lor iubitor. El întâmpinase toate criticile lor în spiritul lui Hristos, cu inima deschisă.

2 Corinteni 6:12

12. Strâmtorare [„strâmtorați”, KJV]. Sau „restrânși”, „îngrădiți”, „comprimați”. Iubirea lui Hristos pentru ei nu e în nici un caz limitată. Dacă a existat o lipsă de înțelegere și de împreună-simțire, aceasta nu a fost din partea sa. Corinteni nu au un loc strâmt în inima sa, dar se pare că unii dintre ei aveau puțin loc în inimă pentru el.

Inima. [„măruntaiele”, KJV]. Adică inima, plămâni, ficatul, intestinale etc. Această regiune a corpului era considerată de cei din vechime centrul afectivității (Filipeni 1,8; 2,1). Orice ar fi fost neplăcut și de nedorit în legăturile dintre Pavel și corinteni, nu-și găsea locul în inima lui Pavel și a colaboratorilor săi.

2 Corinteni 6:13

13. Faceți-ne și voi la fel. [„ca o recompensă”, KJV; „plătiți-mi cu aceeași plată”, G.Gal.]. Pavel îi consideră pe credincioșii corinteni copiii săi spirituali (1 Corinteni 4,14.15) și, ca părinte spiritual, el a revărsat asupra lor o măsură plină de iubire părintească. În schimb, el dorește să primească iubirea lor. Nu-și vor deschide ei inima pentru a-i face loc? A proceda astfel înseamnă a rezolva toate problemele și a îndepărta toate sentimentele negative dintre ei (cf. Galateni 4,12; 1 Tesaloniceni 2,11).

2 Corinteni 6:14

14. Nu vă [„nu fiți”, KJV]. Literal, „nu deveniți”. Capitolele 6,14 la 7,1 constituie o paranteză extinsă, așa cum apar adesea în scrierile lui Pavel. Ea constă într-o avertizare cu privire la orice fel de asociere cu necredincioșii care i-ar pune pe creștini în situația de a nu putea evita compromisul. Această interdicție cuprinde legăturile de căsătorie (vezi la cap. 7,1), dar în nici un caz nu se oprește doar aici. Îndemnul din acest pasaj i-a venit probabil în minte lui Pavel odată cu sfatul său din cap. 6,12.13, de a nu fi strânși la inimă și exclusiviști. În cazul acesta, scopul său era acela de a nu le da corintenilor nici un motiv să tragă concluzia că trebuie să fie atât de deschiși încât să intre în tovărășie intimă cu necredincioșii. Faptul că v. 14 începe prin cuvintele „nu vă înjugați” arată că Pavel se gândea, în primul rând, la viitor și nu la trecut.

La un jug nepotrivit. [„înjugați inegal”, KJV]. Gr. heterozugeo, „a se înjuga la o tovărășie inegală”. Prefixul hetero denotă aici persoane de tipuri diferite (cf. la Matei 6,24). Având în vedere faptul că Pavel se

adresa membrilor bisericii corintene, care erau creștini, concluzia este că cealaltă categorie sunt necreștini. Principiul enunțat aici este similar cu acela din Exod 34,16; Deuteronom 7,1-3; cf. Levitic 19,19; Deuteronom 22,10; Filipeni 4,3. Atât de mare e deosebirea de idealuri și purtare între creștini și necreștini, între credincioși și necredincioși, încât legarea unor relații strânse cu ei, fie de căsătorie, de afaceri sau de orice fel, îi pune pe creștini în fața alegerii de a abandona principiile sau de a suferi din cauza diferențelor de credință și purtare. A intra într-o astfel de relație înseamnă a fi neascultător de Dumnezeu și a face pact cu diavolul. Păstrarea distanței față de păcat și păcătoși este clar arătată în Scripturi (Levitic 20,24; Numeri 6,3; Evrei 7,26 etc.). Nici un alt principiu nu a fost impus mai strict de Dumnezeu. În toată istoria poporului Său, călcarea acestui principiu a avut ca rezultat inevitabil dezastrul spiritual.

Cu cei necredincioși. Pentru cei care nu-L acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lor și învățăturile Lui ca o normă de credință și purtare, principiile și practicile creștinismului sunt o nebunie (1 Corinteni 1,18). Din cauza concepției lor despre viață, necredincioșii găsesc adesea că e cât se poate de dificil să accepți un model de conduită care tinde să îngrădească propriul stil de viață sau care descoperă că idealurile și practicile lor sunt greșite sau inferioare. Pavel nu interzice orice asociere cu necredincioșii, ci numai acea asociere care tinde să micșoreze iubirea de Dumnezeu a creștinului, să altereze concepția sănătoasă de viață a acestuia sau să-l facă să se abată de la un model strict de purtare. Creștinii nu trebuie să-și evite rudele sau prietenii, ci să stea în mijlocul lor ca exemple vii ale creștinismului practic și așa să-i câștige la Hristos (1 Corinteni 5,9,10; 7,12; 10,27). Întrebarea decisivă este: alege creștinul să se asocieze cu necredinciosul, din cauză că iubește căile lumii sau pentru că dorește sincer să fie o binecuvântare pentru necredincios și să-l câștige la Hristos? A doua întrebare la fel de importantă pentru creștin este: a cui influență va fi mai mare, a lui Hristos sau a celui rău? Însă când e vorba de o legătură care implică responsabilități, cum ar fi căsătoria, creștinul care Îl iubește cu adevărat pe Domnul nu se va uni sub nici o formă cu un necredincios, chiar în nădejdea pioasă, și de altfel lăudabilă, de a-l câștiga pentru Hristos.

Aproape fără excepție, rezultatul unei purtări contrare sfatului înțelept enunțat aici de apostol este dezamăgirea. Cei care aleg să țină cont de sfatul acesta se pot bucura într-un fel special de favoarea lui Dumnezeu și vor descoperi că El are ceva pus deoparte pentru ei, cu mult mai frumos decât orice plan al lor.

Ce legătură? Printr-o serie de șase întrebări retorice (v. 14-16), Pavel pune într-un contrast ireconciliabil jugul lui Hristos cu cel al lumii. Este interzisă orice asociere în care caracterul, doctrinele religioase și interesele creștinului pierd ceva din caracteristicile și integritatea lor. Un creștin nu-și poate permite să intre în parteneriat cu lumea care cere compromis. Linia de demarcație este clar definită între (1) neprihănire și păcătoșenie, (2) lumină și întuneric, (3) Hristos și Satana, (4) credință și necredință, (5) templul lui Dumnezeu și templul idolilor.

2 Corinteni 6:15

15. Înțelegere. [„armonie”, KJV]. Gr. *sumpahonesis*, „armonie”, „acord”. Cu privire la cuvântul înrudit *sumphonia*, vezi la Luca 15,25. Între Hristos și Satana există un dezacord total.

Belial. Gr. Belial din ebr. *beliya'al*, „cel nevrednic” (vezi la Deuteronom 13,13; Judecători 19,22; 1 Samuel 2,12). Totuși, dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) citirea Beliar. Cuvântul Belial apare numai în câteva manuscrise târzii și probabil că a pătruns în KJV prin Vulgata latină. Aici, acest cuvânt este o personificare a lui Satana, reprezentând nevrednicia sau nimicnicia lucrurilor cu ajutorul cărora el caută să-i atragă și să-i ademenească pe oameni la păcat. El e folosit și cu privire la adepții lui Satana (Deuteronom 15,9; 1 Samuel 25,25; 30,22; Psalmi 41,8). Hristos și Belial sunt conducătorii adversari în marea luptă dintre neprihănire și păcătoșenie (Apocalipsa 12,7,9; cf. cap. 7-9). Păcatul nu e ceva abstract. În spatele a tot ceea ce este rău și nevrednic sunt forțele supranaturale ale întunericului, conduse de Satana. Toți oamenii sunt aliniați în spatele uneia sau alteia dintre forțe, fie a binelui, fie a răului (1 Petru 5,8,9; Apocalipsa 12,11).

Alegerea omului de partea cui vrea să stea trebuie să fie clară și hotărâtă. Hristos este Domnul luminii (Ioan 1,9; 8,12). Urmașii Lui sunt numiți fiii luminii (Matei 5,14; Ioan 12,36; Efeseni 5,8). Ei umblă în lumină și destinul lor este cetatea luminii, unde nu există deloc întuneric (Ioan 12,35,36; 1 Tesaloniceni 5,4,5; 1 Ioan 1,5-7; Apocalipsa 22,5). Satana este domnul întunericului (Coloseni 1,13). Adepții lui sunt fiii întunericului (Ioan 3,19; Efeseni 5,11). Ei umblă în întuneric acum și soarta lor este întunericul veșnic (Matei 22,13; 25,30; 2 Petru 2,17; 1 Ioan 1,16; Iuda 13).

2 Corinteni 6:16

16. Împacă. [„înțelege”, KJV]. Sau „a fi în asentiment”, „a consimți” (Luca 23,51). Nu poate exista alianță între Hristos și Satana, între adevăratul Dumnezeu și dumnezeii mincinoși, între creștinism și păgânism. Pavel declară că și o alianță între credincioși și necredincioși este de neconceput.

Noi suntem Templul. [„voi sunteți templul”, KJV]. Vezi la 1 Corinteni 3,16.17; 6,19.20.

Voi locui. Citând din Levitic 27,11,12, Pavel face o analogie între templul iudaic și biserica creștină. Templul de la Ierusalim fusese zidit pentru slava lui Iehova, fusese onorat cu slava prezenței Sale, în șechina, și fusese locuința Sa (1 Regi 6,12.13; cf. Exod 25,8; 29,43-45; Evrei 8,1.2). Biserica este alcătuită din cei care au fost născuți în Hristos (Evrei 3,6; 12,23). Ei alcătuiesc trupul lui Hristos (Coloseni 1,24), care este Capul (Efeseni 1,22). El intenționează să locuiască în ei, așa cum a locuit în templul din vechime (1 Corinteni 3,16.17; 6,19.20). Dar cum poate face El acest lucru, dacă ei sunt în „înțelegere” cu idoli?

Voi fi Dumnezeul lor. Formula aceasta „Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” apare în tot Vechiul Testament și constituie o declarație a legăturii de legământ în care Dumnezeu intenționa să intre cu Israelul din vechime (vezi la Osea 1,9.10) și acum intenționează să intre cu poporul Său de astăzi.

2 Corinteni 6:17

17. De aceea „ieșiți din mijlocul lor”. Pavel combină aici diferite pasaje din Vechiul Testament, ca de pildă Isaia 52,11.12; Ieremia 51,6.45. Referința istorică este plecarea israeliților captivi din Babilonul din vechime, la care Pavel se referă aici ca o ilustrare a despărțirii poporului Dumnezeu de lume și de Babilonul spiritual (vezi la Apocalipsa 18,4). La reîntorcerea din captivitate, iudeilor li s-a ordonat să nu ia cu ei nimic care să aducă idolatria păgână în țară. La fel, Israelului spiritual i se poruncește „să nu se atingă de ce e spurcat” (vezi la Isaia 5,211.12).

2 Corinteni 6:18

18. Tată. Versetul 18 constă dintr-un alt mozaic de idei adunate din diferite pasaje ale Vechiului Testament (2 Samuel 7,8.14; Isaia 43,6; Ieremia 31,9). Compară cu 2 Corinteni 6,18; vezi la Matei 6,9.

Fii și fiice. A deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu este privilegiul suprem pe care El îl acordă celor care sunt născuți din Duhul (vezi la Ioan 1,12.13; 3,3.5; 1 Ioan 3,1.2). Dumnezeu făgăduiește aici să îndeplinească rolul de tată pentru cei care devin copiii Lui, să fie protectorul, sfătuitoarea, călăuzitorul și izbăvitorul lor. Deși oamenii devin fii ai lui Dumnezeu prin adopție, procesul acesta mai este numit și naștere din nou (Ioan 1,12.13; 3,3.5).

Ca rezultat al credinței credinciosului în Hristos, operația supranaturală a Duhului lui Dumnezeu dă naștere unei vieți noi, spirituale, care îl transformă pe om într-un fiu al Său. Această relație tată-fiu e tot atât de reală și de vitală ca și legătura omenească folosită ca ilustrație. În viața lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, avem un exemplu desăvârșit în ce privește legătura pe care suntem privilegiați să o avem cu Părintele nostru ceresc ca fii ai Lui (vezi la Luca 2,49; Ioan 1,14, 4,34; 8,29). Cheia acestei legături este iubirea, și rezultatul ei este încrederea plină de ascultare. Elementul esențial al calității de părinte este autoritatea iubitoare, după cum cea a calității de fiu este încrederea și ascultarea. Fără aceste elemente nu poate exista o relație adevărată tată-fiu (Romani 8,9.10; 2 Corinteni 7,1; 1 Ioan 1,1.7). Dumnezeu intenționează ca ele să fie o realitate în viața fiecărui creștin.

Atotputernic. Un titlu divin folosit și aici și prezent adesea în cartea Apocalipsei (Apocalipsa 1,8 etc.). Titlul acesta accentuează certitudinea și măreția făgăduinței din 2 Corinteni 6,17.18. Comparați cu echivalentul ebraic (vezi vol. I, p. 171). Capitolul 7,1 completează raționamentul început de Pavel în cap. 6,14 (vezi comentariul respectiv).

Comentarii ale lui Ellen G. White:

1 1T 381, 432; 6T 297

1-4 MH 116

1-10 FE 533

2 MB 151; SC 34; 2T 102; 5T 635; 9T 129

3 GW 60

3-10 AA 369; GW 60

7 EW 273; ML 94; PK 111, 725; 2T 446

10 Ed 68; SR 313

14 CS 38; Ev 617; LS 321; PP 175; 1T 200; 2T 44, 689; 4T 504; 505; 7T 108

14.15 FE 476; GW 392; PK 58; TM 271; 2T 48; 3T 248; 4T 346

14-16 FE 499, 533; MH 404; 3T 373; 5T 13, 364; 6T 195; 8T 223

15 CT 330; 1T 279; 289; 408:2T 168, 344; 4T 187; 5T 52, 340

15.16 PP 563

15-18 5T 431

16 DA 161, 311; Ed 258; GW 254; MH 146; TM 388, WM 130

16-18 FE 480; TM 272

17 CH 291, 589; CT 328; EW 242; FE 311, 483, 501; MYP 313; PP 458; SR 60; Te 119; 1T 242, 279, 288, 405, 503; 2T 48, 125; 3T 126, 458; 4T 577, 583; 6T 95, 147

17.18 CH 51; Ev 622; FE 142, 502; GC 475; LS 292; ML 260; MYP 81, 139; PK 59; PP 175; Te 189; 1T 510, 663; 2T 43, 441, 592; 3T 245, 566; 4T 109; 6T 91; 7T 164; 8T 41; 9T 17; WM 254

18 CH 590; ML 83, 86, 98; 2T 593; 4T 624, 653; 5T 348, 368; 6T 190; 7T 226; 8T 177; 9T 188, 287

2 Corinteni 7:1

1. Astfel de făgăduințe. [„aceste făgăduințe”, KJV]. Adică făgăduințele din cap. 6,17.18 (cf. 2 Petru 1,4). 2 Corinteni 7,1 încheie firul de gânduri început în cap. 6,14. Datorită acestor făgăduințe, corintenii trebuiau să urmărească desăvârșirea caracterului. Aceste privilegii minunate sunt pierdute când lipsa sfințeniei și a curăției este îngăduită să pătrundă în viață, deoarece astfel de lucruri îi descalifică pe oameni ca fiii ai lui Dumnezeu. Pentru a intra într-o astfel de legătură intimă cu Dumnezeu, credincioșii trebuie să experimenteze atât puterea lui Dumnezeu de curățire continuă de păcat, cât și dezvoltarea continuă a caracterului creștin. Părtășia cu lumea este numai a celor care sunt străini de Dumnezeu.

Preaiubiților. Oamenii trebuie să reflecte caracterul iubitor al lui Dumnezeu în legăturile lor cu alții copii ai casei credinței. Adevărata religie stimulează totdeauna duișia inimii.

Să ne curățim. Oamenii nu sunt în stare să se curețe pe ei înșiși, deoarece nu există în om o putere care să respingă păcatul (Romani 7,22-24). Credinciosul poate fi făcut sfânt numai dacă-l îngăduie lui Dumnezeu să lucreze în el și prin el (Filipeni 2,12.13; cf. 1 Petru 1,22). Creștinul trebuie să facă uz de mijloacele făgăduite de Dumnezeu pentru curățire. Dumnezeu trezește voința, ca oamenii să o poată folosi. Armura lui Hristos este la îndemâna tuturor creștinilor, dar lor le revine răspunderea să o îmbrace (Efeseni 6,10.11). Puterea și harul lui Dumnezeu nu acționează în omul care nu-și pune la lucru mintea și voința. Dumnezeu este cu cel care luptă „lupta cea bună a credinței” și-i va da biruință (1 Timotei 6,12; vezi la Romani 8,37).

Întinăciune. [„murdărie”, KJV]. Sau „poluare”, „contaminare”, „întinare”. Atunci când se aplică la trup, această expresie se referă la tot felul de păcate pentru a căror comitere se recurge la diferite căi ale

trupului. Atunci când se referă la duh, această expresie se referă la păcatele făcute cu mintea, ca de pildă gândirea de rău, mândria și ambiția. Vezi la Marcu 7,15.23; 2 Corinteni 10,4.5.

Să ne ducem... până la capăt. [„desăvârșind”, KJV]. Gr. epiteleo, „a desăvârși”, „a duce la țintă”. Pavel vorbește aici despre creșterea prezentă, care își va atinge ținta cândva.

Sfințirea. Vezi la Matei 5,48; 2 Petru 3,18. Sfințirea este lucrarea care durează o viață întreagă, ceva ce nu este împlinit printr-un singur act sau la un moment dat al vieții. Sunt indicate două stadii ale vieții creștine. Primul este îndreptățirea, sau curățirea, și îmbrăcarea omului nou „făcut după... sfințenie” [„creat... în sfințenie”] (Efeseni 4,24). Al doilea este sfințirea sau dezvoltarea în continuare a omului nou, până la măsura desăvârșirii. Primul îl poate realiza numai Dumnezeu, cu consimțământul omului, prin pocăință și acceptare. În al doilea stadiu, Dumnezeu și omul conlucrează pe tot parcursul vieții credinciosului (Filipeni 3,12-16).

Îndreptățirea este poarta de intrare în faza sfințeniei. Ea cuprinde iertarea păcatelor, împăcarea și renașterea. Un om trebuie să se afle pe calea cea dreaptă înainte de a putea merge drept. La îndreptățire, condiția primordială pentru credincios este credința (Romani 3,20.28). Experiența aceasta are loc chiar în debutul vieții creștine și trebuie să fie repetată dacă intervine căderea. În clipa în care un om devine părtaș de fire dumnezeiască (2 Petru 1,4) și viața spirituală e sădită înăuntrul lui (Romani 6,4), el este obligat să lucreze în colaborare activă cu Dumnezeu. Creștinul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, folosindu-se de resursele divine de har și putere: studiul Bibliei și meditația, rugăciunea personală și publică, închinarea personală și publică și exercițiul spiritual prin slujirea celorlalți. Trupul se împletește cu duhul în lucrarea de sfințire (1 Corinteni 1,8; Coloseni 1,28; 1 Tesaloniceni 5,23). Vezi la Romani 3,28; 4,3.8.

Conlucrarea cu Dumnezeu în lucrarea de sfințire cere acceptarea necondiționată a standardului lui Dumnezeu de sfințenie. Standardul de bază este chiar natura și caracterul lui Dumnezeu (Exod 15,11; Isaia 6,3; Matei 5,48; 1 Petru 1,15; Apocalipsa 4,8). Pentru ca omul să poată înțelege ceva din caracterul Lui sfânt, Dumnezeu ne-a dat Legea Sa sfântă, care este o transcriere a caracterului Său (Psalmi 19,7-10; Romani 7,12) și conturează tipul de caracter pe care El ar vrea ca noi să-l dezvoltăm. Pe măsură ce, zi după zi, viața este măsurată după acest standard divin, harul și puterea lui Dumnezeu transformă caracterul omului pentru a se asemana caracterului Lui desăvârșit (vezi la Corinteni 3,18). În felul acesta, chipul Creatorului, pierdut atunci când omul a păcătuit, este refăcut (Geneza 1,26.27; 2 Corinteni 3,18). Dezvoltarea unui caracter creștin este o preocupare permanentă pe tot parcursul vieții. Numai când se încheie timpul de probă, creștinul care a căutat sfințenia conștiincios și consecvent „se va sfinți și mai departe” vezi Apocalipsa 22,11.12). Mulți creștini cu numele nu ajung la înălțimea cerută în ceea ce privește sfințenia și adevărata sfințire, din cauză că trec cu vederea sau prețuiesc foarte puțin standardul lui Dumnezeu de sfințenie. Ei sunt mulțumiți cu o ascultare mediocră sau cu jumătate de inimă și aspiră numai la forma evlaviei, tăgăduindu-i însă puterea (vezi la Matei 7,21-27; 2 Timotei 3,5).

Sfințenia despre care vorbește Pavel vine numai printr-un contact vital, spiritual cu Dumnezeu. Acest contact are loc prin comuniunea cu El, prin studierea Cuvântului Său (Ioan 17,17; 1 Petru 1,22) și prin mijlocirea Duhului Sfânt (Romani 8,26; 1 Tesaloniceni 2,13).

Frică de Dumnezeu. Vezi la Psalmi 19,9. Adevărata sfințire are loc în viața credinciosului care este mereu conștient că se află în prezența lui Dumnezeu. Un respect sfânt pentru Dumnezeu este esențial pentru desăvârșirea [„ducerea până la capăt a”] sfințeniei. Conștiința prezenței divine duce la adevăratul respect. Pe măsură ce ochiul credinței privește la Dumnezeu, în suflet e cultivată o ură intensă împotriva păcatului și o dorință înfocată după neprihănire. Să te temi de Dumnezeu înseamnă să trăiești în fiecare clipă sub privirea părintească a unui Dumnezeu sfânt. Frica de Domnul este temeiul închinării, ascultării și slujirii sfinte.

2 Corinteni 7:2

2. Înțelegeți-ne. [„primiți-ne”, KJV; „faceți-ne loc”, G.Gal.]. Adică faceți-ne loc în inimile voastre. După lunga paranteză (6,14 – 7,1), Pavel continuă acum ideea din cap. 6,11-13. Pavel apelează la corinteni să-l primească în calitate de conducător și părinte spiritual (vezi 1 Corinteni 4,15.16). El își exprimă sentimentele profunde, stăruind plin de râvnă ca ei să răspundă în același fel. Atitudinea lui este una de iubire adevărată, nu de condamnare.

Nedreptățit. Evident, Pavel se gândește mai ales la criticile care i-au fost aduse din cauza felului în care a tratat anumite probleme. În mod special, unii dintre membri dezaprobaseră instrucțiunile lui cu privire la membrul imoral din 1 Corinteni 5,1-5 și îl acuzaseră că îl nedreptățise pe acel om. Li se părea un lucru nepotrivit de aspru să trateze un membru al bisericii așa cum spusese Pavel. Dar chiar și în această situație, el acționase din dragoste pentru biserică. De fapt, tocmai iubirea îl împinsese să nu tacă în această privință (Proverbe 27,6).

Pe nimeni. În textul grecesc, expresia aceasta este în poziție emfatică. Nimeni din biserica din Corint sau din altă parte nu ajunsese să-l acuze atât de grav, cum o făcuseră falșii conducători ai bisericii din Corint. El se purtase astfel încât integritatea lui să nu fie pusă la îndoială.

Vătămat. [„stricat”, KJV]. Gr. phtheiro, „a strica”, „a deprava” tradus cu „nimicește” în 1 Corinteni 3,17. Cuvântul e folosit atât cu privire la doctrina alterată, cât și cu privire la moravuri stricate (2 Corinteni 11,3; Iuda 10; Apocalipsa 19,2).

Înșelat. Poate că împotrivorii săi îl acuzaseră pe Pavel de neatenție în legătură cu marea colectă pe care el o solicitase de la toate bisericile pentru săracii de la Ierusalim (1 Corinteni 16,1-3; 2 Corinteni 8,1-6). Refuzul unora dintre corinteni de a-și deschide inima față de Pavel și de-al accepta era într-un contrast clar cu asocierea lor liberă cu falșii apostoli. Ei le făcuseră loc în inimă unor oameni care obișnuiau să facă răul, recurgând la corupție și înșelăciune. Era corect ca ei să-l respingă pe ceo care nu făcuse nici unul din lucrurile acestea?

2 Corinteni 7:3

3. Nu spun. Se pare că Pavel se temea să nu fie înțeles greșit în ceea ce privește cele spuse în v. 2. El se temea că cei din Corint vor crede că el îi acuză că nu l-au primit și că respingerea acuzațiilor lor însemna că el îi acuză și îi găsea vinovați. El tăgăduiește orice intenție de felul acesta. Ei îl trataseră rușinos și cu îngratitudine josnică, suspiciune și acuzații mincinoase, dar el nici nu mustră, nici nu condamnă.

Am spus mai înainte. Declarația din v. 2 e cu totul în armonie cu declarațiile lui anterioare de iubire pentru ei (cap. 1,6; 2,4; 3,2; 6,11-13). Timpul verbului în textul grecesc confirmă consecvența sa vizavi de ceea ce spusese deja cu ceea ce spune acum. Nici gândurile și nici sentimentele sale în această privință nu se schimbaseră. Pavel nu era o persoană care să-și plângă de milă din cauza tratamentului rău de care avusese parte. Reacția sa era totdeauna caracterizată de iubire (2 Corinteni 4,10-15; Efeseni 3,13, Filipeni 1,7).

Pe viață și pe moarte. [„să mor și să trăiesc”, KJV]. Pavel e gata să moară cu și pentru ei. El îi iubește atât de profund, încât nu poate trăi fără ei, fără afecțiunea lor. Compară cu atitudinea și mijlocirea lui Moise pentru Israel (Exod 32,30-32). Raportul cu privire la biserica din Corint, cu problemele și viciile ei, nu descoperă o biserică amabilă și plăcută. Omeneste vorbind, ei nu erau vrednici de iubirea și devotamentul pe care Pavel le revărsase asupra lor. Alte biserici erau mult mai merituoase decât aceasta. Cu toate acestea, el o iubea (cap. 12,15). Succesiunea cuvintelor – „mor” înainte de „trăiesc” – poate lăsa să se înțeleagă că se face referire la moartea prin care trec toți credincioșii care vin la Hristos și la viața cea nouă, pe care o primesc ca să umble cu El (2 Corinteni 4,11; 6,9). Experiența aceasta ar trebui să fie suficientă pentru a uni inimile și viețile lor în devotament veșnic unul față de altul (vezi la Matei 5,43.44).

2 Corinteni 7:4

4. Încredere. [„îndrăzneală”, KJV]. Gr. parresia (vezi la cap. 3,12, unde parresia este redat „îndrăzneală” [„claritate”). Cuvântul se referă la încrederea minții ca și la cea a exprimării verbale (Efeseni 3,12; 1 Timotei 3,13; Evrei 3,6; 10,35; 1 Ioan 2,28; 3,21, 4,17; 5,14). Faptul că se laudă cu ei reflectă această încredere launtrică. În 2 Corinteni 7,4-16, Pavel reamintește de bucuria produsă de raportul bun adus de Tit (vezi la cap. 2,13). Anterior, corinteni dăduseră semne că resping total sfaturile și instrucțiunile lui, mai ales în cazul membrului imoral. Biserica era împărțită, și multe inimi nutreau resentimente față de el. Situația aceasta aruncase o umbră asupra sufletului său. Cuvintele calde pe care le exprimă acum reflectă profunzimea sentimentelor sale pentru corinteni. La primirea veștilor că făceau ceea ce era bine și drept, el a fost cuprins de o bucurie foarte mare. Dimpotrivă, veștile că făceau ceea ce era rău îi produceau o mare întristare. Acum, odată cu venirea lui Tit, frământarea și îngrijorarea din inima lui au dispărut. El poate acum să le vorbească mai curajos, dintr-o inimă plină de fericire.

Îmi saltă inima de bucurie. [„peste măsură de bucurios”, KJV]. Literal, „umplut de bucurie”. O astfel de stare de bucurie este în contrast cu „apăsați peste măsură” (cap. 1,8). Acum Pavel nu numai că avea încredere în corinteni, se mândrea cu ei și era mângâiat de ei, dar era și plin de o bucurie peste măsură de mare. S-a simțit foarte ușurat când a auzit de schimbarea evidentă în atitudinea celor mai mulți dintre corinteni.

Îngrijorarea lui Pavel în ceea ce privește bunul mers spiritual al bisericii corintene este semnul adevăratului slujitor al Evangheliei. Nu poate fi o apăsare mai mare asupra minții și inimii decât aceea resimțită de cei care veghează asupra sufletelor oamenilor. Dimpotrivă, nu există bucurie mai mare ca cea care vine dintr-un răspuns din toată inima la apelurile făcute pentru o alegere și purtare dreaptă (2 Ioan 4; 3 Ioan 3,4). În cursul slujirii sale, ambasadorul lui Hristos trebuie să avertizeze, să sfătuiască, să arate păcatul și să atragă atenția asupra judecății, de asemenea să mângâie și să încurajeze.

2 Corinteni 7:5

5. În Macedonia. Vezi la cap. 2,12.13.

Necăjiți. [„necăjiți fiind”, G.Gal.]. Pavel reia firul de la care s-a abătut începând cu cap. 2,13. Nici o biserică pe care el o întemeiasse nu i-a dat atâtea motive de îngrijorare și suferință ca cea din Corint. Cele mai multe dintre acestea erau cauzate de apostolii mincinoși (vezi la cap. 11,22), care îl urmăriseră pe Pavel la Corint, hotărâți să-i distrugă lucrarea, să-i discrediteze apostolia, să-i ridiculizeze Evanghelia și persoana (cap. 10,10-12), să-i atace caracterul și să-l acuze de manevrarea greșită a banilor, de lașitate și nesinceritate, de asumare frauduloasă a autorității. E posibil ca ei să fi căutat, de asemenea, să le impună anumite ritualuri convertiților dintre neamuri, contrar deciziei bisericii (cf. Fapte 15,1-5; 19 – 24; Galateni 2,1-8).

În plus, membrii din Corint erau împărțiți în patru tabere (1 Corinteni 1,10-12). Pe lângă aceasta, unul dintre membri era vinovat de imoralitatea cea mai dezgustătoare (1 Corinteni 5,1-5), iar biserica neglijase să se ocupe de el. Unii erau vinovați că se judecau cu frații lor în tribunalele păgâne (1 Corinteni 6,1-8). Unii disprețuiau Sfânta Cină și erau vinovați de profanarea acestui serviciu sfânt (1 Corinteni 11,20-30). Unii manifestau un zel fals pentru daruri spirituale (1 Corinteni 14,1.2.39.40).

În ciuda tuturor acestor lucruri, Pavel nu voia să renunțe la pretenția că e părintele lor spiritual. El întemeiasse biserica din Corint în cursul celei de-a doua călătorii misionare (Fapte 8,1-11) și de atunci încolo lucrase sârguincios pentru ei prin scrisori și reprezentanți.

De afară lupte. În felul acesta, Pavel se referă la luptele pomenite mai detaliat în cap. 11,23-28; cf. cap. 4,8-10.

Dinăuntru temeri. Adică incertitudine cu privire la felul cum vor ieși lucrurile. Aceasta nu înseamnă că Pavel suferea de o frică teribilă, așa cum clarifică în cap. 4,8-10.

2 Corinteni 7:6

6. Dumnezeu, care mângâie. Pavel trecuse prin nenumărate pericole și persecuții fizice (cap. 4,8-12; 6,4-10; 11,24-27), dar totdeauna considerase lucrurile acestea ca pe un privilegiu și o bucurie (Romani 8,11.35-39). Nu aceste lucruri zdrobiseră duhul lui Pavel, ci suferințele pentru copiii săi în credință. Tocmai din cauza iubirii lui atât de profunde pentru corinteni suferise el atât de mult pentru ei.

Venirea lui. Vezi la cap. 2,13.

2 Corinteni 7:7

7. Prin venirea lui. Înapoierea lui Tit l-a liniștit pe Pavel în ceea ce privește siguranța lui. În vremurile acelea, călătoriile erau pline de primejdii.

A fost mângâiat. Se pare că Tit împărtășise îngrijorarea lui Pavel cu privire la situația din Corint, și bucuria aceasta însemna pentru Pavel mai mult decât era de-altfel cazul, în mod obișnuit.

Dorința voastră arzătoare. Adică după o vizită din partea lui Pavel, când își puteau dovedi personal iubirea pentru el, exprimând în cuvânt și faptă iubirea care era în inima lor pentru el. În Romani 1,11; Filipeni 1,8; 1 Tesaloniceni 3,6; 2 Timotei 1,4, același cuvânt grecesc exprimă o astfel de dorință.

Lacrimile voastre. [„mâhnirea”, KJV; „plânsul vostru”, G.Gal.]. Când și-au dat seama de suferința și întristarea pe care i le pricinuiseră lui Pavel, corintenii au plâns și s-au pocăit.

Râvna voastră. Literal, „zelul” și anume pentru Pavel. Referirea e probabil nu atât de mult la zelul de a urma instrucțiunile lui Pavel, cât de a trece de partea lui în controversa iscată cu adversarii săi.

Bucuria mea a fost și mai mare. [„m-am bucurat și mai mult”, KJV]. Aflând cât de bine primiseră corintenii scrisoarea sa, cât de călduros îl primiseră pe Tit, cât de prompt aduseseră la îndeplinire sfaturile lui, cât de preocupați erau de situația lui și cât de grăbiți erau să îndrepte lucrurile față de el, Pavel a fost copleșit de bucurie. De repetate ori el vorbește despre faptul că a fost mângâiat și întărit (cap. 1,4; 7,6.7.13). În special trei lucruri au scos în evidență efectul pozitiv al scrisorii sale și al vizitei lui Tit. În fiecare din cele trei expresii scurte, pronumele este emfatic, arătându-le corintenilor că ei îi aduseseră mângâierea și bucuria de care vorbește Pavel.

2 Corinteni 7:8

8. V-am întristat. Gr. lupeo, „a pricinui mâhnire” (cf. v. 2). În scrisoarea anterioară despre care vorbește Pavel îi mustrase aspru pentru relele care predominau și care erau tolerate în Corint. Dar ea își atinsese scopul (vezi la v. 7.11).

Epistola. Adică 1 Corinteni (vezi p. 822).

Nu-mi pare rău. [„nu regret”, KJV]. Gr. metamelomai, „regret”. Se pare că după trimiterea scrisorii anterioare, Pavel s-a îndoit că procedase înțelept, că făcuse un lucru bun. Se gândea dacă nu cumva cuvintele sale vor fi înțelese greșit. Pavel simțea neliniștea pe care cei mai mulți oameni ar simți-o în astfel de împrejurări. Ceea ce făcuse el nu era, în nici un caz, rău dar se gândea cu îngrijorare dacă scrisoarea urma să-și atingă scopul pe care el îl avusese în vedere. Între Pavel și corinteni părea să existe pericolul unei ruperi deschise a relațiilor. Exista posibilitatea ca ei să respingă total autoritatea lui de conducător spiritual. Efectul unei astfel de purtări din partea unei biserici atât de importante ca cea din Corint asupra altor biserici ar fi fost dezastruos. Era în cumpănă însăși cauza lui Dumnezeu printre neamuri.

Epistola aceea. Sau 1 Corinteni (vezi p. 822).

2 Corinteni 7:9

9. Acum mă bucur. A le produce durere sau mâhnire corintenilor era un prilej de regret pentru Pavel, dar el s-a mângâiat la gândul că acestea erau doar temporare. În plus, toate acestea duseseră la pocăință autentică din partea majorității. Ezitarea de a produce chiar și cea mai mică mâhnire, cu excepția cazului când e absolut nevoie, e unul dintre semnele adevăratului slujitor al Evangheliei. Cei a căror preocupare majoră este aceea de a răni sau de a face rău turmei sau păstorilor turmei, prin cuvinte aspre sau printr-o atitudine ostilă, dovedesc caracter de lupi.

Pocăință. Gr. metanoia, literal, „o schimbare a minții”. Cuvântul tradus „îmi pare rău” (metamelomai) din v. 8 înseamnă simplu „regret”. În Matei 27,3, el înseamnă pocăință sau remușcare lipsită de conținut, falsă. Înseamnă reflectarea asupra propriilor păcate, având un regret sincer, dar fără nici o îmbunătățire a sentimentelor sau o schimbare reală a atitudinii care îl marchează pe adevăratul om pocăit. Pe de altă parte, metanoia denotă în mod specific o schimbare a minții și implică faptul că direcția e bună, producând rezultate pozitive (Matei 12,41; Marcu 1,15; Luca 11,32; Fapte 3,19; 26,20; Evrei 12,17, Apocalipsa 2,5 etc.).

O reformă în viață este o probă mai precisă a valorii pocăinței decât e adâncimea mâhnirii. Acesta a fost de fapt punctul-cheie al prediciei lui Ioan Botezătorul, a lui Isus și a apostolilor (Matei 3,2.8.11; 4,19; Marcu 2,17; Fapte 5,31; Romani 2,4; 2 Timotei 2,25). Adevărata pocăință îi face pe îngeri să cânte de bucurie (Luca 15,7). Vezi la 2 Corinteni 7,10.

După voia lui Dumnezeu. [„într-un fel dumnezeiesc”, KJV]. Vezi la v. 10.

Să n-aveți nici o pagubă. Gr. zemioo, „a suporta paguba”, „a fi pagubit”, „a suferi pierdere”. Biserica a avut un mare câștig de pe urma acceptării sfatului și a lucrării făcute pe temeiul sfatului din epistola anterioară. Pierderea ar fi survenit numai în urma respingerii aceluia sfat. Întristarea „după voia lui Dumnezeu” aduce câștig; „întristarea lumii” [„după felul lumii”] (v. 10) ar fi avut ca rezultat pierderi.

2 Corinteni 7:10

10. Întristarea... după voia lui Dumnezeu. Literal, „după Dumnezeu”, adică în felul arătat de Dumnezeu sau dorit de El. Aceasta nu este o întristare cauzată de faptul că cineva este găsit necorespunzător sau în ideea că urmează să fie pedepsit. Ci este o întristare autentică pentru păcat, arătând că omul se pocăiește de acel păcat, renunță la el și este hotărât ca, de aici încolo, să reziste, prin harul lui Hristos, ispitei care l-a condus la el (vezi la Mat, 5,3; 1 Ioan 1,9). „Întristarea după voia lui Dumnezeu” nu este nici jena produsă de demascare, nici teama de a fi demascat sau de a suferi o înfrângere, nici chiar regretul profund pentru ceea ce s-a întâmplat. În „întristarea după voia lui Dumnezeu”, cel în cauză recunoaște, admite că L-a nedreptățit pe Dumnezeu și pe semenii săi, se străduiește să repare răul și își reorientează viața cu scopul de a evita repetarea aceluiași greșeli. Acest proces este posibil numai în virtutea harului lui Hristos, care lucrează în minte și în viață prin Duhul Sfânt. Adevărata întristare pentru păcat este rezultatul recunoașterii în fața lui Dumnezeu a responsabilității proprii pentru purtarea respectivă și este posibilă numai când este recunoscută această legătură. Poate că suprema ilustrare a diferenței dintre adevărata și falsa întristare se găsește în contrastul dintre atitudinea lui Petru și a lui Iuda în timpul judecării lui Isus. Ambii au simțit o remușcare amară, dar la unul a fost o adevărată întristare pentru păcat, care a dus la o viață nouă în Hristos, în timp ce la celălalt a fost numai o întristare pentru consecințe, care a condus la disperare fără margini și apoi la sinucidere.

Pocăință... de care se căiește. Gr. metanoia... metamelomai (vezi la v. 9). Folosirea acestor două cuvinte pentru pocăință într-o singură propoziție clarifică distincția dintre ele. Traducerea „o pocăință... pe care nu o regretă” reflectă în mod precis înțelesul.

Întristarea lumii. Întristarea lumii constă dintr-un regret pentru consecințele păcatului, nu pentru păcatul însuși, și pentru discreditarea în fața lumii și a prietenilor lumesti (1 Samuel 15,30). Întristarea lumii tratează problema numai la suprafață, nu se ridică mai presus de omul însuși și de propriile lui sentimente. Ea duce la și mai mult regret pe viitor și la o mâhnire mai adâncă. Umples mintea cu nemulțumire, inima cu resentimente și amărăciune. Înveninează și scurtează viața. O persoană care se pocăiește cu adevărat nu va regreta niciodată acest lucru. Într-adevăr, „întristarea lumii” amplifică adesea chinul, îndemnându-l pe om la alte fapte neînțelepte. Ea duce la ruină și moarte (Geneza 4,12; 1 Samuel 31,3-6; 2 Samuel 17,23; Matei 27,3-5).

2 Corinteni 7:11

11. Întristarea. [„v-ați întristat”, KJV]. „Roadele vrednice de pocăință” (Matei 3,8) aduse de corinteni erau dovada că ei se pocăiseră cu adevărat. Interpretând relatarea lui Tit despre pocăința lor, Pavel îi laudă pentru cele șapte aspecte specifice ale pocăinței lor. Ele exprimă o schimbare totală de atitudine.

Frământare. [„grijă”, KJV; „atenție”, KJV]. Gr. spoude, „grabă”, „râvnă”, „sârguință”. Deși până aici corinteni ezitaseră să acționeze în mod hotărât, acum ei s-au străduit cu toată sârguința să trateze păcatul și să îndrepte răul. Cei care s-au pocăit cu adevărat vor acționa cu băgare de seamă, sârguință și atenția necesară. S-a sugerat că următoarele șase puncte sunt cuplate două câte două, prima pereche referindu-se la atitudinea corintenilor, a doua, la atitudinea lor față de Pavel și a treia, la atitudinea lor față de membrul imoral din 1 Corinteni 5,1-5.

Ce... [„Da”, KJV]. Repetarea acestui cuvânt accentuează fiecare dintre cuvintele următoare.

Dezvinovățire. [„curățire”, KJV]. Gr. apologia, „o apărare verbală” (cf. Fapte 25,16; Filipeni 1,7.17; 2 Timotei 4,16). Expresia „de voi înșivă” [KJV] a fost adăugată de traducători. Corinteni doreau cu ardoare să se știe că acum dezaprobau fosta lor atitudine. Acum își dădeau seama că toleranța lor anterioară și chiar apărarea aceluia membru îi făcuseră la fel de vinovați.

Mânie. [„indignare”, KJV]. Probabil față de ei înșiși pentru atitudinea anterioară față de respectiva persoană imorală și față de unii care se poate să-l mai fi susținut. Ura față de nedreptate însoțește iubirea fierbinte față de dreptate. Totuși, adevărata indignare din cauza păcatului este totdeauna însoțită de o iubire la fel de puternică pentru cel greșit.

Frică. Poate corinteni se temuseră că Pavel ar fi putut să nu creadă că pocăința lor este autentică și să continue să aibă o atitudine aspră față de ei (cf. 1 Corinteni 4,21; 2 Corinteni 13,1).

Dorință aprinsă. [„dorință puternică”, KJV]. Sau „ardoare” probabil pentru reinstalarea unui spirit de comuniune și de înțelegere reciprocă cu Pavel.

Râvnă. Adică în tratarea membrului imoral, așa cum recomandase Pavel (1 Corinteni 5,1-5). Până aici, ei nu prea se arătaseră preocupați pentru această situație, dând astfel impresia că nu o considerau deosebit de serioasă.

Pedeapsă. Adică a membrului imoral (vezi cap. 2,6.7; 7,12).

Curați în privința aceasta. Pavel a acceptat, fără să pună la îndoială, schimbare de atitudine din Corint, așa cum relatase Tit, și a aprobat felul în care a procedat biserica față de cel vinovat.

2 Corinteni 7:12

12. V-am scris. Vezi la cap. 2,3.

Din pricina. În scrisoarea sa anterioară, Pavel arătase marea lui preocupare pentru bunul nume al bisericii. El se temea că păgânii vor privi cu dispreț creștinismul și că iudaizantii vor considera că acest caz nerușinat de incest este rezultatul lucrării lui. Acum, când biserica procedase cu fermitate față de membru și el se pocăise, în felul acesta fiind păstrat bunul nume al bisericii, grija lui Pavel se îndrepta spre binele spiritual al persoanelor în cauză (cap. 2,6-8).

Celui care a făcut ocară. [„care a făcut răul”, KJV]. Adică membrul imoral din 1 Corinteni 5,1-5.

Celui care a suferit ocară. Probabil soțul femeii în cauză.

Marea noastră purtare de grijă pentru voi. La data când scrisese Pavel scrisoarea anterioară, îngrijorarea lui principală fusese pentru biserică ca întreg, pentru binele ei spiritual și pentru reputația ei spirituală printre necredincioși.

Curăția morală la primii creștini era un semn sigur prin care puteau fi deosebiți de păgâni. Păgânii nu considerau imoralitatea ca pe ceva rău, aceasta făcând adesea parte integrantă din cultul lor religios. Pavel aștepta ca bisericile să dea o mărturie pozitivă cu privire la faptul că trăiau mai presus de astfel de practici. Mărturia vie a bisericii de astăzi e strâns legată de curăția morală a membrilor ei.

2 Corinteni 7:13

13. De aceea am fost mângâiați. Adică, datorită „întristării după voia lui Dumnezeu” care i-a cuprins pe membri din Corint (v. 11.12).

Mângâierea aceasta a noastră. [„În mângâierea voastră” KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) expresia „pe lângă” [sau „da”] mângâierea noastră [proprie], cu pronumele „noastră” în loc de „voastră” și cuvântul „da” transpus din propoziția următoare în această expresie. Astfel, pasajul ar suna astfel: „De aceea am fost mângâiați. Și pe lângă propria noastră mângâiere, ne-am bucurat cu mult mai mult de bucuria lui Tit”. Exprimarea aceasta e confirmată de context (v. 11-13). După cum clarifică v. 11, corinteni erau acum într-o stare de „mângâiere”.

Și mai mult. Textul grecesc accentuează și mai mult această idee. Oricât de fericit era de raportul real cu privire la starea spirituală care domnea acum în biserica din Corint, Pavel era nemărginit mai încântat de entuziasmul lui Tit, care fusese acolo în persoană. Pavel îl trimisese pe Tit când fusese apăsător de pesimism și de îngrijorări copleșitoare. Veștile îngrijorătoare pe care le primise îi dădeau tot atâtea motive de

preocupare. Dar corinteni îl primiseră atât de bine pe Tit, încât l-au convins de autenticitatea pocăinței și de loialitatea lor fermă față de Pavel. Bucuria plină de optimism a lui Tit s-a revărsat și în inima bătrânului apostol. Vezi și la v. 14.

Răcorit. Literal, „pus la odihnă”. Comparați acest cuvânt cu cel folosit în Matei 11,28; Marcu 6,31; Apocalipsa 14,13 etc.

De voi toți. Poate un motiv în plus de bucurie este adus de marele număr, aproape „toți” – care se arătaseră penitenți și loiali. Că o mică minoritate nu reacționase favorabil pare să fie sensul transmis de cap. 10,2.

2 Corinteni 7:14

14. Dacă m-am lăudat. Toate lucrurile bune pe care Pavel i le povestise anterior lui Tit despre corinteni se dovedeau acum adevărate, așa cum era confirmat de entuziasmul mare al lui Tit, când i-a dat raportul. Pavel nu mai avea de ce să se teamă că speranțele lui anterioare nu erau întemeiate. Corinteni depășiseră cu mult așteptările lui. El spusese adevărul când îi mustrase pentru greșeli serioase, dar și atunci când evidențiasse însușirile lor bune. Tot ce spusese el se dovedea acum adevărat.

2 Corinteni 7:15

15. Dragoste. [„afecțiune lăuntrică”, KJV; „inima... plină de voi”, G.Gal.]. Literal, „măruntaiele” (vezi Filipeni 1,8; Filimon 12; 1 Ioan 3,17; vezi la 2 Corinteni 6,12). Aici Pavel se referă la simțămintele duioase ale lui Tit pentru corinteni. Vizita lui recentă îl făcuse să-i iubească mai mult. În această comuniune, Pavel vede marca împăcării dintre el și credincioșii corinteni (vezi cap. 7,16).

Cu frică și cu cutremur. Vezi la v. 11. Aceasta este încă o expresie favorită a lui Pavel (Efeseni 6,5; Filipeni 2,12 etc.). Tit fusese primit nu cu ostilitate sau respingere, așa cum s-ar fi putut aștepta, ci cu o măsură deplină de respect. Corinteni îl primiseră ca pe un sol trimis de Dumnezeu. Ei dovediseră de asemenea că doreau mult să-i fie pe plac. Simțiseră o teamă sfântă ca nu cumva, în vreun fel oarecare, să nu fie la înălțimea așteptărilor lui. Întristarea după voia lui Dumnezeu zdrobește mândria omenească.

2 Corinteni 7:16

16. Mă pot încrede în voi. [„am încredere în voi”, KJV]. Sau „curaj cu privire la voi”. Versetul acesta este considerat de mulți autori ca un pasaj de trecere între ceea ce a fost scris în capitolele anterioare și ceea ce urmează. Cuvintele acestea dau la o parte toate greșelile și neînțelegerile trecutului și exprimă adevărata împăcare. În același timp, ele sunt o introducere potrivită pentru subiectul mării străngeri de ajutoare pentru creștinii săraci din Iudea, pe care Pavel o promova cu putere în bisericile dintre neamuri.

Comentarii ale lui Ellen G. White

1 AA 201; CD 49; CT 402; FE 125; GC 474; ML 267; PP 182, SL 30; Te 64; TM 448; 1T 339, 340, 440, 486, 589, 619, 663; 2T 66, 360, 375, 405, 441, 447, 5453, 592, 3T 245, 475; 4T 33, 125, 258; 5T 13, 92, 440; 7T 251, 258

1-16 FE 534

4 GW 266

5-10 AA 324

8-13 MH 167

9-11 GC 462

10 PP 557; SC 38; TM 223. 448; 3T 467

11 AA 325; SC 39; TM 449; 5T 640

2 Corinteni 8:1

1. Fraților. Capitolele 8 și 9 constituie o nouă secțiune, care se ocupă de strângerea de ajutoare pentru săracii din Iudea (vezi la 1 Corinteni 16,1). Cuvântul „fraților” rezumă nota dominantă a noii secțiuni. Iubirea frățescă între creștini constituie adevăratul motiv pentru a da și a împărți. În 2 Corinteni 8,1-5, Pavel el atrage corintenilor atenția asupra exemplului de generozitate dat de bisericile din Macedonia, locul de unde le scria această epistolă.

Pavel le făcuse cunoscut corintenilor problema ajutorării celor din Iudea și planul său cu privire la strângerea de ajutoare (1 Corinteni 16,1-4; cf. Gal, 2,9.10). Când Pavel le prezentase pentru prima dată propunerea, cam cu un an în urmă (2 Corinteni 8,10), ei manifestaseră o mare râvnă, pe care Pavel o lăudase în fața altora (cap. 9,3.4). Dar râvna lor scăzuse, și la data când Pavel scria această epistolă, ei erau cu mult în urmă în ceea ce privește împlinirea promisiunilor (cap. 9,4.5). Aceasta se datora probabil perioadei de decădere spirituală, dar acum ei se pocăiseră pe deplin. Convertirea lor fiind autentică, Pavel considera pe bună dreptate că ei urmau să fie plini de râvnă pentru a-și demonstra iubirea în mod practic. Un semn de pocăință autentică e bunăvoința de a face sacrificii personale pentru alții care sunt poate în lipsă.

Vă aducem la cunoștință. [„vă facem cunoscut”, KJV; „vă dăm de știre”, G.Gal.]. O expresie însemnând „dorim să vă facem cunoscut”.

Harul pe care l-a dat Dumnezeu. [„harul lui Dumnezeu”, KJV; darul pe care l-a dăruit Dumnezeu”, G.Gal.]. Dărnicia bisericilor macedonene a avut loc în ciuda „sărăciei lor lucii” (v. 2) și aceasta dădea mărturie despre „harul lui Dumnezeu” la lucru în inimile lor. Pavel leagă generozitatea lor de adevărata ei sursă și scoate în evidență înaintea corintenilor că harul divin e cel care inspiră dăruirea generoasă și jertfitoare. Despre creștini, se spune că sunt „ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4,10). Mai mult, prin harul Său, creștinii sunt ispravnici ai lucrurilor pe care le au. Dispoziția de a da altora este un talant dăruit de Dumnezeu și, în felul acesta, o dovadă de har divin. Un duh de dărnicie caută în mod spontan să se manifeste în fapte de binefacere. Nu are nevoie de vreun îndemn.

Bisericile Macedoniei. Pavel le laudă ca fiind vrednice de urmat. Ele fuseseră toate întemeiate de el – Filipi, Tesalonic, Berea și, probabil, altele. Biserica din Filipi era în mod special vrednică de remarcat pentru generozitatea ei. Era singura biserică despre care se raportează că a contribuit la nevoile personale ale lui Pavel ca misionar care se întreținea prin mijloace proprii (2 Corinteni 11,9; cf. Filipeni 4,10.11.14-18). El n-a primit ajutor financiar nici de la biserica din Ierusalim, nici de la cea din Antiohia (1 Corinteni 9,4-7.14.15). Biserica din Berea avea, de asemenea, un caracter înalt și nobil (Fapte 17,10-12). Contribuții generoase au venit din Macedonia și Ahaia (Romani 15,26).

2 Corinteni 8:2

2. Necazuri. [„încercare”, KJV]. Sau „probă”. Cuvântul e folosit mai ales pentru testarea calității metalelor. Creștinii macedoneni au avut de suferit necazuri deosebite, dar credința și experiența lor s-au dovedit autentice. Ei au suferit grozav pe vremea persecuției (Fapte 17,5-9; 1 Tesaloniceni 1,5-8; 2,14; 3,3-5; 2 Tesaloniceni 1,4-6). Una din marile probe ale unei experiențe creștine triumfătoare este aceea de a cunoaște bucuria, pacea și iubirea în mijlocul necazurilor (Matei 5,11.12; Romani 5,3; 12,12; 1 Petru 2,20.21).

Bucuria lor peste măsură de mare. [„belșugul de bucurie”, KJV]. Persecuția și sărăcia tind să reprime duhul și practica dărniciei, dar belșugul bucuriei lor unit cu mărimea sărăciei lor e prezentat ca inspirând generozitate. Acesta era spiritul bisericii primare (Fapte 4,32-37).

Sărăcia lor lucie. [„marea lor sărăcie era peste măsură”, KJV; „sărăcia lor cea adâncă”, G.Gal.]. Vorbind la figurat, sărăcia macedonenilor era atât de mare, încât ei trebuiau să radă fundul unui butoi care era cu gol. Totuși, în ciuda lipsei lor fără măsură de mari, ei au oferit ajutor din plin altora, care erau săraci ca și ei. Lauda lui Pavel la adresa creștinilor macedoneni nu era atât de mult pentru suma dată, deși fără îndoială că aceasta era mare. Pavel scotea în evidență spiritul care încurajase dăruirea lor și care era vrednic de urmat (vezi la Marcu 12,41-44).

Sărăcia fără margini a Macedoniei din vremea aceea avea mai multe cauze. Trei războaie pustiiseră ținutul: primul dintre Iulius Cezar și Pompei, al doilea dintre triumviri, pe de o parte, și Brutus și Cassius, pe de altă parte, după asasinarea lui Cezar, și al treilea, între Octavian și Antonio (vezi vol. V, p. 38, 35, 37). Atât de disperată era starea macedonenilor, încât îi ceruseră împăratului Tiberiu o reducere a impozitelor. În plus, cei mai mulți dintre creștini proveneau din clasele mai sărace ale societății.

Dărnicie. Gr. haplotes, „sinceritate”, „lipsă de pretenții” (2 Corinteni 11,3; Efeseni 6,5; Coloseni 3,22 etc.). Aici se vorbește despre acea deschidere a minții și a inimii care se manifestă printr-un spirit de dăruire. Termenul se referă nu atât de mult la ceea ce au dat, ci la calitatea inimii, care este temeiul dăruirii adevărate și care are ca rezultat jertfirea de sine pentru binele altora.

2 Corinteni 8:3

3. După puterea lor. În textul grecesc, v. 3-6 constituie o singură propoziție, care explică mai departe caracteristicile dărnicii menționate în v. 1.2. Macedonenii au dat peste puterea și mijloacele lor. Tendința lor era nu de a da prea puțin, ci prea mult. Ei au dat de bunăvoie și fără să fie îndemnați, fără să fie nevoie să li se amintească, așa după cum părea că aveau nevoie acum corintenii. Era suficient ca macedonenii să cunoască nevoia existentă. Ei au cerut să li se acorde privilegiul de a lua parte la ajutorarea sfinților săraci de la Ierusalim. Ei dădeau pe față o atitudine de sacrificiu total de sine în lucrarea pentru Domnul.

2 Corinteni 8:4

4. Stăruințe. Gr. paraklesis (vezi la Matei 5,4).

Părtășia. Macedonenii considerau nevoia fraților lor din Ierusalim ca și cum ar fi fost a lor. Pentru credincioșii din Macedonia, a aparține mării familii creștine înseamnă a face cauză comună cu semenii lor creștini în sacrificiu, în suferință, în sărăcie și în ajutorarea altora. În limitele capacității lor și dincolo de aceasta, ei erau gata să aibă toate lucrurile în comun, chiar și sărăcia (vezi Fapte 2,44; 4,32). Resursele lor spirituale, morale, sociale și materiale erau disponibile pentru alții, gata de a fi folosite într-o cauză comună. De fapt, ei considerau ca fiind o favoare să li se îngăduie să facă așa ceva.

2 Corinteni 8:5

5. Nu numai cum nădăjdusese. Ei depășiseră cele mai mari așteptări ale lui Pavel. Priveau strângerea de ajutoare nu ca o datorie, ci ca un privilegiu. Ei și-au însușit lucrarea ca fiind a lor, personală.

S-au dat... pe ei înșiși. Darul macedonean venea din inimi consacrate și devotate. S-au dat pe ei înșiși, și darurile lor au venit de la sine. S-au dat pe ei înșiși în darurile lor (cf. Prov. 23,26). Creștinul care Îi predă lui Dumnezeu inima sa, nu reține nimic pentru sine. Exemplul macedonenilor dat corintenilor și creștinilor din toate timpurile ilustrează marele adevăr că „darul fără dăruitor este egal cu zero”. Cel care se dă pe sine fără rezervă nu va ezita să dea și din ceea ce-i aparține.

Voia lui Dumnezeu. Ei Îi îngăduiau lui Dumnezeu să le conducă viața, voia Lui devenind voia lor. Aceasta era dovada convertirii depline.

2 Corinteni 8:6

6. Am rugat. [„dorit”, KJV]. Gr. parakaleo (vezi la Matei 5,4). Tit era grec (Galateni 2,1.3) și unul dintre cei mai de încredere prieteni ai lui Pavel (Tit 1,4). Pavel îl trimisese pe Tit să se ocupe de problema dificilă a corintenilor și misiunea lui fusese încununată de succes, peste așteptări (vezi la 2 Corinteni 7,13). El câștigase încrederea credincioșilor corinteni și începuse strângerea de ajutoare pentru săracii din Iudea. Planul era acum ca el să se întoarcă în Corint cu epistola aceasta și să ducă la bun sfârșit strângerea de ajutoare (vezi la cap. 9,5, cf. cap. 12,18).

Această strângere de ajutoare. [„același har”, KJV]. Adică strângerea de ajutoare care reprezenta harul lui Dumnezeu lucrând în inimile dăruitorilor (vezi la v. 1.2).

Pe care o începuse. [„așa cum o începuse”, KJV]. Adică Tit pusese în acțiune planul care se desfășura acum la Corint.

2 Corinteni 8:7

7. Cum sporii. În v. 7-15, Pavel le dă îndrumări cu privire la strângerea de ajutoare în Corint. El se bazează pe principiul că viața creștină este o viață plină de belșug (Ioan 10,10).

În toate lucrurile. [„în orice lucru”, KJV]. O experiență creștină echilibrată constă într-o dezvoltare armonioasă a vieții și a slujirii, a darurilor lăuntrice și o exprimare exterioară a acestora. Orice aspect al vieții creștine, cultivat în dauna altor aspecte, poate deveni un defect. Comparați cu 1 Corinteni 1,5. Corinteni excelați în atât de multe aspecte, încât ar fi fost o dovadă de inconsecvență să neglijeze harul binefacerii.

Această binefacere. Adică strângerea de ajutoare (vezi la v. 1.2.).

2 Corinteni 8:8

8. Nu... ca... o poruncă. [„nu prin poruncă”, KJV]. Comparați cu 1 Corinteni 7,6.12.25. Strângerea de ajutoare urmează să se realizeze potrivit propriei lor alegeri, nu pentru că Pavel o cere. O astfel de poruncă ar fi însemnat că Pavel se îndoia de dispoziția lor de a se implica pe temeiul iubirii și ar fi anulat principiul că numai darurile de bunăvoie sunt plăcute lui Dumnezeu (vezi la Marcu 12,41-44).

Râvna altora. Adică promptitudinea credincioșilor macedoneni care, din sărăcia lor, au răspuns solicitării de a ajuta pe săracii din Ierusalim.

Pun la încercare. [„să dovedesc”, KJV]. Exemplul nobil al macedonenilor devine o punere la încercare, rânduită de Dumnezeu, pentru corinteni. Pavel nu a apelat la mândrie, vanitate, egoism sau spirit de rivalitate și competiție pentru a-i îndemna pe corinteni să facă ceva ce oricum n-ar fi făcut chiar și din motive mai nobile. Dorința de a copia viața nobilă a cuiva nu e niciodată o încercare de a intra în rivalitate, ci o punere la încercare a profunzimii și autenticității iubirii și devoțiunii personale. Acest principiu superior al comparației cu altcineva constituie un mijloc valoros de disciplină spirituală.

Curăția dragostei voastre. [„sinceritatea iubirii voastre”, KJV]. Vezi la cap. 7,11.16. Pavel nu se îndoia de sinceritatea lor, dar știa că strângerea de ajutoare le oferea un prilej ideal de a-și demonstra autenticitatea iubirii.

2 Corinteni 8:9

9. Cunoașteți. Pavel le făcuse cunoscut pe deplin harul lui Hristos și ei îl cunoșteau în urma experiențelor cu El, și nu ca pe o doctrină, așa cum reiese clar din textul grecesc. Ei Îl gustaseră și astfel știau că Domnul e îndurător. De fapt, ei înșiși constituiau o dovadă vie a acestei realități. Harul lui Hristos trebuie să stăpânească inima și voința. El nu e deloc lucrător atâta timp cât rămâne doar o concepție, la nivel intelectual. Din cauza aceasta, nici un adevăr divin nu e cunoscut numai printr-o înțelegere intelectuală (vezi Matei 16,17; Ioan 6,45; 16,14; 1 Corinteni 2,4; 12,3). Singurul om pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr este cel care e învățat și convins de Duhul. Bogățiile pe care le primim prin sărăcia lui Hristos vin prin iluminarea spirituală a vieții.

Harul. Vezi la Romani 3,24. Actele supreme ale lui Hristos, întruparea și crucificarea Sa, sunt atribuite harului numai aici și în Romani 5,15; Galateni 1,6. Aceste acte constituie manifestări supreme ale iubirii și bunăvoinței divine. Pavel pune aici în contrast sacrificiul suprem al lui Hristos cu faptele de binefacere, infinit mai mici, ale omului.

Domnului nostru Isus Hristos. Vezi la Matei 1,1; Ioan 1,38.

Era bogat. O aluzie la existența anterioară întrupării (vezi Ioan 17,5; vezi la Filipeni 2,6.7; vezi nota suplimentară la Ioan 1). Întrucât El este Creator și Împărat, universul Îi aparține (Ioan 11.2; Coloseni 1,15-17), dar viața Lui pământească a fost fără încetare o viață de sărăcie extremă (Matei 8,20). Bogățiile Lui constau în natura și atributele Dumnezeirii, din nenumăratele milioane de lumi, din adorarea și loialitatea mulțimilor de îngeri.

S-a făcut sărac. Gr. ptocheuo, „a fi [extrem de] sărac”, „a fi cerșetor”. În ceea ce privește comentariul la ptochos, substantivul înrudit, vezi la Marcu 12,42. Timpul verbului folosit aici atrage atenția asupra procesului de a deveni „sărac” – întruparea. Hristos S-a lipsit complet de toate bogățiile care Îi aparțineau. A

luat asupra Sa natura omenească și a ajuns să fie supus limitelor naturii omenești. A ajuns sărac până la punctul când nu putea face nimic de la Sine Însuși (Ioan 5,19.20; vezi vol. V, p. 917, 918).

Să vă îmbogățiți. [„deveniți bogați”, KJV]. Odată cu venirea păcatului, omul și-a pierdut căminul, stăpânirea, caracterul și a pierdut chiar viața însăși. Prin natura sa, el își petrece viața căutând bogății false (vezi la Isaia 55,2; Ioan 6,25). Sărăcia veșnică îi așteaptă pe cei care nu-și adună comori în cer (vezi la Matei 19,21; Luca 12,21). Hristos a venit pentru a-l elibera pe om de sărăcia lui, care vine în urma alergării după bogății înșelătoare (vezi 3T 401). În Hristos și prin El, oamenii sunt făcuți în stare să vadă adevărata valoare a lucrurilor și să primească privilegiul de a deveni „bogați” în Hristos Isus. În El, ei moștenesc toate lucrurile (Matei 6,20; Romani 8,17.32; 1 Corinteni 1,5; Efeseni 1,3-5.10.11.18.19; 2,6.7; vezi la Matei 6,33).

2 Corinteni 8:10

10. Vă dau un sfat. [„sfatul meu”, KJV]. Pavel vorbește nu „ca o poruncă” (vezi la v. 8). El știa că exprimarea unei judecăți sănătoase urma să aibă mult mai multă greutate pentru corinteni decât un ordin de netăgăduit. Biserica se implicase deja în strângerea de ajutoare și avea nevoie numai de încurajare pentru a reînvia și a pune în practică bunele ei intenții. O poruncă ar fi fost cu totul deplasată.

Vă este de folos. Sfatul lui Pavel era ca ei să nu mai amâne ducerea la capăt a ceea ce începuseră cu un an în urmă. Era de dorit, pentru binele lor, să nu facă așa ceva. Amânarea ar fi fost dăunătoare pentru propria lor experiență și i-ar fi expus criticii. O promisiune făcută lui Dumnezeu nu poate fi călcată fără repercusiuni asupra calității de creștin a cuiva.

Acum un an. Trecuse aproape un an de când credincioșii corinteni începuseră să adune fonduri pentru biserica din Ierusalim (cap. 9,2). Acest nobil proiect fusese întrerupt de disputa și cearta pricinuite de apostolii mincinoși. Acum, când majoritatea își reafirmase loialitatea față de Pavel, proiectul putea să fie reluat. Vezi la cap. 11,22.

2 Corinteni 8:11

11. Isprăviți. [„săvârșiți”, KJV]. Literal, „duceți la bun sfârșit”, și anume ceea ce făgăduiseră deja să facă.

Graba voinței. O minte dispusă face de bunăvoie chiar și un lucru mic, dar a face mai puțin decât poți face este o negare a dispoziției de a face. Bunăvoința plină de generozitate este bună în ea însăși, dar numai atât nu e de ajuns. Ea trebuie să fie concretizată în fapte, dacă vrem ca dorințele și energiile noastre pozitive să dea soliditate și tărie caracterului. E bine să se cultive idealul de binefacere, dar idealul trebuie să-și găsească exprimarea practică. Credința și iubirea, ca idealuri, nu-l hrănesc niciodată pe flămând și nu-l îmbracă pe cel gol (Iacov 2,14-20). „Graba voinței” este deci dispoziția, atitudinea minții de a-l sluji lui Dumnezeu și semenilor. Aceasta nu are nevoie să fie trezită sau impulsionată de alții.

2 Corinteni 8:12

12. Bunăvoință. [„minte binevoitoare”, KJV]. Bunăvoința sinceră a minții este cea care face ca darul să fie bine primit de Dumnezeu. La El, întrebarea este totdeauna: Cât de mult dă inima ta? Dacă inima nu dă nimic, ceea ce ar putea să ofere mâinile e fără valoare înaintea lui Dumnezeu. El nu are nevoie de banii noștri, nu-i dorește și nici nu are vreun folos de pe urma lor. S-ar putea ca cineva să aibă puțin de dat sau să n-aibă nimic, dar inima binevoitoare este ceea ce sfințește darul. Cele mai bune eforturi ale omului pot da greș, din cauza împrejurărilor care nu pot fi sub controlul său, sau dorințele sale de a lucra pentru Dumnezeu pot să rămână neîmplinite din lipsă de ocazie. Dar acest lucru nu trebuie să-l facă să se considere condamnat înaintea Cerului. În ceea ce privește comentariul cu privire la criteriile în funcție de care se distribuie răsplătirile veșnice, vezi la Matei 20,1-16; 25-14-46. Ceea ce contează înaintea lui Dumnezeu nu e numărul de talanți pe care îi are un om, ci devoțiunea și credincioșia cu care-i sporește.

2 Corinteni 8:13

13. Voi strămtorați. Pavel nu intenționa ca cei din biserica din Corint să poarte mai mult decât partea lor de povară, să cruțe bisericile din alte părți de necesitatea de a-și aduce la îndeplinire partea.

2 Corinteni 8:14

14. Potrivire. [„egalitate”, KJV]. Pavel nu se referă aici la o egalitate în proprietăți sau în deținerea de

bunuri, ci la o egalitate în efortul depus. În starea lor prezentă de prosperitate materială, corintenii puteau să facă mult mai mult decât macedonenii, care erau săraci (vezi la v. 1-5).

Nevoile voastre. S-ar fi putut să vină un timp când corintenii să fie în lipsă și alții să poarte o parte mai mare a poverii. Scripturile recunosc dreptul proprietății particulare și dreptul ca toate contribuțiile să fie voluntare, dar ele condamnă în același timp neglijarea egoistă și fără inimă a celor săraci și nevoiași. Dacă un creștin dă o sumă mare, aceasta nu-i scutește pe alții de obligația de a contribui cu ceea ce pot. Cei care au mai puțin din bunurile acestei lumi nu trebuie să se scuze că nu-și pot face partea lor proporțională pentru ajutorarea altora (cf. Efeseni 4,28; 2 Tesaloniceni 3,12).

2 Corinteni 8:15

15. Strânsese mult. Pentru a ilustra principiul proporționalității, expus în v. 14, Pavel face aluzie la adunarea manei în pustie (Exod 16,17.18). Indiferent de cantitatea adunată, fiecare avea suficient pentru nevoile sale. Același principiu funcționa și în biserica creștină, nu prin intervenție miraculoasă, ci prin exercitarea spiritului de iubire pentru frați. E voia lui Dumnezeu ca fiecare să aibă o parte din lucrurile materiale ale vieții corespunzătoare nevoilor sale. E de asemenea voia Lui ca cei care, datorită capacității lor și împrejurărilor, adună mai mult din bunurile acestei lumi să nu se bucure în mod egoist de abundența acestora, ci să le împartă cu cei în nevoie (vezi la Luca 12,13-34). Ei sunt ispravnici, nu proprietari exclusivi ai bunurilor pământești pe care le-au adunat și de aceea trebuie să le folosească pentru binele semenilor lor (Psalmi 112,9; Matei 25,14-46). În felul acesta, efectele negative ale bogăției peste măsură și ale sărăciei pot fi prevenite în egală măsură.

2 Corinteni 8:16

16. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Pavel începe astfel o altă secțiune a scrisorii sale. În v. 1-15 le-a prezentat corintenilor exemplul macedonenilor și a enunțat principiul binefacerii creștine. El începe acum să schițeze detaliile tehnice pentru terminarea strângerii de fonduri.

A pus. Literal, „a dat”, adică el continuă să dea. Nu exista pericolul ca râvna lui Tit să scadă.

Aceeași râvnă. Mai întâi, Pavel îl recomandă pe Tit bisericii din Corint, exprimându-și recunoștința că Tit îi împărtășește interesul pentru strângerea de ajutoare. Ei puteau conta pe implicarea sârguincioasă a minții și a inimii lui în îndeplinirea sarcinii încredințate.

Impusul acțiunilor de jertfire de sine în slujba binelui fizic și spiritual al omenirii este, în cel mai înalt grad, de origine creștină. Lucrarea de binefacere din lume este esențialmente creștină în originea și spiritul ei. Un astfel de spirit nu-și are obârșia în inima omenească, deoarece aceasta este, prin natură, egoistă. Una dintre misiunile bisericii este aceea de a-i face pe oameni să se preocupe cu adevărat de binele altora. Creștinii îi pot fi recunoscători, pe bună dreptatea, lui Dumnezeu pentru biserică, deoarece aceasta îi inspiră pe membrii ei nu numai să contribuie la acoperirea nevoilor altor membri, dar și să slujească nevoilor lor (Matei 20,26.28). Astfel, Tit le-a acordat corintenilor o adevărată favoare, stimulându-i la fapte generoase. În loc să caute să evite apelurile în care li se cere ceva pentru salvarea și binele altora, creștinii ar trebui să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru astfel de ocazii.

2 Corinteni 8:17

17. El a primit îndemnul. Tit răspunsese bucuros apelului lui Pavel de a merge în Corint, în speranța de a aduce biserica la starea ei anterioară, de pace și unitate.

Râvnă arzătoare. Cuvintele lui Pavel au un înțeles dublu. Deși strângerea de ajutoare fusese inițiată de Pavel, Tit era pe deplin de acord cu acest proiect și îi împărtășea preocuparea ca acesta să reușească. Este evident că Tit se oferise, de bunăvoie, să meargă în această misiune în Corint.

A pornit. Pavel vorbește despre apropiata plecare a lui Tit spre Corint ca și cum aceasta ar fi avut deja loc, din punctul de vedere al corintenilor, la citirea scrisorii de față. Acest mod de exprimare caracteristic grecesc îndreaptă atenția asupra lui Tit, ca purtător al celei de-a doua epistole.

2 Corinteni 8:18

18. Am trimis. Adică trimite (vezi la v. 17).

Fratele. Pavel a încredințat lucrarea străngerii de ajutoare în Ahaia la trei bărbați, Tit și alți doi, ale căror nume nu sunt date. Toți trei se bucurau de încrederea bisericilor. Aranjamentul acesta avea menirea să înlesnească strângerea de ajutoare și să-i ferească pe cei ocupați cu strângerea, de bănuieli că și-ar însuși fondurile adunate pentru folos propriu. Având în vedere faptul că o minoritate din Corint încă se mai împotriva lui Pavel, era mai bine ca nu el personal să adune fondurile. Fără îndoială că s-a strâns o sumă considerabilă și, în felul acesta, se putea da un raport complet atât cu privire la suma dată, cât și cu privire la predarea ei la Ierusalim (vezi v. 20.21). Pavel știa că potrivnicii săi i-ar fi găsit greșeli, dacă ar fi putut. Slujitorul Evangheliei este sfătuit să fie circumspect în mod special în chestiunile legate de bani (1 Timotei 3,3; 1 Petru 5,2).

A cărui laudă. Fratele acesta se dovedise un lucrător capabil „în Evanghelie” și trebuia să fie respectat ca un conlucrător vrednic al lui Pavel și al lui Tit.

2 Corinteni 8:19

19. A fost ales. Gr. cheirotoneo (vezi la Fapte 14,23). Deși cuvântul înseamnă literal „a întinde mâna” și în felul acesta „a alege”, folosirea lui nu clarifică modul în care fusese rânduit acest tovarăș al lui Tit.

Să meargă. Și anume la Ierusalim, împreună cu Pavel și alții și să predea fraților de acolo fondurile strânse în Macedonia și în Grecia.

Lucrare de binefacere. [„harul”, KJV]. Ca în v. 4-7, cuvântul se referă aici la lucrarea de a-i ajuta pe săracii din Ierusalim, care este o expresie a harului lui Dumnezeu (v. 1).

Spre slava. Strângerea de ajutoare pentru sfinții din Ierusalim urma să-i determine pe oameni să-L slăvească pe Dumnezeu. Cei din Ierusalim urmau să-L laude pentru faptul că Evanghelia îi făcuse pe cei dintre neamuri să se intereseze, la modul practic, de starea lor materială, iar neamurile urmau să găsească bucurie în a sluji nevoilor semenilor lor creștini.

Bunăvoința noastră. [„Disponibilitatea voastră” KJV]. Dovezile textuale atestă (cf. p. 10) expresia „bunăvoința noastră” sau „râvna noastră”. Pe lângă binele care li s-ar face sfinților săraci din Ierusalim și bisericilor dintre neamuri, prin luarea de măsuri în viitor privind nevoile lor, proiectul urma de asemenea să le demonstreze creștinilor iudei din Iudea că, în lucrarea lui pentru neamuri, Pavel nu-i uitase. Proiectul ar fi legat laolaltă inimile iudeilor și neamurilor și ar fi contribuit la formarea unității creștine. Lucrul acesta ar fi ajutat la dărâmarea zidului care-i despărțea (Efeseni 2,14).

2 Corinteni 8:20

20. Să nu ne defaime. Sau „ocărască”, aici referindu-se la faptul că cineva i-ar putea aduce acuzația lui Pavel că nu fusese foarte onest cu fondurile încredințate. Pavel căuta să evite orice suspiciune că ar avea vreun folos personal din proiectul acesta. Cinstea s-ar putea să nu fie totdeauna suficientă în chestiuni financiare, unde cea mai mică neatenție poate deveni prilej de critică. Slujitorul lui Dumnezeu, mai ales, trebuie să fie foarte atent în tratarea chestiunilor financiare (cf. 1 Timotei 3,3; 1 Petru 5,2).

Belșug. Strângerea de ajutoare părea să fie încununată de succes, luând în considerație ceea ce anticipase Pavel cu privire la biserica relativ înstărită din Corint. Corintenii erau considerați oameni bogați, așa cum spune proverbul: „Nu oricine poate pretinde că trăiește în Corint”.

2 Corinteni 8:21

21. Cinstit. Adică bine, admirabil, frumos, cu referire la ceea ce pare a fi și este onorabil. Aici e vorba de purtarea cuiva care posedă distincția iubirii și, în felul acesta, se bucură de o reputație bună, cineva deosebit de stimat pentru purtarea lui admirabilă. Creștinii nu sunt chemați numai să fie sfinți, cinstiți și curați, dar „și înaintea oamenilor” să fie recunoscuți ca având frumusețea sfințeniei, cinstei și curăției. Creștinul adevărat trebuie să facă dovada atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor, că are un stil de viață frumos și atrăgător (Romani 12,17; Filipeni 4,8; 1 Petru 2,12). Versetul acesta e un citat din traducerea LXX a textului din Proverbe 3,4.

2 Corinteni 8:22

22. Fratele nostru. Este tot la fel de greu de identificat acest însoțitor al lui Tit ca și cel din v. 18. Unii l-au propus însă pe Tihic, care a fost un membru al delegației care l-a însoțit pe Pavel la Ierusalim (Fapte 20,4). În altă parte, Pavel vorbește despre Tihic numindu-l „iubitul frate și slujitor credincios” (Efeseni 6,21; Coloseni 4,7). Pavel îl considera pe Tihic unul dintre solii săi cei mai demni de încredere. Mai târziu, l-a trimis în diferite misiuni importante (2 Timotei 4,12; Tit 3,12).

2 Corinteni 8:23

23. Tit. Pavel îi laudă aici pe cei trei bărbați aleși să coordoneze lucrarea de colectare, ca fiind sânguincioși și demni de încredere. El îi învestește cu autoritate deplină, ca nu cumva una dintre partidele din Corint să pună la îndoială motivațiile lor. Ei sunt pe deplin acreditați și trebuie să fie primiți ca atare. Tit e menționat primul, evident ca șef al grupului și reprezentant personal al lui Pavel. Tit a ocupat, ulterior, un post important de conducere în biserica creștină primară (Tit 1,1-5; 2,15).

Trimișii. Literal „apostoli” sau „trimiși [într-o misiune]”. Acest titlu îi învestește cu aceeași autoritate ca a lui Pavel (cap. 1,1) în ceea ce privește strângerea de fonduri, dar nu le conferă în mod necesar titlul sau slujba permanentă de apostol.

Fala lui Hristos. [„slava lui Hristos”, KJV]. Acestor trei bărbați trebuia să li se acorde cel mai mare respect, ca reprezentanți ai lui Hristos. Misiunea lor urma să contribuie la slava lui Hristos. Pavel n-ar fi putut să le dea acestor bărbați o recomandare mai călduroasă.

2 Corinteni 8:24

24. Arătați-le. Pavel îi provoacă pe corinteni să se ridice la înălțimea răspunderii de a le da un exemplu vrednic de urmat creștinilor de pretutindeni. Atitudinea pe care ei au luat-o, contribuția pe care au adus-o, modul în care i-au primit pe acești delegați urmau să ajungă la cunoștința altor biserici. Corinteni erau în vizorul întregii creștinătăți în această acțiune de strângere de fonduri. Era în joc onoarea lor ca biserică. Unicul lor răspuns adecvat era conlucrarea din toată inima cu trimișii lui Hristos și generozitatea față de creștinii săraci din Iudea.

Fiecare biserică de pe pământ este reprezentanța împărăției lui Dumnezeu și, în felul acesta, în vizorul îngerilor și al oamenilor (1 Corinteni 4,9). Nici unui supus al acestei împărății nu i s-au încredințat darurile sau binecuvântările lui Dumnezeu numai pentru folosul său personal, fie că este vorba de adevărul scripturistic, de experiența personală cu Hristos sau de binecuvântările materiale ale providenței lui Dumnezeu.

Comentarii ale lui Ellen G. White:

1-5 AA 343

1-6 6T 271

2 3T 4,3 ; WM 205

2-5 5T 734

7 AA 344; MM 184; 3T 392; 5T 271

8.9 CS 19

9 AA 71, 332, 341, 519; CH 318, 210; Coloseni 393; CS 20, 30, 55, 123, 136, 161, 178, 211, 287; CT 495; DA 88, 417; Ev 240; EW 67; MB 83; MH 105, 501; MM 19, 321; PK 652, SC 79; TM 121, 177; 1T 68, 2T 215, 636, 660; 3T 198, 208, 387, 401, 407, 457, 525, 547; 4T 49, 129, 219, 457, 481, 550, 621, 627; 5T 155, 271, 360, 730, 7T 29, 297; 9T 131, 254, WM 24

11.12 AA 344

12 Coloseni 328; CS 48, 119; ML 110, MYP 96; Te 113; 2T 282, 667

13 1T 178, 179, 205, 324

13-15 PP 295

24 CS 29

2 Corinteni 9:1

1. Este de prisos. [„este inutil”, KJV]. Firul discursului început în cap. 8,1 continuă fără întrerupere. În cap. 9, Pavel adaugă noi îndemnuri cu privire la strângerea de ajutoare pentru săracii din Ierusalim. Pentru ca nu cumva corinteni să aibă impresia că Pavel stăruie inutil asupra subiectului, el explică motivul pentru care insistă asupra lui. În urmă cu un an, planurile lor fuseseră întrerupte de neînțelegerile și certurile care își făcuseră loc printre membri din Corint. Între timp, pentru a încuraja bisericile din Macedonia, Pavel făcuse referire la promptitudinea inițială a corintenilor de a participa la proiect. Dacă cei din Corint n-ar fi terminat la timp strângerea de ajutoare, ar fi părut neîntemeiată lauda de care se bucuraseră din partea lui Pavel în fața macedonenilor. Versetul acesta este un fel subtil și curtenitor de a exprima încrederea în promptitudinea lor, dar și de a-i inspira să treacă la fapte, justificând astfel încrederea lui Pavel în ei (cf. 1 Tesaloniceni 4,9).

Strângerea de ajutoare. [„slujirea”, KJV], aici referindu-se la strângerea de ajutoare.

2 Corinteni 9:2

2. Bunăvoința voastră. [„promptitudinea minții voastre”, KJV]. Pavel se adresează celor mai buni din biserica din Corint, încrezător că ei gândesc corect asupra chestiunii. Ca un conducător creștin înțelept, el ia aminte la orice semn favorabil, în speranța de a încuraja ceea ce este promițător. Slujitorul înțelept al Evangheliei va stimula partea cea bună care este în oameni, fie ca persoane individuale, fie ca grup.

Mă laud cu privire la voi. Vezi la v. 1.

Ahaia. În timpurile romane, Grecia de sud constituia provincia Ahaia, cu capitala la Corint. Existau deja mai multe biserici creștine în regiunea aceasta, cea din Corint fiind cea mai importantă. Mai era o biserică în Chencrea, unul din porturile Corintului (vezi Romani 16,1). Vezi harta din fața p. 33.

Râvna voastră. Pavel își exprimă încrederea deplină în biserica din Corint în ceea ce privește partea lor în strângerea de ajutoare și se laudă cu ea, ca și cum ar fi fost un fapt împlinit. Ei nu-și puteau retrace acum cuvântul dat, fără să nu între în încurcătură și fără să tăgăduiască lucrurile bune pe care Pavel le spusese cu privire la ei. Apelul de a fi un exemplu bun are succes uneori când alte metode dau greș. Mulți nu cred că își pot permite să dea, până când alții nu demonstrează, în împrejurări asemănătoare, generozitatea lor.

2 Corinteni 9:3

3. Am trimis. Adică trimit (vezi la cap. 8,17).

Pe frați. [„frații”, KJV]. Adică pe Tit și pe alți doi, care nu sunt numiți (vezi la cap. 8,16-26).

Lauda voastră. Vezi la v. 1.

2 Corinteni 9:4

4. Vreunii din Macedonia. La data scrierii acestei epistole, Pavel era în drum spre Corint. După câteva săptămâni, el urma să-i vadă pe corinteni față către față și să petreacă iarna la ei (Fapte 20,1-3). Se pare că exista deja planul să fie însoțit de câțiva macedoneni. Cu diferite ocazii, credincioșii îl escortaseră de la o cetate la alta (Fapte 17,14.15; Romani 15,24; 1 Corinteni 16,6; vezi la 2 Corinteni 1,16). Dacă strângerea de ajutoare nu ar fi fost gata la sosirea reprezentanților, ocazia ar fi fost jenantă pentru toți, pentru Pavel, pentru macedoneni și pentru corinteni înșiși.

Pavel făcuse totul cu puțință ca să le asigure succesul. El organizase și plănuiise cu grijă strângerea ajutoarelor. Scosese în evidență zelul și interes lor pentru a-i încuraja pe macedoneni. Le trimitea acum

instrucțiuni noi prin intermediul scrisorii. Și, în cele din urmă, trimitea trei reprezentanți pentru a le da ajutor să încheie proiectul. După toate acestea, nereușita ar fi însemnat cu adevărat ocară și umilință.

Ca să nu zicem voi. Adică, să nu spunem voi înșivă.

Încrederea. [„lauda plină de încredere”, KJV]. Literal, „încrederea laudei”, deși dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea cuvântului „laudă”. Temeiul „laudei” [„încrederii”] lui Pavel ar fi complet zdruncinat, dacă cei din Corint nu ar fi pregătiți când el ar veni.

2 Corinteni 9:5

5. De trebuință. Cuvântul acesta este în poziție emfatică în textul grecesc.

Mai înainte. În versetul acesta, Pavel subliniază importanța terminării străngerii ajutoarelor înainte de sosirea sa. Evident, el se temea de târăgănarea lucrării. Odată cu acest verset, el atinge punctul culminant al insistenței sale pline de tact, înțeleaptă și fermă. Nu era vorba numai de bani sau de nevoile săracilor. Era vorba de spiritul și caracterul corintenilor, de maturitatea lor creștină. Adevărata dăruire este un act al sufletului. Ea trezește cele mai nobile calități ale omului. Ea tinde să crucifice eul și egoismul. Ea îl purifică și îl eliberează pe dătător de motive josnice. Este una dintre căile principale de obținere a fericirii și sănătății mintale. Orice dar adevărat făcut cu gândul la slava lui Dumnezeu și la fericirea altora va avea ca rezultat binecuvântări pentru dătător.

Zgârcenie. [„lăcomie”, KJV; „stoarcere”, G.Gal.]. Adică o dorință avidă de a avea mai mult. Pavel îi avertizează pe corinteni de pericolul dăruirii din silă și cu sume mici numai pentru a face impresie și a câștiga un avantaj. Vezi la Luca 12,15.

2 Corinteni 9:6

6. Cine seamănă. În Biblie, imaginea semănatului și a seceratului este una obișnuită. Legătura dintre semănat și secerat este naturală și potrivită. Ea este în armonie totală cu principiile guvernării lui Dumnezeu (Proverbe 11,24,25; 19,17; 22,9; Galateni 6,7-10). Un bun gospodar nu seamănă de silă sau cu zgârcenie, ci voios și din belșug, cunoscând legătura dintre semănat și secerat.

Mult. [„din belșug”, KJV; „întru binecuvântare”, G.Gal.]. Cuvântul face referire la natura nobilă și divină a darniciei creștine. Dăruirea creștină nu e nicidecum un sacrificiu, ci e pregătirea pentru recoltă. „Darul... nespun de mare” al lui Dumnezeu (v. 15) a adus binecuvântări fără măsură omenirii, și lui Hristos I-a adus bucurie când a văzut rezultatul patimii Sale și a fost mulțumit (Isaia 53,11). În planul mântuirii, Dumnezeu a demonstrat cum se seamănă și El garantează secerișul. Omul trebuie să aleagă dacă va secera binecuvântările pe care Dumnezeu le are pregătite pentru el.

2 Corinteni 9:7

7. A hotărât în inima lui. [„intenționează în inima lui”, KJV]. Aceasta denotă o hotărâre bine cumpănită. Binefacerea creștină pornește dintr-o alegere deliberată. Multă binefacere e făcută sub impresia momentului, fără vreun gând plin iubire și grijă, care asociază darului inima dăruitorului (vezi la cap. 8,5). Însă nu așa stau lucrurile și cu marele dar de iubire al lui Dumnezeu (Ioan 3,16; cf. Efeseni 3,11). Numai ceea ce vine din dorința naturală a inimii este plăcut lui Dumnezeu (Matei 6,2-4).

Nu cu părere de rău. Literal, „nu cu mâhnire”, adică fără tragere de inimă. Dăruirea care îl întristează pe dătător nu e o adevărată dăruire. Un astfel de dar e lipsit de dăruitor, deoarece e însoțit de regretul pe care oamenii îl manifestă pentru pierderea bunurilor pământești. Niciodată un creștin nu trebuie să simtă că dăruirea e ceva dureros. Cineva care dă în acest spirit nu culege nici un folos de pe urma faptei sale. Pe de altă parte, dătătorul voios este un om mai bun, mai fericit, mai asemănător cu Hristos. Cineva care dă cu părere de rău ar putea tot așa de bine să nu dea deloc, deoarece spiritul și caracterul său sunt cu totul opuse spiritului lui Hristos, care ne-a dat totul fără plată (Romani 8,23).

De silă. [„de nevoie”, KJV]. Adică fiindu-i cerut să dea. Lucrul acesta s-ar putea referi la constrângerea colectivității, care obligă pe cineva să dea pentru a-și păstra bunul nume în colectivitate, ca urmare a unui îndemn stăruitor sau a unui impuls de a da, pentru a compensa neglijența în împlinirea datoriei în alte direcții.

Cu bucurie. Adică prompt și spontan. Dintre toate datoriile creștine, nici una nu poate fi îndeplinită cu mai multă voie bună decât dăruirea, mai ales în proiectele menite să ajute la propășirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Duhul dărniciiei este duhul lui Hristos; duhul egoismului este duhul lumii și al lui Satana. Caracterul creștinului este de a da; caracterului celui lumesc este de a lua.

Îl iubește Dumnezeu. Afirmăția aceasta este o citare aproape literală din LXX a textului din Proverbe 22,9. Calitatea supremă a caracterului lui Dumnezeu este iubirea neprihănită (1 Ioan 4,7.8). Suprema onoare pe care I-o pot da lui Dumnezeu creaturile Sale este reflectarea acestei iubiri în viața lor. Acesta este mijlocul cel mai eficace de a-L vesti lumii pe Dumnezeu.

2 Corinteni 9:8

8. Poate să vă umple cu orice har. Versetele 9-11 prezintă capacitatea și promptitudinea lui Dumnezeu de a le da oamenilor din belșug cele trebuincioase, pentru ca, la rândul lor, ei să dea semenilor lor. Notați accentul pe cuvântul „orice” sau sinonimul lui, de patru ori în versetul 8, pentru a exprima plinătatea resurselor lui Dumnezeu. Este o caracteristică a lui Dumnezeu aceea de a da din belșug daruri și resurse spirituale. Fiecărui creștin îi stau la îndemână toate resursele lui Dumnezeu pentru a face să propășească împărăția Lui (vezi Maleahi 3,10.11; 1 Corinteni 3,21-23; Efeseni 3,20). Prin harul îmbelșugat oferit de Dumnezeu, „toate sunt cu puțință” (Matei 19,26).

În toate lucrurile din destul. [„îndestulare”, KJV]. Gr. autarkeia, „o stare perfectă de viață în care nu e nevoie de nici un ajutor sau susținere”. În Noul Testament, cuvântul mai apare doar în Filipeni 4,11 și 1 Timotei 6,6, unde e tradus „mulțumit”, „mulțumire”. Folosirea creștină a cuvântului denotă evlavie cu mulțumire, completă eliberare de dependența de om, datorită resurselor îmbelșugate care vin de la Dumnezeu. Cei antrenați de acest spirit de generozitate vor fi totdeauna suficient de calificați pentru a face binele (vezi DA 827).

2 Corinteni 9:9

9. Este scris. Un citat exact din LXX a textului din Psalmi 112,9. Expresia „este scris” este formula obișnuită a Noului Testament pentru introducerea unui citat din Scriptură. Un om drept e caracterizat prin sensibilitate față de nevoile semenilor săi.

Împrăștiat. Sau „împrăștie” (cf. Matei 12,30). Un dătător darnic le dă săracilor așa cum un semănător împrăștie sămânța.

Săracilor. Gr. penes (vezi la Marcu 12,42), însemnând un om atât de sărac, încât să fie nevoit să lucreze în fiecare zi ca să-și poată acoperi nevoile de mâine.

Neprihănirea. [„dreptatea”, KJV, G.Gal.]. Aici cuvântul denotă, în mod specific, facerea de milostenii (vezi la Matei 6,1). Dărnicia creștină este o dovadă practică a neprihănirii.

Rămâne în veac. Efectele ei sunt permanente, iar Dumnezeu nu va uita niciodată. Influența ei dăinuiește din generație în generație (vezi la Matei 26,13).

2 Corinteni 9:10

10. Dă sămânță. Din noul, Pavel citează din LXX (Isaia 55,10), pornind cu raționamentul de la o analogie între agricultură și lumea spirituală. După cum Dumnezeu îi răsplătește pe truditorii pământului cu rodnicie îmbelșugată, potrivit cu semănatul lor, tot așa va face El cu oamenii care seamănă semințele carității și binefacerii. Legea semănatului și seceratului din lumea naturală se aplică și folosirii de către om a bunurilor sale pământești. Cei care sunt generoși vor seceră cu atât mai mult din darurile lui Dumnezeu, deși poate nu neapărat daruri de același fel (vezi la Matei 19,29). Dumnezeu oferă sămânța, rânduieste anotimpurile și dă atât soare, cât și ploaie. El face același lucru pentru semințele generozității semănate în inimile oamenilor (Osea 10,12).

2 Corinteni 9:11

11. Veți fi îmbogățiți. [„îmbogățiți fiind”, KJV]. În planul lui Dumnezeu, îmbogățirea cu bunuri și binecuvântări lumești are un singur scop, acela de a face bine altora. În planul lui Dumnezeu de distribuire a

bunurilor lumești, nu există prevedere pentru satisfacere de sine, mulțumire de sine sau înălțare de sine.

Dărnicie. [„mărinimi”, KJV; „binefacere”, G.Gal.]. Vezi la cap. 8,9.

Mulțumiri. Creștinii Îi aduc mulțumiri lui Dumnezeu prin recunoașterea cu mulțumire a binecuvântărilor zilnice de care au parte și a privilegiului de a împărți cu alții care sunt lipsiți (vezi la cap. 1,11; 4,15). Aducerea de mulțumiri și laude lui Dumnezeu e caracteristică poporului Său. Recunoștința constituie răspunsul natural al adevăratului credincios. O credință vie se exprimă totdeauna în cuvinte și în fapte. Adevăratul creștinism trece dincolo de convingerile intelectuale, la aplicarea practică a principiului la problemele vieții de toate zilele.

2 Corinteni 9:12

12. Ajutorul dat. [„administrarea”, KJV]. Sau „slujirea”, „săvârșirea” (RSV).

Darurile acestea. [„slujirea”, KJV; „acestui dar”, G.Gal.]. Gr. leitourgia (vezi la Luca 1,23), de unde vine cuvântul nostru „liturghie”. În greaca clasică, el desemna pe cineva care îndeplinea serviciul public pentru statul sau care deținea o slujbă publică, de obicei pe propria sa cheltuială. În LXX se referă la slujirea preoților în sanctuarul iudeu (Numeri 4,24; cf. 1 Cronici 26,30). În Noul Testament, în general, denotă slujirea lui Hristos și al reprezentanților Săi de pe pământ (Luca 1,23; Evrei 8,6; 9,21). Aici se referă îndeosebi la darul corintenilor pentru ajutorarea săracilor din Ierusalim. Caritatea creștină are două aspecte, unul pentru Dumnezeu și unul pentru om.

Acopere. [„procure”, KJV]. Literal, „a umple prin adăugare la”, aici prin împlinirea nevoilor celor săraci.

Nevoile sfinților. [„lipsurile sfinților”, KJV]. Lipsurile celor săraci din Ierusalim.

Multe. [„e abundentă”, KJV; „revarsă prisos”, G.Gal.]. Sau „prisosește”. Acest cuvânt exprimă aspectul „pentru Dumnezeu” al darului lor, care are ca rezultat laudă și mulțumire la adresa Sa, din partea primitoșilor și din partea celorlalți creștini care aud despre generozitatea lor. Darul e adus atât lui Dumnezeu, cât și omului (Matei 25,40).

2 Corinteni 9:13

13. Dovada. [„experimentul”, KJV]. Gr. dokime, „încercarea”, „proba”. Dokime este redat „necazuri” în cap. 8,2, „dovadă” în cap. 13,3, „plăcut” în Romani 14,18; 16,10, „încercare” [„experiență”] în Romani 5,4. Adevăratele consecințe finale ale dărnicii corintene vor fi văzute nu în facerea de bine și ajutorul material date creștinilor săraci din Ierusalim, ci în slava pe care ei I-o dau lui Dumnezeu, ca rezultat. O parte esențială a Evangheliei veșnice este aceea de a-L recunoaște și a-L onora pe Dumnezeu (Apocalipsa 14,6.7). Prin poporul Său, Dumnezeu intenționează să dezvăluie puterea și harul Său în așa fel, încât numele Său să fie înălțat. Dărnicia corintenilor Îl proslăvea pe Dumnezeu, oferindu-le prilejul de a-și demonstra sinceritatea.

Ajutorul. [„slujirea”, KJV; „dărnicia”, G.Gal.]. Sau „slujirea” săracilor din Ierusalim.

Ascultarea pe care mărturișiți că o aveți. [„Mărturisita voastră supunere”, KJV]. Cuvintele acestea urmau să fie confirmate de faptele lor. Iudeii convertiți la creștinism se temeau că convertirea celor dintre neamuri la credință nu era autentică, cu excepția cazului în care aceștia mai întâi ar fi adoptat iudaismul. Un dar generos din partea bisericilor dintre neamuri pentru frații lor iudei le-ar fi dat acestora din urmă dovezi palpabile cu privire la loialitatea și scopul sincer al celor dintâi. Aderarea lor la creștinism s-ar fi dovedit a fi mai mult decât o simplă mărturisire de credință, fără bază practică. Religia are o semnificație reală numai atunci când face pe cineva să dovedească un interes practic față de fericirea și binele semenilor săi. O iubire de Dumnezeu declarată în cuvinte, dar care nu e reflectată în slujire dezinteresată pentru alții este o contrafacere lipsită de valoare (vezi la Matei 25,31-46; 1 Ioan 3,14; 4,20.21). Cei care mărturisesc că sunt creștini ar face bine să se măsoare cu acest standard.

Dărnicia ajutorului. [„Împărțire generoasă”, KJV]. Sau „contribuție sinceră”. Strângerea de ajutoare va demonstra că cei din Corint au un duh de adevărată comuniune cu frații lor iudei. Pavel nădăjduiește să

dovedească faptul că iudeii și neamurile sunt una în Hristos. Lucrarea adevăratului creștinism este de a-i strânge pe oameni laolaltă, în comuniunea Evangheliei (Ioan 17,9.11.20-23).

2 Corinteni 9:14

14. Să se roage pentru voi. [„rugăciune pentru voi”, KJV]. Pavel se gândește la lauda care se va înălța către Dumnezeu de la sfinții din Ierusalim care vor primi ajutoarele.

Să vă iubească din inimă. [„care tânjesc după voi”, KJV]. Un important rezultat al slujirii creștine este spiritul de rugăciune și iubire. Primitorul necreștin își concentrează atenția adesea asupra darului, dar creștinul privește spre dăruitor. Rugăciunea pentru altcineva, neînsoțită de iubire de semenii, nu este decât vorbe și forme. Iubirea fără rugăciune este seacă și s-ar putea să nici nu fie iubire adevărată (vezi la Matei 5,43.44). Dar rugăciunea inspirată de iubire le desăvârșește pe amândouă și duce la transformarea caracterului. În cazul acesta, inimile iudeilor creștini urmau să fie împletite cu cele ale fraților dintre neamuri, în comuniune mai profundă și mai reală.

2 Corinteni 9:15

15. Nespus de mare [„de nespus”, KJV; „negrăit”, G.Gal.]. Literal, „care nu poate fi descris pe deplin”. Darului iubirii divine nu poate fi explicat pe deplin. Această aducere de laude la adresa lui Dumnezeu reprezintă o încununare potrivită a acestei secțiuni referitoare la colectarea unui dar pentru sfinții din Ierusalim. Teologii nu sunt de acord cu privire la ce voia să spună Pavel prin cuvântul „darul”. Unii consideră că Pavel se referă la strângerea de ajutoare propusă. Dar limbajul pare aici mult prea puternic pentru un astfel de dar. În toate capitolele acestea, Pavel a subliniat nu aspectul material al darului lor, ci darul ca rezultat al lucrării harului lui Dumnezeu. Darul divin prin care oamenii sunt mântuiți, sfințiți și îndemnați la slujire creștină pentru alții e dincolo de capacitatea de înțelegere a oamenilor, în plinătatea lui. Hristos este adesea prezentat în Scripturi ca darul suprem al lui Dumnezeu pentru oameni (Ioan 3,16; Galateni 1,4; Tit 2,14 etc.). Subiectul răscumpărării este inepuizabil, de necuprins, dincolo de puterea mărginită de înțelegere. Indiferent cât de mult se străduiesc oamenii să-l cuprindă, niciodată nu vor descoperi toată frumusețea lui și nu vor epuiza izvoarele lui. Vezi la Ioan 3,16.

Recunoștința față de Dumnezeu pregătește calea pentru ascultarea de voia Lui și pentru primirea puterii de implicare în slujire dezinteresată. Cel care este plin de recunoștință față de Dumnezeu va căuta să împlinească toate cererile Lui nu pentru că e constrâns, ci pentru că alege să facă așa. Recunoștința față de Dumnezeu este baza unei experiențe creștine eficiente. Doar atunci când un om este copleșit de recunoștință iubitoare față de Dumnezeu, „pentru darul Lui nespus de mare”, religia i-a atins profunzimile sufletului, demonstrând acest lucru printr-o slujire dezinteresată pentru semenii săi.

Comentarii ale lui Ellen G. White

2 MB 80

6 COL 85, CS 91, Ed 109; MB 112; PP 528; 2T 641, 4T 484; 9T 127; WM 316

6.7 AA 342; CS 199; ML 116

6-8 TM 423; 8T 139

6-11 DA 371; MH 40; 5T 735

6-15 6T 481

7 CS 49, 74, 80; PP 529; 1T 530; 3T 413; 5T 269; 7T 294; WM 289

8 CS 49, 129; GW 19; MB 112; PP 528; 2T 445; 6T 348

8.9. ML 103

8-11 AA 344

9.10 9T 132

11-15 8T 139

12.13 CS 344

15 MH 425; 5T 580, 730; 6T 32; 8T 288

2 Corinteni 10:1

1. Vă rog. Gr. parakaleo, „a ruga stăruitor”, „a îndemna”, „a sfătui”. Capitolul acesta introduce a treia secțiune majoră a epistolei, constând din capitolele 10-13. În capitolele 1-7, Pavel stăruie asupra puterii și slabei slujbei apostolice; în capitolele 8 și 9, vorbește despre strângerea de ajutoare pentru săracii din Ierusalim, în capitolele 10,1 la 13,10, este prezentat Pavel însuși ca apostol. Aici Pavel apără autoritatea lui apostolică și o pune în contrast cu cea a potrivnicilor săi, „apostolii mincinoși” (cap. 11,13), care tulburau biserica din Corint. Vezi la v. 22.

În primele nouă capitole, Pavel se adresează majorității credincioase și se face doar o referire trecătoare la învățătorii mincinoși și la unii care se pare că se află sub influența lor (cap. 2,17; 3,1; 5,12). Aici, el îi avertizează pe corinteni împotriva acestor „apostoli mincinoși” din mijlocul lor. El își dădea deja seama de influența lor periculoasă în biserică, iar Tit îi adusese fără îndoială un raport despre lucrarea lor dăunătoare. Pentru majoritatea bisericii, el nu avea decât cuvinte de afecțiune, îndemn și pace. Dar în ciuda instrucțiunilor sale, elementul iudaizant (vezi la cap. 11,22) nu fusese învins.

Scriindu-i bisericii corintene aproape de sfârșitul primului secol, Clement din Roma a găsit active aceleași elemente antagoniste. Cu toate acestea, muștrarea din partea lui Pavel pentru acest grup insubordonat pare, cel puțin pentru un timp, să fi eliberat biserica de controversa stârnită de ei. Ferma lui tratare a situației n-a lăsat nici o îndoială în mintea credincioșilor corinteni cu privire la autoritatea lui ca apostol. Capitolele de încheiere din 2 Corinteni sunt bogate în sfaturi pentru cei care au de dat piept astăzi cu elemente discordante similare.

O înțelegere a naturii schimbării din acest punct al epistolei este esențială pentru o corectă interpretare a ceea ce urmează. Persoana întâi plural „noi” face loc persoanei întâi singular „eu”. Primele cuvinte în textul grecesc sunt intens personale și emfatic: „eu însumi, Pavel” (cf. Galateni 5,2; Efeseni 3,1; Filimon 19). Apostolul pune acum întreaga greutate a autorității și personalității sale împotriva conducătorilor falși, iudaizanți (vezi la 2 Corinteni 11,22). Ei îl învinuiseră de lașitate și timiditate (cap. 10,12), vorbire disprețuitoare (cap. 11,6), inteligență și judecată îndoielnice (v. 16-19). Dar ei sunt călăuze mincinoase cu învățături eronate și o „altă Evanghelie” (v. 4). Ei sunt niște lăudăroși insolenți (v. 20,21), niște intruși impertinenți (v. 15) și vinovați că se impun credincioșilor (cap. 11,20). Dar, în cele din urmă, a venit vremea socotelilor. Acum ei vor avea de-a face cu Pavel personal. În capitolele acestea, tonul său general este de indignare și muștrare usturătoare. Uneori, el aproape că se justifică pentru severitatea cu care trebuie să spună ceea ce trebuie spus. Nicăieri în altă parte în scrierile lui Pavel nu există vreun pasaj asemănător în spirit și metodă cu cel din cap. 10-13.

Blândețea. Gr. praotes, „delicatețe”, „blândețe”, „smerenie”. În ceea ce privește un studiu asupra cuvântului înrudit praiis, vezi la Matei 5,5.

Bunătatea. Gr. epieikeia, „blândețe”, „delicatețe”, „sinceritate”. Probabil „bunătate” exprimă cel mai bine ce înseamnă epieikeia, dar cu nuanțele suplimentare de echitate și sinceritate pornite din iubire și devotament sincer.

Pavel preferă să imite duhul blând și smerit al lui Hristos în purtarea sa cu oamenii și nu-i place deloc severitatea. Dar chiar și severitatea sa este marcată de umilință. În v. 1-6, Pavel stăruie pe lângă corinteni să nu-l constrângă să folosească măsuri și cuvinte aspre împotriva lor. Astfel de arme sunt rareori cele mai eficiente, iar folosirea lor poate fi îndreptățită numai când „blândețea și bunătatea” dau greș. Pavel e în drum spre Corint și, în curând, se va confrunta direct cu potrivnicii săi. Dacă disciplina aspră e ceea ce ei doresc, el e pregătit să o aplice. Apelul lui, deși e dur în ton, va înlătura – speră el – nevoia de cuvinte și mai aspre

când va fi prezent personal.

Potrivnicii lui Pavel erau aroganți, îndărătnici și încrezuți. Ei interpretau greșit blândețea lui numind-o slăbiciune, și bunătatea lui, lașitate. Ca urmare, ei erau insensibili la apelurile lui conciliante și îndemnurile blânde, ca de pildă cele din cap. 1-7. Singura cale de a îngenunchea dura lor mulțumire de sine era prin muștrarea, demascarea și expunerea din cap. 10-13. Cei care se consideră extrem de importanți sunt de obicei insensibili și chiar disprețuiesc pe cei care au calitățile mai alese ale umilinței și blândeții. Pentru ei, poziția și conducerea asigurate prin dominarea altora constituie cheia succesului. De aceea, Pavel explică faptul că, deși ar fi preferat să li se adreseze în spiritul blândeții, atitudinea lor l-a constrâns să folosească măsuri mai aspre.

Smerit. Gr. tapeinos, „modest”, „smerit”, aici într-un sens care nu flatează. Pavel face aluzie la ironiile potrivnicilor lor (v. 10; cf. cap. 12,5.7). Ei îl luaseră în bătaie de joc, insinuând că este un om slab și laș. În plus, nu se temuse el tot timpul să vină la Corint? Nu amânase el venirea pentru că se temuse să dea ochii cu ei? Nu compensase el timiditatea scriind scrisori severe?

Îndrăzneală. [„curajos”, KJV]. Gr. tharreo, „a fi plin de curaj”, „a fi plin de nădejde”, „a fi plin de îndrăzneală” (vezi v. 10).

2 Corinteni 10:2

2. Vă rog. Gr. deomai, „a ruga”, „a ruga stăruitor”. Deomai exprimă mai multă stăruință decât parakaleo (2 Corinteni 10,1; vezi Matei 9,38; Luca 8,28; 9,40, Fapte 21,390; 2 Corinteni 5,20 etc.; vezi la 2 Corinteni 10,1). Pavel își dorește foarte mult să fie scutit de necesitatea unei manifestări ferme a autorității sale, care în mod inevitabil i-ar stânjeni și i-ar umili. El îi îndeamnă să facă în așa fel încât să nu se ajungă la așa ceva. E caracteristic spiritului de iubire de a nu dori să producă durere sau umilință nimănui. Efortul plin de răbdare, stăruitor și modest de a îndrepta lucrurile în spiritul comuniunii creștine e totdeauna de preferat unei demonstrații publice de autoritate și aplicare a disciplinei.

Îndrăzneala. [„îndrăzneț”, KJV]. Și anume în tratarea problemelor din Corint. Pavel nu dă dovadă aici de o lăudăroșenie lipsită de conținut. Îndrăzneala în fața primejdiei era de mult timp o deprindere înrădăcinată a lui (vezi la cap. 4,8-10; 11,23-27). Dacă era nevoie, minoritatea încăpățânată din Corint urma să aibă prilejul să vadă această latură a caracterului său, care de altfel era un om smerit, răbdător și blând. Nu-i va fi teamă să acționeze, nu va ezita deloc. De astă-dată, el urma să procedeze îndrăzneț cu ei (cap. 11,21), cu excepția cazului în care avea loc o schimbare de atitudine și purtare din partea lor. Rămânea ca ei să decidă. El era pe deplin pregătit să se confrunte personal cu adversarii săi și să procedeze ca atare.

Suntem mânați. [„ca și cum am umbla”, KJV; „că umblăm”, G.Gal.]. Sau „ca și cum am acționa”.

Firea pământească. [„carnea”, KJV; „lucrurile pământești, G.Gal.]. Aici, persoana nerenăscută, componenta trupească, firească, lumească a omului neinfluențat de Duhul Sfânt (vezi la Romani 7,24; cf. 1 Corinteni 9,27). Impulsurile firești ale omului sunt numite „pofta cărnii” (1 Ioan 2,16). Cei care sunt stăpâniți și călăuziți de Duhul „nu împlinesc pofta cărnii” (Galateni 5,16; cf. Efeseni 2,3; 2 Petru 2,18). Biblia vorbește despre „înțelepciunea lumească” [„înțelepciunea firească”] (2 Corinteni 1,12). O persoană firească se zice că „umblă după lucrurile firii pământești” [„se gândește la lucrurile cărnii”] (Romani 8,5; cf. Coloseni 2,18). „Nimic bun” nu locuiește în „firea pământească” (Romani 7,18), deoarece ea e „vrăjmașie împotriva” lui Dumnezeu (cap. 8,7).

Judecându-l pe Pavel în funcție de modul lor de a fi, vrăjmașii săi din Corint par să-l acuze că e influențat de ținte egoiste, lumești (cf. 2 Corinteni 1,17). Totdeauna, astfel de oameni judecă motivele și purtarea altora după propriul lor nivel. Dar când sunt confrunțați de cineva cu îndrăzneală și curaj sfințit, asemenea lui Pavel, recurg fie la fugă, fie la un servilism afectat. Ei își arată propria statură, care este mărunță.

2 Corinteni 10:3

3. Trăim în firea pământească. [„umblăm în carne”, KJV]. Adică trăim în lumea aceasta ca ființe omenești.

Nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Deși trăiește printre oameni care recurg la metode lumești, Pavel nu se înjosește să procedeze la fel. Comparați cu cele spuse de Hristos despre ucenicii Săi, ca fiind „în lume”, dar „nu din lume” (Ioan 17,11.14). Omul convertit are o natură cu totul nouă și diferită și e inspirat de iubirea lui Hristos și de Duhul lui Dumnezeu, în armonie cu idealurile divine (Ioan 3,3.5; Romani 8,5-14; 1 Corinteni 2,12-16; 2 Corinteni 5,14). El a câștigat biruința asupra lumii, a cărnii și diavolului (vezi 1 Ioan 2,15.16). Odată cu experiența regenerării și a nașterii din nou, apare imediat o atitudine activă și evidentă de ostilitate și război între carne [„firea pământească”] și duh (Rom 8,3-14; Galateni 5,16-23). Cele două nu pot fi unite. Carnea [”firea pământească”] nu poate nicidecum să devină spirituală. „Nimic bun nu locuiește” în ea (Romani 7,18). Creștinul este în lume, dar natura lui spirituală domină natura inferioară, firească (vezi Romani 1,18 la 2,4). Pavel duce lupta cea bună a credinței cu arme spirituale, nu cu armele lumii (Efeseni 6,12-20). El înțelege adevărata natură a situației din Corint și nu va ezita să folosească armele acestea, așa cum cere situația.

2 Corinteni 10:4

4. Armele cu care ne luptăm. Vezi la Efeseni 6,10-20; cf. 1 Timotei 1,18; 2 Timotei 2,3-5; 4,7. Armele lumii sunt bogăția, talentul, învățătura, prestigiul, rangul, rațiunea, pervertirea adevărului, forța și uneltirile omenești. Vrajmașii din Corint ai lui Pavel se luptau împotriva lui cu armele acestea (vezi la 2 Corinteni 3,1). Dar Pavel a refuzat să lupte în armura aceasta sau cu armele acestea, deoarece principiile cerului nu permit folosirea unor astfel de metode (cf. Ioan 18,36). Dacă salvarea de suflete și extinderea împărăției lui Hristos ar depinde de talentul, intelectul și puterea omenească, creștinismul ar fi doar o religie omenească. Dar calitățile spirituale nu pot fi impuse oamenilor din afară.

Puternice, întărite de Dumnezeu. [„puternice prin Dumnezeu”, KJV]. Armele creștinului sunt făurite în arsenalul cerului și îi sunt puse la îndemână prin serviciul îngerilor (2 Corinteni 1,12; Efeseni 6,10-20; cf. DA 827). Armele acestea cuprind adevărul, așa cum este expus în Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4,12), și puterea conferită de Hristos și Duhul Sfânt (1 Corinteni 2,4). Dumnezeu îi cheamă pe oameni să ia parte în acest conflict, îi echipează pentru luptă și le asigură biruința. El pune la îndemâna omului toată puterea (2 Corinteni 2,14).

Să surpe. [„dărâmarea”, KJV]. Sau „demolarea”. Nici o fortăreață născocită de om nu poate rezista armelor cerului.

Întăriturile. Sau „castelele”, „fortărețele”. Pavel prezintă împărăția lui Satana ca fiind apărată de numeroase fortificații. E lucrarea creștinului și a bisericii aceea de a-l asedia pe vrăjmaș, a-i distruge apărarea și a-l scoate în câmp deschis. Fără îndoială că Pavel se referă la citadelele lăuntrice ale inimii oamenilor, la fortificațiile rele ale minții lor, la obiceiurile consolidate ale păcatului și mândriei. Această bătălie este una a adevărului împotriva rătăcirii, a cunoașterii de Dumnezeu împotriva ignoranței și superstiției, a cultului adevărat împotriva tuturor formelor de idolatrie, a libertății în Hristos împotriva robiei păcatului, a sfințeniei împotriva nelegiuirii, a dreptății împotriva nedreptății, a stăpânirii lui Hristos împotriva tiraniei lui Satana.

Limbajul figurat al versetelor 4 și 5 se poate să-i fi fost sugerat lui Pavel de pirații care infestaseră coasta mării în vecinătatea Tarsului, înainte de a fi alungați de pe mare de galerele romane, cu o generație înainte de nașterea sa. Acești prădători ai mării ieșeau din numeroasele golfuri ascunse ale coastei, atacau corăbiile care făceau comerț în porturile învecinate și apoi se retrăgeau cu prada lor. În cele din urmă, generalul roman Pompei a dus o campanie împotriva lor, a transformat în ruine peste 100 dintre „fortărețele” lor și a capturat peste 10.000 de prizonieri.

2 Corinteni 10:5

5. Izvodirile. [„fanteziile, KJV]. Gr. logismous, „raționamentele”, „gândurile” (vezi Romani 2,3.15). Pavel se referă la teoriile omenești în contrast cu adevărul revelat. Nu există nimic mai înșelător decât raționamentul speculativ al oamenilor plini de sine care au încredere nelimitată în propria lor înțelepciune și au doar dispreț pentru Dumnezeu și Cuvântul Lui. Pavel își propune să ia cu asalt chiar citadelele răului.

Orice înălțime. Adică orice zid și turn sfidător. Pavel compară aici speculațiile îngâmfate ale oamenilor cu forturile de pe vârful dealurilor înalte. Sfidarea Dumnezeului cerurilor a fost totdeauna semnul forțelor răului și al rebeliunii (Isaia 14,13-15; Daniel 7,25; 8,11; 11,36; 2 Tesaloniceni 2,4; Apocalipsa

13,5-8). În mod individual, oamenii își înalță propria fortăreață în care să se opună puterii lui Dumnezeu. Cel mai puternic fort al răului este un fel de viață care, deși se mărturisește a fi creștină, este de fapt contrară principiilor creștine.

Cunoștinței lui Dumnezeu. Adică acea cunoștință care vine de la Dumnezeu. Mândria înțelepciunii omenești este în opoziție cu acea cunoștință spirituală superioară pe care o dă Dumnezeu (Ioan 17,8; Fapte 17,23; 1 Corinteni 1,24; 2,10; Coloseni 1,9). Dumnezeu filosofului este un dumnezeu creat de propriul său proces de gândire. Dumnezeul creștinului este Dumnezeul revelației divine. Unul este subiectiv, celălalt obiectiv.

Dacă sunt acceptate, adevărurile care aduc smerenie, precum păcătoșenia omului și neprihănirea ispășitoare a lui Hristos, doboară încrederea zadarnică în sine, mândria intelectului, fala înțelepciunii lumești și toate pretențiile omenești.

Orice gând. Gr. noema. Același cuvânt e tradus „minte” în 2 Corinteni 3,14; 4,4; 11,3; Filipeni 4,7 și „planuri” în 2 Corinteni 2,11. Se poate ca Pavel să se refere aici la filosofia fantezistă a apostolilor mincinoși (cap. 11,13), care și-a avut obârșia în mintea lui Satana.

Îl facem rob. [„îl aducem în captivitate”, KJV]. Sau „subjugăm”, „aducem sub stăpânire”.

Ascultării de Hristos. Fără o ascultare născută din iubire nu poate exista experiență creștină autentică (vezi la Matei 7,21-27). Hristos nu l-a lăsat pe om în dubiu cu privire la natura adevăratei ascultări (vezi Ioan 14,15.21.23.24; 15,10; 17,6.17). Toți creștinii autentici se vor supune voios autorității iubitoare a lui Hristos. A te pleca înaintea autorității, mai ales a lui Hristos și a Cuvântului Său, e ceva dezgustător pentru inimile și mințile îngâmfate. Motivul principal pentru care Evanghelia n-a progresat mai mult în lume și în viața oamenilor e refuzul de a face cu adevărat din Hristos Domnul vieții și de a accepta autoritatea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu.

2 Corinteni 10:6

6. Îndată ce se va săvârși. Adică fiind gata.

Să pedepsim. [„să răzbunăm”, KJV]. Pavel e gata să-și exercite autoritatea apostolică pentru a disciplina și a pedepsi grupul rebel din biserica din Corint. Până aici, el s-a abținut să facă așa ceva, deoarece chestiunea nu era încă atât de clară și mulți ar fi putut să fie determinați să ia o hotărâre greșită. Acum chestiunea era clară și majoritatea luase poziție alături de Pavel și urma să-l sprijine împotriva minorității recalcitrante. Înainte, se poate ca unii să fi simpatizat cu rebelii, poate chiar să li se fi alăturat împotriva lui Pavel. Ceea ce acești câțiva rebeli interpretaseră ca lașitate și timiditate din partea lui era de fapt răbdare, pe care el o arătase în speranța că unii vor fi recuperați. El a evitat să fie sever față de oricine dintre cei care fuseseră duși în rătăcire de învățăturile și metodele înșelătoare și care nu reușiseră până acum să vadă chestiunea clar, putând fi recâștigați de partea cea bună. Pavel le scrisese deja două sau poate trei scrisori, explicându-le cu răbdare situația (vezi p. 822).

Se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră. [„ascultarea voastră este împlinită”, KJV]. Pavel este acum pregătit să ia măsuri drastice. Aceasta e avertizarea lui finală. El nu spune ce formă de pedeapsă intenționează să le aplice puștinilor care exercitaseră o influență atât de puternică și de periculoasă. Probabil că el le va face o mustrare publică și dacă toate mijloacele vor da greș, îi va exclude din biserică (cf. 1 Corinteni 5,5; 1 Timotei 5,20). Dacă mai erau unii încă indeciși, ei trebuiau să se hotărască.

2 Corinteni 10:7

7. Vă uitați? Textul grecesc poate fi tradus ca o întrebare, ca un imperativ sau ca o simplă afirmație. Ca întrebare, ar fi una de dezaprobare: corinteni judecă pe temeiul aparenței exterioare? Ca imperativ i-ar invita să-și deschidă ochi și să vadă faptele evidente. Ca o simplă afirmație ar fi o acuzație că unii dintre corinteni încă privesc la înfățișarea exterioară. Oricare dintre aceste trei posibilități s-ar fi putut să o aibă Pavel în minte, propoziția lasă să se înțeleagă că ei n-au examinat în mod critic acuzațiile aduse împotriva lui. La concluziile susținute de ei se ajunsese mai degrabă emoțional decât rațional și pe temeiul aparențelor exterioare (vezi la cap. 3,12). Judecățile superficiale sunt agreate de mulți oameni deoarece sunt puțini cei care sunt dispuși să se pronunțe înainte de a avea prilejul să examineze toate dovezile.

Dacă cineva. Pavel pare să se refere aici fie la unul dintre conducătorii opoziției, fie la unii care erau sinceri în inimă, dar confuzi în gândire. Contextul pare să favorizeze prima interpretare. Comparați cu „unora” din v. 2 (cf. cap. 11,4.20).

Este al lui Hristos. Adică pretinde că este reprezentant legal rânduit al lui Hristos.

Tot așa suntem și noi. Pavel se referă aici la propria sa însărcinare ca apostol. În capitolul acesta și în următoarele două, el se referă de repetate ori la calificarea lui ca ambasador al lui Hristos. Autoritatea lui este egală cu aceea a celor doisprezece (cap. 11,5; 12,11.12). El fusese chemat și însărcinat de Domnul (Fapte 9,3-9; 22,17-21; cf. 1 Corinteni 15,8; 2 Corinteni 10,14-18). El avusese comuniune cu Hristos în suferințele Sale (cap. 11,23-33). Primise viziuni și revelații direct de la Hristos (cap. 12,1-6).

2 Corinteni 10:8

8. Lăuda. Gr. kauchaomai, „a lăuda”, „a slăvi”. Pavel folosește cuvântul acesta de 21 de ori în această epistolă. Aparent, falșii conducători de la Corint începuseră să se laude (vezi la cap. 5,12). Acum este rândul lui Pavel să se laude, dar face lucrul acesta fără tragere de inimă, cu moderație și având ca unic scop confirmarea autorității lui ca apostol al lui Hristos, pentru folosul oricui care, în mod sincer, ar fi putut încă să fie nelămurit asupra chestiunii.

În privința aceasta era o mare diferență între Pavel și conducătorii mincinoși. Ei se lăudau cu o autoritate care era, de fapt, numai de origine omenească și egoistă în scopuri. Pavel se lăuda cu o autoritate care îi era acordată de Dumnezeu și exercitată pentru consolidarea bisericii. Întrucât autoritatea lui era de la Dumnezeu, corintenii trebuiau să o recunoască și să o respecte. Rezultatul urma să fie edificarea bisericii din Corint, înfrângerea elementelor schismatice și îndreptățirea lui Pavel ca apostol al lui Isus Hristos.

Zidirea. Folosirea de către Pavel a acestui cuvânt implică imaginea creștinului ca templu în care locuiește Dumnezeu (1 Corinteni 3,9-17; 2 Corinteni 6,16; Efeseni 2,20-22; 1 Petru 2,4.5). Autoritatea evanghelică este pentru zidire și nu pentru dărâmare. Ținta conducătorilor mincinoși din Corint era de a se înălța sau a se zidi pe ei înșiși, și efectul era de a dezbină și a dărâma biserica. Pavel întemeiase biserica din Corint, iar exercitarea autorității sale, chiar printr-o disciplinare severă, era menită să zidească.

Nu mi-ar fi rușine. Apostolii mincinoși din Corint urmăriseră să-l facă pe Pavel de ocară, ridiculizându-l ca apostol și bătându-și joc de Evanghelia lui. Pavel declară că scopul laudei sale cu puterea sa ca apostol este pentru apărarea apostoliei lui și a Evangheliei. Nu are alte motive.

2 Corinteni 10:9

9. Să vă înfricoșez. [„să vă îngrozesc”, KJV]. Sau „să vă înspăimânt”. Fără îndoială că vrăjmașii din Corint puneau în contul lui Pavel un astfel de motiv, dar el tăgăduiește că scopul său este acela de a băga groaza în credincioși.

Epistolele. [„scrisorile”, KJV]. Pavel scrisese deja două scrisori către Corint, poate mai multe (vezi la cap. 2,3.4; cf. p. 822). Folosind pluralul „epistole”, desigur că Pavel o include și pe cea pierdută, menționată în 1 Corinteni 5,9.

2 Corinteni 10:10

10. Cu greutate și pline de putere. Este evident că aici Pavel citează chiar cuvintele adversarilor lui. Chiar și vrăjmașii lui admit că el este un scriitor eficient, și timpul a confirmat judecata lor. Vrăjmașii săi nu știau că epistolele lui erau inspirate și că ele urmau să constituie o parte nu mică din ceea cândva avea să devină Noul Testament, fundamentul teologiei creștine. Epistolele lui abundă în argumente irezistibile în favoarea credinței. Ele sunt pline de puterea Duhului Sfânt manifestată în mustrare aspră, în iubire și bunătate creștină, în înălțarea lui Hristos ca Răscumpărător, în apeluri către bărbați și femei pierdute de a accepta calea mântuirii, în invitații la comuniune cu Hristos și în mărturie personală cu privire la miraculoasa lui convertire și experiență creștină.

Când este de față. [„prezență”, KJV]. Gr. parousia (vezi la Matei 24,3). Aceasta este unica referire din Noul Testament la prezența personală [„înfățișarea personală”] a oricărui dintre apostoli (cf. Corinteni

2,3.4; 2 Corinteni 12,7-10; Galateni 4,13.14). Scriitori dinainte de sec. IV afirmă că Pavel era scund, gârbovit, probabil de bătaie repetate (2 Corinteni 11,24-25), chel și cu picioare strâmbe, dar era plin de farmec și avea ochii arzând de iubire, noblețe și zel pentru Hristos (vezi Pavel și Thecla 1,7). Și alți scriitori timpurii confirmă această descriere, dar bineînțeles că e numai o tradiție. În cap. 10,1, Pavel pare să confirme că statura sa nu este impunătoare. Dar faptul că potrivnicii lui din Corint se înjosesc să-i ridiculizeze slăbiciunile și poate chiar diformitățile fizice arată caracterul lor josnic.

N-are nici o greutate. [„vrednic de disprețuit”, KJV; „e de nimic”, G.Gal.]. Sau „josnic”. Acuzația aceasta pare să fi fost cel puțin o exagerare grosolană, dacă nu chiar o defăimare. Pavel era un orator bun (Fapte 14,12, cf. cap. 24,1-21). E evident adevărat că, după experiența de la Atena, Pavel a evitat retorica și oratoria care le făcea plăcere grecilor (vezi 1 Corinteni 2,2). El refuza să facă din acestea mijloace de a-i atrage pe oameni la Hristos. Nu trebuia îngăduit nimic ce le-ar fi putut abate atenția de la claritatea și plinătatea puterii Evangheliei (1 Corinteni 2,4.5).

2 Corinteni 10:11

11. Cine judecă așa. [„unul ca acesta”, KJV; „cel ce vorbește astfel”, G.Gal.]. Vezi la v. 2.7. Pavel se adresează persoanei sau persoanelor vinovate în primul rând pentru tulburare. Afirmăția lui nu e atât de mult o amenințare cu privire la ceea ce avea de gând să facă la sosirea în Corint, cât o respingerea a acuzației că una era el când nu era de față și cu totul alta când era prezent. Se pare că afirmațiile logice, ferme ale lui Pavel din cap. 10-12 i-au convins pe potrivnicii săi că poziția în care-l puseseră minciunile lor răutăcioase era de neconceput. Era cu totul lipsit de logică ca un om de genul celui în care îl descriau pe Pavel să formeze biserică după biserică ca cea din Corint. Oriunde mergea, Pavel lăsa în urmă mulțimi de iudei și oameni dintre neamuri câștigați la credința creștină ca dovadă a puterii Evangheliei, așa cum era predicată de el.

2 Corinteni 10:12

12. N-avem îndrăzneala. [„nu îndrăznim”, KJV]. În v. 12-18, Pavel își apără lucrarea ca slujitor al Evangheliei. În epistola aceasta, el își apără de repetate ori integritatea ca apostol (cap. 3,1; 4,2; 5,12; 12,11). Acum, în mod subtil, compară lăudăroșenia închipuită și plină de sine a potrivnicilor săi cu propriile sale osteneli precaute pe când era la Corint. El întoarce lucrurile împotriva adversarilor săi printr-un iscusit joc de cuvinte egkrino și sugkrino (vezi mai jos).

Este evident că Pavel se referă la acuzația de lașitate. Dacă potrivnicii săi vor să spună că e lipsit de îndrăzneala de a se afirma și de a fi un conducător în adevăratul sens al cuvântului, el admite acuzația cu promptitudine. În plus, el nici nu are interes și nici nu îndrăznește să câștige aplauzele oamenilor. Îndrăzneala încrezută pe care au dat-o pe față potrivnicii lui, pe el nu-l atrage. Dar e un fel de îndrăzneală de care el nu duce lipsă (cap. 11,21-30) – curajul de a pătrunde în țări noi cu Evanghelia și de a suferi pentru Hristos (cap. 10,15.16). El se măsoară pe sine și lucrarea sa după voia și norma lui Dumnezeu (Romani 12,3; Efeseni 4,7). Pavel le declară galatenilor că nu îndrăznește să se laude decât cu „crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6,14).

Să ne punem alături. [„să ne numărăm”, G.Gal.]. Gr. egkrino, „a compara”, „a măsura”. Pavel nu îndrăznește să se întrecă cu acești maeștri ai laudei de sine, deoarece în privința aceasta ei îl întrec cu mult.

Se laudă singuri. Acești corinteni lăudăroși erau, se pare, membri ai unei așa-numite societăți de admirație reciprocă. Fiecare om se fixa pe sine ca standard de distincție și îi lăuda pe alți membri ai societății pentru a sluji propriile interese și pe acelea ale grupului din care făcea parte. Fixându-și propriile lor virtuți ca presupuse norme de comparație, ei deveneau propriul lor ideal.

Lauda de sine este forma cea mai rea de autoamăgire. Îngâmffarea îi orbește pe oameni, astfel încât să nu vadă standardul obiectiv în funcție de care pot face o evaluare de sine neinfluențată. Drept urmare, ei se învârtesc fără încetare într-un cerc vicios. Devin orbi față de norma lui Dumnezeu de măsurare, orbi față de propria lor îngâmffare, orbi față de însușirile bune ale oricui li se împotrivesc, orbi chiar față de propria lor nevoie de mântuire. Acest mod de autoapreciere, care începe cu „eu” și se termină cu „eu”, e lipsit de înțelepciune și chiar de un interes personal constructiv. A trăi după standardul acesta înseamnă a trăi contrar duhului lui Hristos (Filipeni 2,5-11).

Fără pricepere. [„nu sunt înțelepți”, KJV]. E culmea mândriei ca un om păcătos să se considere desăvârșit sau aproape desăvârșit (Romani 7,18; 1 Ioan 1,19). Un simț al propriei nedesăvârșiri e cea dintâi condiție pe care cerul o pune tuturor celor care ar urma să fie primiți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu (vezi la Matei 5,3).

2 Corinteni 10:13

13. Dincolo de măsura noastră. Sau „dincolo de limită”, adică limita dreptului și a buneicuviințe trasate de Dumnezeu, măsura stăpânirii pe care ne-a dat-o El. Potrivnicii nu aveau o altă normă cu care să se măsoare decât ei înșiși. Ei nu aveau, ca să zicem așa, un alt standard decât propria lor statură. Cuvântul „noi” [KJV] este accentuat în textul grecesc și subliniază marea diferență dintre Pavel și conlucrătorii săi, pe de o parte, și iudaizanții, care se lăudau singuri, pe de altă parte. Pavel recunoaște limita fixată autorității sale, sferei sale de activitate și comportamentului său (Galateni 2,7-9). Dincolo de această limită pusă de Dumnezeu, el nu îndrăznește să meargă.

Sfera specială de lucru a lui Pavel era între neamuri (Fapte 26,17.18; Galateni 2,7-9). El a început în Antiohia și a ajuns până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii păgâne. La data când scria, Corintul marca cel mai îndepărtat punct al lucrărilor sale. Apostolii mincinoși nu recunoșteau nici o limitare a activității lor. Chiar prezența și asumarea autorității din partea lor erau suficiente pentru a-i condamna. Ei îl urmăriseră pe Pavel de la Ierusalim la Antiohia, la Galatia și acum la Corint, căutând să-i distrugă lucrarea, însușindu-și onoarea pentru ceea ce făcuse el și fălindu-se ca și cum realizările lui era ale lor.

Pavel avea tot dreptul la loialitatea corintenilor, iar acești apostoli falși nu aveau nici un drept. Dumnezeu îl rânduse pe el să lucreze în Corint (Fapte 18,8-10). Nu Dumnezeu îi trimisese pe ei la Corint, așadar nu mai rămânea decât o singură sursă care putea să le încredințeze o misiune (2 Corinteni 11,3). Apostolul nu-și asuma merite pentru succesul altor oameni.

2 Corinteni 10:14

14. Nu ne întindem. Adică nu depășim limitele sferei de lucru rânduită nouă.

N-am fi ajuns până la voi. Și anume, ca și cum Corintul ar fi fost dincolo de teritoriul atribuit lui Pavel. Macedonia și Grecia erau în cuprinsul sferei de acțiune rânduite lui (Fapte 16,9.10). În felul acesta, din poruncă dumnezeiască a fost el prima oară la Corint să predice. Împotrivindu-se lui, falșii conducători din Corint se dovedeau a fi uzurpatori, fără însărcinare, fără autoritate, fără scrisori de acreditare valabile. Singurul lor echipament consta din propriile lor pretenții îngâmfate.

2 Corinteni 10:15

15. Nu ne lăudăm. Vezi la v. 8.

Peste măsura noastră. Vezi la v. 13. Principiul călăuzitor al lui Pavel fusese totdeauna acela de a duce Evanghelia în teritorii noi, de a face lucrare de pionierat (Romani 15,20) și din motivul acesta nu risca să se laude cu munca altora.

Credința voastră. Starea spirituală îmbunătățită a credincioșilor corinteni îi dădea lui Pavel motiv să creadă că biserica din cetatea aceea avea să devină curând un bastion al credinței și un punct de unde se puteau obține noi victorii ale Evangheliei. Maturitatea credinței lor ar fi făcut cu puțință extinderea ostanelor sale în teritorii dincolo de ei. Până aici, el fusese împiedicat, în parte de situația dificilă din Corint, de a se avânta în teritorii noi. Există motive să se creadă că speranța lui de a intra în teritorii noi pentru Evanghelia a fost împlinită (cf. Romani 15,22-28). De asemenea, pe măsură ce credința lor creștea, reputația lui Pavel ca apostol avea de câștigat. Maturitatea lor spirituală de creștini ar fi fost pentru el o coroană de slavă, după cum un învățător este onorat prin realizările elevilor săi (vezi la 1 Corinteni 3,1-3). O dovadă de maturitate într-o biserică e aceea că ea nu mai are nevoie de dădăcirea cerută de copilașii spirituali (1 Corinteni 3,1-3). Din nefericire, astăzi, ca în timpurile apostolilor, unele biserici împiedică lucrarea pastorului lor, prin faptul că cer continuu atenția lui pentru servicii de care oamenii maturi din punct de vedere spiritual nu au nevoie. O biserică lipsită de spiritualitate nu va mai întreprinde nici o lucrare misionară.

Va crește... între voi. [„sporită prin voi”, KJV]. Pavel căuta să inspire cu zel misionar bisericele pe

care le întemeia. El își concentra lucrarea în marile orașe, mutându-se din loc în loc și lăsând fiecărei biserici strategic așezate responsabilitatea pentru evanghelizarea districtului în care se afla. Metoda aceasta de evanghelizare s-a dovedit extrem de eficientă, deoarece multe din bisericile situate central înființau și sprijineau alte biserici din zona lor. Biserica din Laodiceea, de pildă, se spune că a înființat alte 16 biserici în imediata ei apropiere. E privilegiul fiecărei biserici de a-i trimite pe membrii ei să lucreze pentru Hristos.

2 Corinteni 10:16

16. Ținuturile... dincolo de al vostru. Singura indicație cu privire la ținuturile la care se referea Pavel se găsește în Romani 15,19-24 – Iliria, Italia și Spania. Este evident că erau deja creștini la Roma și că exista acolo o biserică (Romani 1,7-13), dar se pare că fără beneficiul lucrării apostolice.

Câmpul de lucru al altuia. [„hotarul altuia”, KJV]. Adică regiunea de lucru aparținând altuia. În nici un caz nu va călca teritoriul altuia și nu se va lăuda cu munca acestuia, așa cum făcuseră apostolii mincinoși.

2 Corinteni 10:17

17. Să se laude în Domnul. Sau „să se laude cu Domnul”, în loc să se laude cu sine. Versetul 17 este un citat din Ieremia 9,24 (vezi comentariul de acolo). Lauda privind succesul obținut fie în experiența creștină personală, fie în slujba pentru alții, îi aparține lui Dumnezeu. A-ți aroga meritele pentru succes înseamnă a-L dezonoara pe Dumnezeu, abătând privirile oamenilor de la El la unealta omenească și de a-l înălța pe om mai presus de Dumnezeu. Vezi Psalmi 115,1; 1 Corinteni 1,31; 10,12:15,10; 2 Corinteni 12,5; Galateni 2,20; 6,14; vezi la 1 Corinteni 1,31. Cei care ajung să fie mulțumiți de sine rămân mai prejos de idealul creștin (Filipeni 3,14.15). Cei care păstrează o comuniune constantă cu Hristos nu au niciodată o părere exagerată cu privire la sine (vezi SC 64).

2 Corinteni 10:18

18. Domnul îl laudă. Omul aflat într-o poziție de conducere este ispitit să accepte aplauzele oamenilor și să se mândrească în mod egoist cu realizările personale. Pasul următor este dorința de a exercita autoritate arbitrară asupra altora. Pentru creștin, însă, singura aprobare de dorit este aprobarea lui Dumnezeu (vezi Romani 2,29; 1 Corinteni 3,13.14; 4,1-6). Numai cei care trec cu bine această probă și biruiesc îngâmfarea, mândria și înălțarea de sine vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Lauda de sine demonstrată de apostolii mincinoși din Corint care, în realitate, nu aveau nici un succes personal cu care să se mândrească, dovedea în mod concludent că ei sunt lipsiți total de aprobarea lui Dumnezeu. În ceea ce privește comentariul asupra factorilor în funcție de care Dumnezeu răsplătește lucrarea, vezi la Matei 20,1-16.

Comentarii ale lui Ellen G. White:

4 AA 463; Ev 574; 3T 210; 7T 141

5 AA 251, 482; AH 128, 306; CH 505; COL 312; CT 25, 68, 238; DA 135, 181; Ev 274; FE 174, 266; GW 127, MB 142; MH 460; ML 263, 318; MYP 73; PK 233; TM 223, 388; 2T 251; 3T 31, 83, 206; 5T 310, 514, 648; 6T 317; 8T 63, 314, 320, 334

10 EW 206

12 CG 294; Ed 226; 1T 126, 154, 406; 2T 394, 396

16 MH 106; 6T 286; 8T 48, 50

2 Corinteni 11:1

1. De ați putea. [„fie voia lui Dumnezeu”, KJV; „facă-se”, G.Gal.]. În capitolele 11 și 12, Pavel caută să-și justifice pretenția la slujba și autoritatea apostolică și în felul acesta să contracareze tactica potrivnicilor săi, lăudându-se cu slăbiciunea, dar și cu puterea lui Dumnezeu. Laudele potrivnicilor săi subliniau și exagerau slăbiciunile și neajunsurile lui Pavel, presupuse sau reale, implicând, prin contrast, propria lor capacitate cu care se lăudau ca apostoli (vezi la cap. 10,10). Cuvintele „lui Dumnezeu” [KJV] nu sunt în textul grecesc, ci au fost adăugate de traducători.

Suferi... din partea mea. [„să mă suferiți, KJV; „răbdați de la mine”, G.Gal.]. Pavel ar prefera să nu se

laude nici măcar puțin cu slăbiciunile sale, lucru pe care este pe punctul să-l facă, și le cere să aibă bunăvoința de a-l asculta.

Nebunie. [„nebumia mea”, KJV; „nerozie”, G.Gal.]. Anumite expresii apar de repetate ori în capitolele 11 și 12: (1) „a suferi” și „a îngădui” (ambele de la anecho, cap. 11,1.4.19.20); (2) „nebumie” și „nebum” (cap. 11,1.16.17.19; 12,6.11). Se pare că adversarii lui Pavel demonstraseră că apostolul ar fi nebum și acum, „nebum” fiind, se laudă cu „slăbiciunile” sale (cap. 11,30) și vorbește apologetic despre lauda sa ca „nebumie”. A se lauda așa cum făceau criticii lui Pavel era, pentru el, nebumie de cea mai joasă speță, un fel de laudă pe care el o considera total incomparabilă cu umilința sa dispusă să se jertfească, cu demnitatea sa liniștită și cu răspunderea apostolică. O astfel de laudă este total opusă spiritului lui Hristos (Filipeni 2,5-8). Pavel considera o nebumie să fie pus în situația (vezi la 2 Corinteni 10,8-13-18; 12,10.11) să-și apere autoritatea apostolică; părea necesar să se angajeze în ceea ce ar fi putut fi luat drept laudă (cap. 11,16). În lauda lui, Pavel atrage atenția asupra câtorva lucruri:

Apostolia lui – titlul, slujba și autoritatea lui – ca fiind în nici un fel inferioară celei a „apostolilor aceștia nespūs de aleși” (v. 5) [„celor mai de seamă apostoli”].

Predicarea Evangheliei de către el fără a primi plată sau susținere materială de la nici unul din credincioșii corinteni, în timp ce potrivnicii lui pur și simplu îi jefuiseră (cap. 11,7-10.19.20; 12,13-18).

Egalitatea lui la moștenire (cap. 11,22)

Lucrările lui numeroase (cap. 11,23)

Suferințele, încercările și persecuțiile sale incredibile pentru Hristos (cap. 11,23-33)

Viziunile și revelațiile primite de el (cap. 12,1-5)

„Ghimpele” din trupul său (cap. 12,7-10).

Dacă lauda e ceva potrivit, Pavel are multe cu care s-ar putea mândri. Prin comparație, cu ce aveau să se laude vrăjmașii săi? Prin acest mijloc, el arată cât sunt de nefondate pretențiile lor arogante. Motivul pentru care el vorbește cu îngăduință despre sine și ostenele sale este acela de a-i ajuta pe corinteni să-și dea seama și să aprecieze ceea ce făcuse printre ei, ca să nu se mai lase manipulați de apostolii mincinoși, astfel încât să disprețuiască persoana și solia lui, nimicind astfel roadele ostenelelor sale.

Suferiți-mă! [„suportați-mă” KJV] Pavel are încredere că majoritatea membrilor bisericii va înțelege și-l va „suferi”. El are încredere în ei. Ei vor interpreta cuvintele lui cu iubire, cu un duh care nu se gândește la rău, în timp ce vrăjmașii lui nu vor face așa. Ce privilegiu are lucrătorul creștin să se bucure de încrederea deplină a prietenilor și convertiților săi și să poată să-și descarce inima în fața lor!

2 Corinteni 11:2

2. Sunt gelos. Gr. zeloo, „a arde de zel”. Folosit într-un sens bun, înseamnă a fi plin de entuziasm în urmărirea binelui, a fi plin de zel. Aici, Pavel este adânc preocupat ca nu cumva corinteni să fie amăgiți și corupți de apostolii mincinoși. Într-un sens rău, zeloo exprimă rivalitate invidioasă și certăreață. În sensul bun, se spune că Dumnezeu e gelos pentru poporul Său. El nu va suferi nici un rival.

Gelozie după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu apreciază iubirea poporului Său și resimte adânc orice micșorare a afecțiunii lor (vezi Ezechiel 18.31:33.11; cf. Exod 20,5; 34,14; Deuteronom 4,24; Iosua 24,19; Zaharia 8,2). Pentru un timp, corinteni transferaseră sentimentele lor bune față de Pavel asupra unui rival al acestuia. Preocuparea lui Pavel pentru ei nu era o gelozie meschină, omenească, ci ca aceea a lui Dumnezeu.

V-am logodit. [„v-am dat în căsătorie”, KJV]. Adică v-am dat în căsătorie sau v-am logodit. În vechime era folosit un intermediar pentru a face aranjamentele de căsătorire a unui fiu sau a unei fiice (vezi Matei 15,1-13; 1 Corinteni 7,36-38; vezi la Geneza 24). Pentru scopuri practice, logodna era tot atât de obligatorie ca și căsătoria însăși. Aici, Pavel era mijlocitorul dintre Hristos și biserică.

Mireasa aleasă fie rămânea acasă cu părinții ei, fie era încredințată grijii și protecției unor prieteni de încredere ai mirelui, până când soțul ales urma să vină să o ia. Adesea, trecea vreme îndelungată între logodnă și căsătorie, dar în tot acest timp, comunicarea între viitorul soț și viitoarea mireasă era făcută prin intermediul „prietenului” de încredere (vezi Ioan 3,29). De asemenea, cădea în sarcina lui să o educe și să o pregătească pe mireasă pentru ziua când soțul ei urma să vină. Răspunderea „prietenului” era considerată sacră. Necredințioșia din partea miresei alese era uneori pedepsită cu moartea.

Aici, Hristos este Mirele, biserica din Corint este mireasa aleasă, iar Pavel este „prietenu” Mirelui. Pavel fusese acela care aranjase logodna dintre credincioșii corinteni și Hristos (cf. Romani 7,1-6) și el era dornic ca biserica din Corint să rămână curată și nepătată.

Căsătoria este folosită deseori în Biblie ca o ilustrație a legăturii dintre Hristos și poporul său (Isaia 54,5; 62,5; Ier 3; Ezechiel 16,8-63; Osea 2,18-20; Efeseni 5,25-32). Marele preot, care îl prefigura pe Hristos, avea permisiunea să ia în căsătorie numai o fecioară curată (Levitic 21,10-14). Așteptarea plină de dor a bisericii e să-L întâlnească pe Hristos față în față.

Să vă înfățișez. [„să vă prezint”, KJV]. Momentul suprem al ritualului de căsătorie în vechime survenea când mirele se înfățișa să-și ceară mireasa și să o însoțească spre casa lui, la petrecerea de nuntă. Ca prieten al Mirelui, Pavel se gândește la bucuria sa când Hristos va reveni și el va putea să-I prezinte biserica din Corint. Va fi o zi de bucurie aceea când mireasa va privi fața lui Hristos și va admira persoana Sa plină de glorie (1 Corinteni 13,12; 1 Corinteni 13,12; 1 Petru 1,7.8; 1 Ioan 3,2). Mirele va privi atunci la mireasa Lui, împodobită în veșmintele curate, albe, ale neprihănitului și, mulțumit (Isaia 53,11; Țef 3,17), o va duce în casa Tatălui Său (Ioan 14,1-2).

2 Corinteni 11:3

3. Amăgit. Sau „înșelat”. Pavel se teme că acești apostoli mincinoși – trimișii lui Satana – îi vor amăgi pe corinteni, așa cum șarpele a amăgit-o pe Eva. În ambele cazuri, Satana și-a folosit iscusința în alcătuirea planului de uneltire (Geneza 3,1-11; Ioan 8,44; 1 Ioan 3,8). Din cauză că șarpele a devenit unealta lui Satana pentru ispitirea lui Adam și a Evei și pentru intrarea păcatului în lume, Scripturile vorbesc de obicei despre Satana numindu-l „șarpe” (Apocalipsa 12,9; 20,2). Teologia lui Pavel pleacă de la premisa că momentul de cădere a omului a fost un eveniment istoric (vezi la Romani 5,12-19).

Șiretlicul. [„subtilitatea”, KJV; „viclenia”, G.Gal.]. Sau „șiretenie”, „istețime”. Înșelăciunea este instrumentul lui Satana (Ioan 8,44; Apocalipsa 20,8). Fără ea, el n-ar avea nici un succes.

Gândurile. Gr. noemata, „gânduri” (vezi la cap. 10,5). Obiectul special al atacurilor lui Satana e mintea omului (Ioan 12,40; vezi la 2 Corinteni 10,4.5). În Corint, coruperea gândurilor credincioșilor s-a făcut prin mijlocirea învățătorilor mincinoși. Satana corupe gândurile, pervertind și împietrind conștiința. Lucrarea lui este opusă celei a Evangheliei, care curăță conștiința.

Satana își săvârșește lucrarea ticăloasă orbind mintea oamenilor față de adevăr, împietrindu-le și înșelându-le inima și făcând în așa fel încât pasiunile să pună stăpânire pe rațiune și s-o înrobească. El face ca bărbați și femei să pună la îndoială iubirea lui Dumnezeu și caută să-i lipsească de puterea de a alege ce este drept. El le ocupă mintea cu orice și cu de toate și-i face să nu mai aibă timp și nici dorință de Hristos, de neprihănirea și de împărăția Lui (Luca 21,34-36). El caută să infiltreze în fiecare minte vrăjmășia și răzvrătirea față de Dumnezeu (Romani 8,7; Iacov 4,4).

Să nu se strice. [„să fie stricate”, KJV]. Sau „corupte”. În Apocalipsa 19,2, „stricat” e folosit la modul figurat pentru lipsa castității maritale. În Biblie, infidelitatea după logodnă era considerată aproape echivalentul adulterului după căsătorie (vezi la Matei 1,18.19). Spiritual vorbind, ca intermediar între mireasă și Mirele ceresc, păzitorul și protectorul miresei alese trebuie să dea socoteală cu privire la biserica din Corint și nu îndrăznește să fie nepăsător. De aceea, el veghează asupra ei cu „o gelozie după voia lui Dumnezeu” (2 Corinteni 11,2) și îi consideră pe conducătorii mincinoși niște aspiranți rivali la mâna și inima „fecioarei”.

Curăția și credincioșia. [„simplitatea”, KJV]. Sau „sinceritatea”. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) adăugarea cuvintelor „și curăția”. Pavel vorbește aici despre credința sinceră în Hristos și devotamentul

față de El (cf. Iacob 1,8). El insistă în repetate rânduri asupra virtuții credincioșiei în Hristos.

Afirmația din 2 Corinteni 11,3, referitoare la posibilitatea de a se strica „de la curăția și credincioșia care este față de Hristos”, neagă vehement învățătura că cineva nu poate cădea din har și că „odată mântuit” el e „pentru totdeauna mântuit” (vezi la Ioan 3,18-21; Galateni 5,4). Chiar și Lucifer, creat desăvârșit în frumusețe și caracter, a căzut din curăția și ascultarea lui de la început. Pavel recunoaște clar posibilitatea anulării căsătoriei credincioșilor cu Hristos prin puterea distructivă a lui Satana. Când are loc aceasta, unirea dintre Hristos și „mireasa” este ruptă.

Instrucțiunile lui Dumnezeu către Adam și Eva în grădina Eden erau cu adevărat simple. El n-a lăsat nici o umbră de îndoială cu privire la ceea ce cerea de la ei și ce li s-ar fi întâmplat dacă erau neascultători. Dumnezeu le-a dat un motiv clar să nu mănânce din pomul oprit; Satana a oferit câteva motive plauzibile în favoarea consumării fructului oprit. Cât de simplă este definiția și interpretarea păcatului date de Dumnezeu (Matei 5,21.22.27.28; 1 Ioan 3,4)! Cât de simplă este invitația de a veni la Hristos (Isaia 55,1; Apocalipsa 22,17)! Cât de clară este calea adevărului și a neprihănirii și cât de sinuoasă e calea întinericului și a erorii (Ioan 3,19-21)! Cât de simple și explicite sunt asigurările lui Dumnezeu și cât de transparente sunt făgăduințele Lui (2 Corinteni 2,1)! Cât de simplă și de adevărată este iubirea reală în contrast cu confuzia din inima împărțită! Cât de dreaptă și strâmtă este calea neprihănirii și a vieții în contrast cu calea largă și întortocheată a păcatului și a morții (Matei 7,13.14)!

2 Corinteni 11:4

4. Un alt. Gr. allos, „un altul” de același fel (vezi la Matei 6,24). Acești iudaizanți nu predicau un alt Isus și o altă Evanghelie. Ei erau iudei convertiți (Fapte 15,1) și credeau în același Isus, cel puțin așa susțineau. Era totuși o partidă de iudaizanți care aveau o altă Evanghelie drept crez, așa cum spunea Pavel (Galateni 1,8). Acești iudei induși în eroare credeau că Isus era Mesia, dar și că oamenii trebuie să țină legea ceremonială pentru a fi mântuiți. Evanghelia lui Pavel, însă, consta din credința simplă și adevărată în Isus Hristos ca Mântuitorul omului din păcate și că legea ceremonială nu mai era obligatorie, iar că ascultarea de legea morală vine ca o urmare naturală a îndreptării și nu e baza pentru aceasta (vezi la Romani 3,24.31; 8,1-4).

Pavel pare să scrie cu ironie, muștrându-i discret pe corinteni pentru faptul că au fost păcăliți de impostori. Dacă într-adevăr ei au găsit un Isus mai bun și o Evanghelie mai bună, atunci să le accepte! Pe de altă parte, Pavel pare să afirme, probabil, că au făcut-o deja.

În timpul nostru, există o diferență enormă între Hristosul lui Pavel și al Evangheliilor și Hristosul creștinilor moderniști. Cei din urmă Îl admiră și Îl laudă pe Isus pentru nobila Lui viață, dar Îl lipsesc de dumnezeirea Lui și de puterea Lui ispășitoare și înlocuitoare (2 Petru 2,1; 1 Ioan 4,1.3).

Un alt duh. Aici cuvântul pentru „un alt” este heteros, „un altul [de alt fel]” (vezi la Matei 6,24). A crede într-un alt Isus ar atrage după sine o altă Evanghelie și un alt duh. Adevăratul duh al lui Hristos le este acordat bărbaților și femeilor de către Duhul Sfânt (Romani 8,14.15; Galateni 5,22.23). Duhul fals este un duh de teamă, care apare dintr-o greșită concepție despre Dumnezeu, care face din El un stăpân aspru. Duhul lui Hristos este duhul adevăratei libertăți (2 Corinteni 3,17.18), în timp ce duhul potrivnicilor lui Pavel și al „evangheliei” lor e duhul robiei (Galateni 3,1-5; 4,1-9; vezi la 2 Corinteni 3,6). Duhul lor este un duh de îndreptățire, opus duhului de smerenie și recunoștință pentru neprihănirea care vine prin credința în Hristos (Romani 3,25.26).

O altă Evanghelie. Aici cuvântul pentru „o altă” este heteros, „o alta [de un alt fel]” (vezi la Matei 6,24).

Îl îngăduiți. Sau „îl ascultați”.

2 Corinteni 11:5

5. Cu nimic. Adică nici în cea mai mică măsură.

Nespun de aleși. [„cei mai de seamă”, KJV; „cei mai de frunte”, G.Gal.]. Literal, „peste măsură de mari”. Este posibil să nu fie o referire la cei doisprezece, ci la apostolii mincinoși care tulburau biserica din

Corint, la ale căror activități se face referire în v. 3.4. Termenul din textul grecesc tinde să exprime dezaprobarea și pare să fie folosit mai degrabă în mod ironic decât serios. Pavel vorbește totdeauna cu mare respect despre cei doisprezece (1 Corinteni 15,8-10; Galateni 2,8-10). Aici el începe lauda la care se referă în v. 1, comparându-se pe sine cu acești apostoli autodesemnați (vezi la v. 1).

2 Corinteni 11:6

6. Necioplit. [„lipsit de meșteșug”, G.Gal.]. Gr. idiotes, „neînvățat”, „analfabet”, „neiscusit” (cf. Fapte 4,13). În greaca clasică, idiotes denotă o lipsă de iscusință în artă sau profesie. În 1 Corinteni 14,16.23.24 se referă la persoane lipsite de darul limbilor. Deși Pavel se referă aici la sine ca la un orator neiscusit (cf. 1 Corinteni 1,17, 2,1.4), el nu era deloc așa (Fapte 14,12; 22,1-21; 24,10-21; 26,2-29). Corintul și Atena erau centrele principale în care oratoria și învățătura greacă excelau, iar corintenii erau obișnuiți cu acest stil de cuvântări. Fără îndoială că aceasta explică în parte aprecierea de care s-a bucurat Apolo din partea lor (Fapte 18,24-28). Se pare că Pavel nu învățase arta vorbirii limbii grecești clasice și de aceea mărturisea că nu era elocvent. În plus, dacă elocvența ar fi fost punctul forte, ar fi fost apreciat oratorul, și nu solia.

Nu... și în cunoștință. Pavel ridică pretenții cu privire la ceva mult mai important decât iscusința oratorică. El cunoștea voia lui Hristos și înțelegea adevărurile spirituale necesare pentru mântuire (1 Corinteni 2,4-16; Galateni 1,12.16, Efeseni 3,3.4.18.19). El Îl cunoștea pe Hristos, cunoaștere care înseamnă viața veșnică. Adevărul acesta depășește orice altă cunoștință (Ioan 17,3; 1 Ioan 2,20; 3,5.18.24; 4,2, 5,18-20).

Am arătat. [„am manifestat”, KJV; „v-am dovedit-o”, G. Gal]. Sau „am făcut clar”, „am lămurit”.

2 Corinteni 11:7

7. Am făcut un păcat. [„am săvârșit o faptă ilegală”, KJV]. În v. 7-11, Pavel acordă atenție problemei ridicate de adversarii săi, cu privire la slujba lui pentru corinteni făcută pe cheltuială proprie. El le scrisese anterior pe acest subiect, enunțând clar principiile implicate (1 Corinteni 9,4-18). În armonie cu principiile deja expuse în Scripturi de Hristos, el își revendicase dreptul deplin la sprijin material ca slujitor al Evangheliei, așa cum primeau ceilalți apostoli (Matei 10,7-10; Luca 10,7.8). Dar renunțase de bunăvoie la acest drept, pentru a face clar faptul că nu era condus de motive mercantile (Fapte 20,33; 2 Tesaloniceni 3,8.9). Vrajmașii lui, totuși, se folosiseră de această demonstrație de sacrificiu de sine pentru a-i contesta motivele. Ei o interpretau ca pe o dovadă că el știa că nu merita susținere și că, în felul acesta, admitea în mod tacit că nu era un apostol autentic. De asemenea, ei îl considerau probabil inconsecvent în acceptarea sprijinului material de la credincioșii din Macedonia (2 Corinteni 11,9; Filipeni 4,10), considerând că el avea motive secrete și că acest aparent sacrificiu de sine în relație cu corinteni făcea parte dintr-o strategie de a se folosi de ei. Pavel se întreabă acum dacă făcuse un rău în ce privește purtarea sa la Corint, deoarece strânsa comuniune de care el se bucurase cu credincioșii de la Filipi lipsea la Corint. De obicei, el lucrase la facerea de corturi pentru a-și acoperi cheltuielile ca ambasador al lui Hristos (Fapte 18,3; cf. Fapte 20,33-35; 1 Tesaloniceni 2,9). Nu e înțelept ca un lucrător pentru Hristos să-și facă obligații față de vreun membru al bisericii, primind bani de la acesta pentru uz personal. Lucrarea de predicare a Evangheliei este dezonorată dacă e transformată într-un mijloc de profit personal (cf. 1 Tim 3,3). Vestea cea bună a mântuirii este darul fără plată al lui Dumnezeu pentru om (Isaia 55,1.2).

2 Corinteni 11:8

8. Despuiat. [„jefuit”, KJV]. Sau „jefuit”. Comparată cu bisericile mai sărace din Macedonia, biserica din Corint era relativ înstărită (vezi la cap. 8,1). Versetul acesta este o muștrare aspră pentru cea din urmă.

Plată. Gr. opsonion, „plata [unui soldat]” sau „acordare” de rații mai degrabă decât de bani (vezi la Luca 3,14; cf. Romani 6,23; 1 Corinteni 9,7). Pavel nu vrea să spună că el ar fi luat ceva de la Filipi prin mijloace necinstite. Darurile pe care el le primise fuseseră date de bunăvoie și reprezentau un adevărat sacrificiu din partea dătorilor. Aceste daruri îl ajutaseră să consacre mai mult timp lucrării de întemeiere a bisericii din Corint, atunci când se afla în această cetate. În felul acesta, corinteni avuseseră de câștigat, ca să zicem așa, în dezavantajul macedonenilor. Predicarea Evangheliei nu-i costase nimic pe corinteni datorită faptului că Pavel era susținut de alții (vezi 2 Corinteni 11,9).

2 Corinteni 11:9

9. M-am găsit în nevoie. Adică lipsit sau în lipsă (vezi la Luca 15,14). În cursul slujirii sale la Corint, Pavel își epuizase resursele și era lipsit de mijloace suficiente pentru a face față chiar celor mai simple nevoi, în timp ce slujea unei biserici prospere. Indiferența lor arăta un grad mare de nepăsare, dacă nu chiar egoism, și era de neiertat. Dar chiar și atunci, Pavel nu le-a dat de înțeles în nici un fel corintenilor că era în nevoie.

Situația a fost remediată nu de corinteni, așa cum ar fi fost de așteptat, ci prin sosirea la timp a fraților din Macedonia care i-au adus un dar (vezi Filipeni 4,10). Frații la care se face referire ar fi putut fi Sila și Timotei (Fapte 18,5).

Să îngreuez. Gr. katanarkao, „a fi împovărat”. O altă formă a cuvântului grecesc denumește un pește parazit care se fixează pe alte organisme pentru a-și procura hrana. Drept urmare, gazda suferă o stare de amorțeală. Pavel nu fusese un parazit, trăind de pe urma corintenilor. Ei nu-i împovărase nici financiar, nici în alt fel. Slujirea lui nu-i adusese într-o stare de amorțeală nici spirituală, nici economică. Dimpotrivă, el îi inspirase, le dăduse viață, le dăduse putere.

2 Corinteni 11:10

10. Pe adevărul lui Hristos. Pavel confirmă solemn veridicitatea declarațiilor sale (vezi la Romani 9,1.2; 2 Corinteni 1,18). Prezența lui Hristos în viața lui înlătură posibilitatea ca el să prezinte eronat faptele (vezi Romani 8,9-11; 1 Corinteni 2,16; 2 Corinteni 13,3; Galateni 2,20).

Răpi. [„opri”, KJV; „tăgăduită”, G.Gal.]. Sau „a fi adusă la tăcere”. Literal „a fi îngrădită”. Pavel era atât de sigur de înțelepciunea planului prin care se putea întreține singur, încât declarase că mai bine ar muri decât să ajungă să se spună că trage un folos de pe urma celor pe care-i slujise (1 Corinteni 9,15). Aceasta arată cât de afectat era de problema aceasta.

Ținuturile Ahaiei. Această referire specifică la Grecia propriu-zisă lasă să se înțeleagă că insistența lui de a se ghida după principiul autofinanțării în slujire, era deosebit de necesară aici. Fără îndoială că vrăjmașii lui din Corint ar fi spus că e un parazit dacă ar fi procedat altfel. Se pare că nu exista primejdia unei astfel de acuzații în Macedonia, unde exista un profund spirit de comuniune între Pavel și convertiții săi. Dar la Corint situația era alta.

2 Corinteni 11:11

11. Pentru că. În v. 11 și 12, Pavel explică de ce nu dorise să accepte să fie întreținut de biserica din Corint. Afirmatia din v. 11 lasă să se înțeleagă faptul că unii dintre corinteni erau invidioși pe macedoneni din cauza preferinței pe care Pavel părea că o avea prin primirea darurilor de la ei și trăgeau concluzia că se interesa mai mult de cei din Filipi decât de ei. Dar Pavel neagă faptul că ar fi avut vreodată simțăminte de înstrăinare față de ei. De fapt, el vorbea adesea despre iubirea pe care o avea pentru ei și făcuse apel la iubirea lor în schimb (1 Corinteni 4,21; 13; 2 Corinteni 2,4; 6,11-13; 8,7.8, 12,15). În scrisorile sale și în ocaziile în care îi slujise, el dăduse mereu dovadă de o adâncă afecțiune.

2 Corinteni 11:12

12. Prilej. Gr. aphorme, un termen militar care denumește, în primul rând, o „bază de operațiuni”. Figurat, el desemnează temeiul sau motivul care stă la baza unei hotărâri (vezi Romani 7,8.11; Galateni 5,13; 1 Timotei 5,14). Dacă Pavel ar fi acceptat bani de la corinteni, vrăjmașii lui s-ar fi folosit de aceasta ca de un alt „prilej” de osândire a lui. Ei făcuseră din neacceptarea susținerii lor materiale un pretext de a pune la îndoială apostolia lui (vezi la „cor 11,7). De aceea, Pavel avea două alternative: (1) să renunțe la dreptul său de sprijin material ca apostol (Luca 10,7), cu riscul de a lăsa impresia, pe de o parte, că-și neagă apostolia (vezi la Matei 17,24-27) și că, pe de altă parte, nu-i iubește pe corinteni (vezi la 2 Corinteni 11,11) și (2) să accepte să fie întreținut, dând impresia în felul acesta că predică Evanghelia pentru câștig. El era dispus să-și asume primul risc, pe care îl consideră cel mai mic între două rele, pentru a-l evita pe cel din urmă.

Deopotrivă cu mine. Se pare că acești apostoli mincinoși acceptaseră să fie întreținuți material de corinteni (1 Corinteni 9,7-13; 2 Corinteni 11,20) și se justificau pe temeiul presupuselor lor prerogative apostolice. Ei îi contestau dreptul acesta lui Pavel. Deși pretenția lor că au slujit în mod dezinteresat era falsă, ei se lăudau că așa era. Dar, dacă vor cu adevărat să se laude, spune Pavel, ar trebui să urmeze

exemplul lui și să se întrețină singuri.

2 Corinteni 11:13

13. Apostoli mincinoși. Se pare că ei erau iudei creștini cu numele (v. 22) și pretindeau că sunt apostoli ai lui Hristos. Evident, atunci, se atașaseră bisericii creștine (cf. Fapte 15,1.2.5; Galateni 2,4.5; Filipeni 3,2.3). Dar ei erau niște impostori, simpli actori care își însușiseră în mod fraudulos autoritatea, drepturile, slujba și privilegiile apostolilor adevărați ai lui Hristos. Fiind lipsiți de scrisori de acreditare autentice (vezi la 2 Corinteni 3,3), ei au recurs la minciuni și subterfugii.

Se prefac. Gr. metaschematizo, „a-și schimba înfățișarea”, adesea ieșind în evidență, ca aici, aparența schimbării în contrast cu transformarea autentică (vezi la Matei 17,2).

2 Corinteni 11:14

14. Satana. Vezi la Matei 4,1; vezi nota suplimentară la Marcu 1.

Se prefac. [„e transformat”, KJV]. Vezi la v. 13. Lumina este unul dintre atributele supreme ale lui Dumnezeu și ale sfinților Săi îngeri (Matei 28,2.3; 1 Timotei 6,16; 1 Ioan 1,5, Apocalipsa 21,23.24). Oricând și oriunde vin Dumnezeu și îngerii Lui, se revarsă lumina și întunericul dispare (Fapte 26,18; Coloseni 1,13). Dimpotrivă, întunericul reprezintă răul și pe autorul lui, Satana (Luca 22,53; 2 Corinteni 6,14; Efeseni 6,12). Vezi la Ioan 1,4-9. De la început, Satana s-a prefăcut cu multă grijă, ca să-i poată amăgi mai bine pe oameni să se depărteze de Hristos.

Lumină. Satana a fost cândva înger de lumină. Numele lui era Lucifer, care înseamnă „purtător de lumină” (Isaia 14,12-14; Ezechiel 28,13-19). Răzvrătirea față de Dumnezeu l-a transformat practic în înger al întunericului, iar îngerii care au trecut de partea lui au locuința în întuneric (2Pet 2,4; Iuda 6).

2 Corinteni 11:15

15. Dacă și slujitorii lui. Argumentația pornește de la mai mare și ajunge la mai mic. După cum Satana înșeală, tot așa fac și reprezentanții lui. În fața Cerului nu poate fi nimic mai cumplit ca preținși slujitori ai lui Hristos să slujească drept agenți ai lui Satana. Adesea ei pot fi cunoscuți numai după roadele lor (Matei 7,15-20; 12,33-37).

Sfârșitul lor. Pentru ca toți ipocriții, impostorii și înșelătorii să fie în cele din urmă demascați, e nevoie de deplina revelare a caracterului și dreptății lui Dumnezeu înaintea întregului univers. Atunci, toți oamenii, neprihăniți și nelegiuți, mântuiți și pierduți, vor proclama că Dumnezeu este drept (Apocalipsa 15,4).

2 Corinteni 11:16

16. Să nu mă creadă nimeni nebun. Declarând solemn față de corinteni, față de vrăjmașii săi și față sine însuși că nu e ceva mai puțin ca o nebunie, el începe să se „laude” (vezi la v. 1). Faptul că îi repugnă să facă lucrul acesta dovedește că nu e nebun. Și Hristos S-a referit la faptele Sale bune drept confirmare a pretențiilor Sale (Ioan 10,32.37.38; 15,24). Pavel pare să creadă că, oricât de mult i-ar fi displăcut să se laude – așa cum ar fi putut fi numită apărarea slujirii sale – el trebuia să facă lucrul acesta pentru a veni în întâmpinarea falselor acuzații ale falșilor apostoli din Corint.

Suferiți-mă. [„primiți-mă”, KJV]. Adică ascultați-mă.

2 Corinteni 11:17

17. Nu spun după Domnul. Ca și în altă parte (1 Corinteni 7,6; 12,25; 2 Corinteni 8,8), Pavel neagă că ceea ce se pregătește să spună este din poruncă divină. El vorbește numai în apărarea sa. Dacă Pavel n-ar fi clarificat lucrul acesta, ar fi putut să pară că i-a îndreptățit pe vrăjmașii săi în obișnuita lor laudă. Poate privită din exterior, apărarea lui Pavel ar putea părea nebunească. Lucrul acesta îl recunoaște (vezi la cap. 11,1.16). Dar din punctul de vedere al motivelor pe care le avea, el e pe deplin îndreptățit să facă așa.

2 Corinteni 11:18

18. Mulți se laudă. „Mulți” din biserica din Corint erau aparent impresionați de lauda „după firea pământească” [„după carne”], adică cea care scotea în evidență moștenirea, rangul, reputația și avantajele felul acesta. Ei făceau așa din motive egoiste, dar motivele lui Pavel erau bune.

După firea pământească. Adică după lucrurile care îi atrag pe oamenii cu mintea la lucrurile lumești.

Mă voi lăuda și eu. Vezi la cap. 10,8.

2 Corinteni 11:19

19. Voi suferiți... pe nebuni. Pavel vorbește ironic. Corinteni aveau o părere bună despre înțelepciunea și discernământul lor. Totuși, nu numai că tolerau, dar și acceptau autoritatea nebunilor, pe baza unor merite ale propriei lor laude îngâmflate. Așa stând lucrurile, ei n-ar fi trebuit să considere greu de acceptat lauda lui Pavel. Potrivit standardelor lor, el avea multe lucruri cu care să se laude.

Înțelepți. Pavel vorbește jumătate ironic, jumătate serios.

2 Corinteni 11:20

20. Vă robește. Pavel demască aici și condamnă metodele arbitrare ale pseudoapostolilor de la Corint. Evident că Tit îi relatase lui Pavel despre autoritatea aspră și tiranică exercitată de acești conducători falși. Aceasta era în contrast clar cu modul în care îi tratase Pavel pe corinteni, care fusese caracterizat de iubire și bunătate. Cinci expresii sunt folosite pentru a descrie natura și lucrarea apostolilor mincinoși.

Apostolii mincinoși îi transformau în robi pe cei care-i acceptau (cf. Matei 23,4; Galateni 2,4; 4,9; 5,1.13; 1 Petru 5,2.3). În loc să aducă libertate, învățăturile mincinoase și doctrinele false înrobesc mințile oamenilor. Adevărul îi face pe oameni liberi (Ioan 8,32.36). Lucrarea învățătorilor și conducătorilor religioși falși este aceea de a face din persoana lor domni ai bisericii prin stăpânirea minții și a inimii oamenilor. Lucrarea adevăraților conducători e aceea de a-i conduce pe oameni la Hristos și nu la sine.

Vă mănâncă. Vezi la Matei 23,14. Apostolii mincinoși lucrau pentru bani și pentru câștig lumesc. Ei tundeau oile în loc să le hrănească. Ei erau inspirați și influențați de o lăcomie egoistă atât de mult, încât le mâncau averea corintenilor. Ei erau păstori tocmiți.

Pune cineva mâna pe voi. [„vă ia”, KJV; „vă ia paraua, G.Gal.]. Adică vă apucă, trag folos de pe urma voastră. Se pare că acești conducători falși îi prinseseră deja în cursă pe corinteni. Așa înțelepți cum erau (v. 19), aceștia fuseseră prostiți.

Vă privește... de sus. [„se înalță”, KJV]. E caracteristic apostolilor mincinoși să-și aroge multă autoritate. Prin laudă și cuvinte pompoase, ei pretind că domnesc asupra bisericii.

Vă bate peste... obraz. Această expresie zugrăvește profunda dezonoare la care fuseseră supuși corinteni. În Biblie, un astfel de tratament este descris ca un semn de dispreț extrem (1 Regi 22,24; Neemia 13,25; cf. Isaia 58,4; Matei 5,39; Tit 1,7). Atât Hristos cât și Pavel cunoșteau ce înseamnă să fii supus unui astfel de tratament (Luca 22,14; Fapte 23,2; cf. 1 Timotei 3,3). Nici o insultă mai mare nu putea fi adusă unui om. Făcând așa, cel puțin la figurat, acești oameni se dovediseră conducători falși și apostoli mincinoși. Ei nu aveau simțul valorii sufletelor sau măcar respect pentru drepturile altora.

Suferiți. În limba modernă, „îndurați cu răbdare”.

2 Corinteni 11:21

21. Spre rușinea mea. [„cu privire la ocară”, KJV]. Literal, „potrivit cu ocară; „prin intermediul rușinii”. Nu este clar dacă Pavel vorbește despre propria sa rușine sau despre aceea a potrivnicilor săi. „Rușinea” este evident legată, într-un fel, de faptul că el dăduse pe față ceea ce fusese considerat ca slăbiciune.

Unii interpreți ai Bibliei cred că Pavel spune că, dacă a greșit fiind prea smerit și prea răbdător cu ei, acum el caută să îndepărteze această impresie falsă că fusese „slab”, declarându-și superioritatea datorată moștenirii sale strămoșești, poziției și suferințelor sale în comparație cu cele ale potrivnicilor săi. Cei care susțin acest punct de vedere atrag atenția asupra folosirii timpului aorist în multe manuscrise, în locul timpului perfect. Aceasta ar îndrepta privirea spre un anumit eveniment din trecut, o oarecare manifestare de slăbiciune în cursul unei vizite anterioare la Corint. Pavel însuși face referiri la o astfel de ocazie (2

Corinteni 2,1; 10,10, 12,7-10.21; cf. Galateni 4,13-15). El nu este omul care să nu-și recunoască limitele. El nu ia o înfățișare falsă pentru a-și ascunde slăbiciunile. Lauda nu e ceva natural pentru el. Dar dacă răbdarea lui e interpretată ca slăbiciune, el este gata să arate că poate fi „și plin de îndrăzneală”.

Alți comentatori biblici interpretează afirmația lui Pavel din 2 Corinteni 11,21 ca ironică. În comparație cu metodele tiranice ale adversarilor săi (v. 20), Pavel și colaboratorii săi păreau „slabi”. „Fără îndoială eu sunt ’slab’”, poate părea că spune el, „pentru că nu caut să-mi arăt autoritatea”.

2 Corinteni 11:22

22. Evrei. Versetul acesta îi identifică în mod precis pe adversarii lui Pavel din biserica din Corint ca fiind iudei. În decursul istoriei lor, iudeii ajunseseră să creadă în superioritatea lor ca națiune și ca popor ales al lui Dumnezeu (Deuteronom 7,6; Amos 3,2; Ioan 8,33-39). Cele trei denumiri folosite aici sunt sinonime. Pavel respinge aici ideea că adversarii săi aveau un avantaj față de el în această privință (vezi Fapte 22,3; Filip 3,3-5).

În ce privește originea termenului „evreu”, vezi la Geneza 10,21. Folosirea lui aici sugerează vechimea obârșiei lor ca popor, spre deosebire de alte națiuni. La origine, el i-a denumit pe descendenții lui Eber (Geneza 11,16) ca națiune. După captivitate, a ajuns să se refere și la limba aramaică, limba uzuală a Palestinei pe vremea lui Pavel (vezi vol. I, p. 25, 29, 30). Deși născut în altă țară, Pavel învățase aramaica, lucru care reflectă respectul și atașamentul lui față de tradițiile ebraice. Iudeii eleniști din diaspora vorbeau de obicei limba greacă și foloseau traducerea greacă a Vechiului Testament, LXX. Din cauză că Pavel era născut în afara Palestinei, în Tars, capitala Ciliciei, și din cauză că vorbea limba greacă, fără îndoială că adversarii lui – iudei palestinieni – îl catalogau drept elenist și astfel mai puțin loial iudaismului decât spuneau că sunt ei.

Diferența dintre iudeul creștin și iudeul ortodox al vremurilor Noului Testament ar trebui de asemenea să fie notată. Potrivnicii lui Pavel aparțineau primei grupe. Ei se atașaseră bisericii creștine și căutau o slujbă în calitate de conducători creștini. Ei se considerau superiori convertiților dintre neamuri și insistau să se păstreze această distincție. Însă Pavel nu recunoștea nici o diferență între iudei și neamuri în ceea ce privește mântuirea și poziția înaintea lui Dumnezeu (Romani 1,14; 2,25-29; 3,29.30; 10,12; Galateni 3,28.29; 5,6; Efeseni 2,14; Coloseni 3,11).

Conflictul dintre Pavel și acești apostoli creștini iudei falși din Corint a fost numai o parte din conflictul mai mare care s-a iscat în biserica creștină primară în diferite momente și locuri (vezi Fapte 10,28; 15,1.2.5; Galateni 2,1-9.11-14). Era cât se poate de dificil chiar pentru iudeul convertit să consimtă la desființarea „zidului de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2,14) și să renunțe la o anumită ostilitate față de neamuri din cauză că nu fuseseră născuți iudei. Atitudinea aceasta, dezvoltată de iudei, mai ales în decursul secolelor de după captivitate, era o pervertire a scopului lui Dumnezeu pentru poporul Său ales (vezi Ioan 10,16; Efeseni 2,14.15; vol. IV, p. 32, 33). Era foarte dificil, chiar și pentru ucenici să-și elibereze mintea de cătușele de oțel ale acestui spirit îngust, bigot (Fapte 10,9-17.28; 11,1-18; Galateni 2,12).

Când Pavel a scris epistola cunoscută acum ca 1 Corinteni, biserica din Corint era tulburată de diferite partide (vezi 1 Corinteni 1,12). Deși pe vremea când a fost scrisă a doua epistolă, câteva săptămâni sau luni mai târziu (vezi p. 822), majoritatea membrilor bisericii erau pe deplin împăcați cu apostolul (vezi 2 Corinteni 7,7-15; vezi la v. 13, 15), anumiți apostoli mincinoși stăruiau în a lucra contra lui (vezi cap. 10,2). Acestei minorități îi adresează apostolul o mustrare aspră în a doua lui epistolă, mai ales în capitolele 10 la 13.

Deși Pavel lămurește că această minoritate era alcătuită din iudei (cap. 11,22), el nu-i identifică ca aparținând partidei iudaizante a bisericii creștine și nici nu tratează învățăturile lor ca eretice. Din tăcerea aceasta unii au dedus că nu făceau parte dintre iudaizanți. Totuși, opinia larg acceptată e că această opoziție era de tip iudaizant. Conducătorii ei erau iudei creștini care se pare că pretindeau că sunt iudei mai buni și mai loiali față de iudaism decât Pavel (capitolele 10,7; 11,22). Ei de asemenea pretindeau că sunt „apostoli ai lui Hristos” (v. 13) și „slujitori ai lui Hristos” (v. 23) și negau faptul că Pavel ar fi fost un apostol adevărat (cf. cap. 11,15; 12,11.12) sau un reprezentant adevărat al lui Hristos (cap. 11,23). Dar ei erau de fapt „apostoli mincinoși” (v. 13) și „slujitori ai nedreptății” (v. 15). Aceste caracteristici sunt tipice pentru partida iudaizantă a bisericii primare și pentru nici o altă grupă clar definită de pe vremea lui Pavel. Este

deci logic să admitem că ei erau iudaizanți.

În ce privește un comentariu în plus referitor la partida iudaizantă din biserica creștină primară vezi p. 33. În ce privește tentativa de subversiune în bisericile galatene de către această facțiune – chiar la data aceea – vezi p. 933.

A nega întâietatea iudeilor înaintea lui Dumnezeu nu înseamnă a nega superioritatea revelației divine acordată iudeilor (Romani 3,12; 9,1-15). În contrast cu convertitul dintre neamuri, iudeul fusese educat din copilărie în cultul singurului Dumnezeu adevărat și în cunoașterea Scripturilor. În general, nucleul de credincioși creștini provenea din sinagoga iudaică, deoarece Pavel începea predicarea Evangheliei în sinagoga locală. Iudeii se simțeau îndreptățiți la o considerație specială și la privilegii speciale în Biserica Creștină și se considerau mai bine pregătiți pentru conducere. Comparativa lor maturitate religioasă le dădea în mod evident un avantaj față de imaturitatea religioasă a neamurilor. Dar atitudinea lor și abuzul de autoritate din partea lor în diferite cazuri avusese ca rezultat o religie de îndreptățire de sine, care era respingătoare atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om (Luca 18:10-14).

Israelii. În ce privește o tratare a termenului „Israel” vezi la Geneza 32,28. „Israel” îi desemnează pe evrei ca pe aleșii lui Dumnezeu și face distincție între cei din linia aleasă de descendență din Avraam și numeroși alți descendenți ai lui Avraam (Geneza 21,12; Romani 9,10-13; Galateni 4,22.31). În rolul lor de popor ales al lui Dumnezeu, israeliții se bucuraseră de binecuvântări și privilegii speciale (Romani 9,4.5; Vol. IV, p. 27-29). Numele apare numai de trei ori în alte locuri în Noul Testament (Ioan 1,47; Romani 9,4; 11,1).

Sămânța a lui Avraam. Acesta era considerat cel mai onorabil titlu dintre cele trei: a fi un adevărat fiu al lui Avraam însemna a te afla într-o relație de legământ cu Dumnezeu (Geneza 17,7; Galateni 4,22-26), a experimenta neprihănirea prin credință (Romani 4; Galateni 3,6-9; 14-16), a aparține neamului prin care avea să vină Mesia (Galateni 3,16) și a moșteni înaltele făgăduințe făcute lui ca părinte al neamului ebraic (Galateni 3,14-18). Dar iudeii n-au izbutit să facă deosebire între a avea sângele lui Avraam în venele lor și a avea credința lui Avraam în inimile și mințile lor (Geneza 21,10; Matei 3,9 Ioan 8,33-35; Romani 2,28.29; Galateni 3,28.29). Potrivnicii lui Pavel posedau numai calificările fizice, iar faptul acesta nu justifica nici o pretenție la superioritate în biserica lui Hristos (Galateni 5,2-6).

2 Corinteni 11:23

23. Sunt ei slujitori? Susținând că sunt iudei convertiți, ei pretindeau că sunt purtătorii de cuvânt ai lui Hristos. Pavel nega pretenția lor (v.13-15). Ca iudeu, Pavel era egal cu ei. Dar în privința legăturii cu Hristos, care este testul fundamental în orice epocă (Ioan 4,2.3), Pavel pretinde superioritate. În felul acesta, luând-i după propria lor evaluare, el îi depășește cu mult. Ca dovadă, el face referire la lucrările lui, depășindu-le cu mult pe ale lor în jertfire de sine, în mărime și în rezultate. Ei căutau să uzurpe roadele ostanelor lui Pavel. (2 Corinteni 10,15.16).

Un ieșit din minți. [„un nebun”, KJV]. Literal cineva lipsit de înțelegere, „cineva ieșit din minți”, „cineva care nu e zdravăn” [„Nebunește fie spus”, G. Galaction]. Cuvântul din textul grecesc e mult mai dur decât acela folosit în v. 16.19. Pavel aici vorbește ironic – el folosește metodele nebunești ale potrivnicilor săi. Își exprimă de asemenea propriul dezgust pentru faptul că a trebuit să recurgă la așa ceva. Nu poate continua să se laude fără să-și exprime propria dezaprobare că face așa ceva.

În ostenele și mai mult. Pavel lucra îndelung și sânguinos pentru a duce Evanghelia la neamuri. Ce făcuseră acești iudaizanți, prin comparație?

În temnițe. Biblia nu relatează de câte ori a fost întemnițat Pavel (cf. Fapte 16,23). Clement din Roma afirmă că Pavel a fost întemnițat de șapte ori (Întâia epistolă a lui Clement către Corinteni 5).

Lovituri. O experiență obișnuită pentru Pavel (cf. Fapte 16,22.23).

În primejdii de moarte. [„În morți”, KJV], [„În primejdii”, G.Gal.]. Adică multele ocazii când s-a confruntat față în față cu moartea și părea că nu va supraviețui (Fapte 14,1; Romani 8,36; 1 Corinteni 15,31; 2 Corinteni 4,11; vezi la 1 Corinteni 15,29).

2 Corinteni 11:24

24. Patruzeci de lovituri. Vezi la Matei 10,17. Referirea aici este la o formă de pedeapsă prevăzută de legea iudaică (Iosefus Flavius, Antichități, IV,8.21 [238]; vezi la Deuteronom 25,1-3). Nu e nici o relatare, niciăieri, despre aceste bătăi aplicate lui Pavel. Astfel de bătăi erau de obicei administrate în sinagoga iudaică (vezi Vol. V, p. 56; vezi la Matei 10,17). Pavel fusese răspunzător pentru faptul că mulți creștini au fost bătuiți (Fapte 22,19). Hristos fusese bătut de două ori (vezi Matei 27,6).

2 Corinteni 11:25

25. Bătut cu nuiele. O formă de pedeapsă romană. A stăpâni cu „un toiag de fier” denota o severitate extremă (Apocalipsa 2,27). Nuielele erau vergele subțiri, emblemele oficiale ale lectorilor sau magistraților romani. Singurul caz relatat al unei astfel de bătăi a avut loc la Filipi (Fapte 16,22.23). La Ierusalim, el a cerut să fie scutit, pe temeiul că era cetățean roman (Fapte 22,24.25).

Suferința și persecuțiile enumerate în 2 Corinteni 11,23-27 au avut loc între situațiile relatate în Fapte 9 și cele din Fapte 19. Partea cea mai rea de abia de-acum înainte urma să vină. Relatarea aceasta ne dă o oarecare idee cu privire la ce vrea să spună Pavel prin „părtășia suferințelor Lui [Hristos]” (Filipeni 3,10). Și cât de mult din viața primejdioasă a lui Pavel pentru Hristos e ținută ascunsă!

Împroșcat cu pietre. Împroșcarea cu pietre de la Listra e relatată în Fapte 14,19.20.

S-a sfârșit corabia. [„naufragiu”, KJV]. Cinci călătorii pe mare sunt relatate în Fapte, dar nu se spune nimic despre vreun naufragiu înainte de cel din Fapte 27. „Sfârșimarea” corăbiei în drum spre Roma a avut loc la multă vreme după scrierea acestei epistole (Fapte 27,41-44).

În adâncul mării. Adică pe mare.

2 Corinteni 11:26

26. Deseori am fost călători. [„în călătorii adesea”, KJV]. Pavel pare să fi fost mereu pe drum, semănând semințele Evangheliei. El s-a dovedit un sincer și devotat slujitor al lui Hristos, expunându-se continuu la primejdii. Cât de diferit de potrivnicii săi iudaizanți!

Râuri. [„Apa”, KJV]. Literal, „râuri”. Erau poduri puține pe cele mai multe drumuri principale și secundare pe care călătorea Pavel. El a trebuit să treacă râurile prin vaduri. Cea mai mare parte din ceea ce cunoaștem noi ca fiind Asia Mică, Grecia și Macedonia este munte și multe ape repezi de munte fără pod constituiau un obstacol primejdios.

Tâlharilor. Fiecare drum, cu excepția poate a marilor via romane, era împânzit de tâlhari. Un exemplu se găsește în parabola cu samariteanul milostiv (Luca 10,30). Țara lui natală, Cilicia, și întreaga regiune de jur împrejur era împânzită de pirați și tâlhari. Cu câțiva ani înainte de Hristos, Roma a fost obligată să trimită o expediție contra lor, sub conducerea lui Pompei.

Celor din neamul meu. Cei mai mari vrăjmași ai lui Pavel au fost cei din neamul lui. În toate cetățile de seamă unde a lucrat Pavel, cea mai îndârjită opoziție a venit de la iudei. Acesta fusese cazul la Damasc (Fapte 9,23; 2 Corinteni 11,32), la Antiohia și Pisidia (Fapte 13,50.51), la Ieconia (cap. 14,2-5), la Listra (cap. 14,19.20), la Tesalonic (cap. 17,5-9), la Berea (cap. 27,13.14), la Corint (cap. 18,12-17) și la Ierusalim (cap. 21,27-31).

Păgânilor. Adică neamurilor, ca la Filipi (Fapte 16,19-24) și Efes (cap. 19,23-30).

Cetăți. Ca de pildă la Filipi (Fapte 16,19-40), la Corint (cap. 18,12-17) și mai recent la Efes (cap. 19,23.24).

Pustie. Ca de pildă regiunile cu populație rară ale Galatiei și ținuturilor sălbatice accidentate ale Ciliciei, Macedoniei și Iliriei.

Pe mare. Vezi la v. 25.

Între frații mincinoși. Iudaizanzii – iudei creștini – erau cei mai înverșunați vrăjmași ai lui Pavel. Ei constituiau pericolul cel mai dureros și mai dezamăgitor dintre toate cele cu care avea să dea piept (Filipeni 3,18).

2 Corinteni 11:27

27. În osteneți. Primele cuvinte care se referă în mod specific la lucrarea fizică obositoare în care Pavel găsea necesar să se angajeze (1 Tesaloniceni 2,9; 2 Tesaloniceni 3,8). A lucra în evanghelizare așa cum făcea Pavel era, în sine însăși, o sarcină ce îi ocupa tot timpul, iar timpul și energia consumate pentru întreținerea personală erau dincolo de ceea ce ar fi fost considerat normal pentru fiecare om. În consecință, el trebuie să-și fi sacrificat adesea somnul ca să aibă timp de predicare (Fapte 20,21) și momente devoționale personale (1 Tesaloniceni 3,10). Pavel era trecut numai cu puțin de punctul de mijloc al celor 20 de ani de lucrare publică, iar cei mai dificili 10 ani de suferință și persecuție se aflau încă înainte. Ceea ce relatează aici e numai o mică parte din ceea ce a suferit pentru Hristos.

Priveghiuri. [„Insomnii”, KJV] Sau „nesomn” din cauza oboselii extreme, a preocupării pentru bunul mers al bisericilor sau pentru a lucra la facerea de corturi.

În foame... în posturi. Contextul implică ideea că Pavel are în minte fel de suferință impusă de împrejurări, dincolo de puterea lui de a le stăpâni. Cu greu s-ar putea spune lucrul acesta și în dreptul posturilor ceremoniale ale iudeilor sau a postirii voluntare. Poate prin „foame”, Pavel se referă la o dietă necorespunzătoare și prin „posturi” la ocazii când nu avea nimic de mâncare.

În frig și în lipsă de îmbrăcăminte. Poate că uneori Pavel fusese lipsit de îmbrăcăminte corespunzătoare și suficientă în regiunile muntoase din Asia Mică sau poate că suferise de pe urma jefuirii de către tâlhari.

2 Corinteni 11:28

28. De afară. [„Care sunt în afară” KJV]. Literal „în plus”, adică adăugare la îndatoririle obositoare legate de slujba lui sau poate alte necazuri pe lângă cele menționate în v. 23-27. Toate aceste necazuri sunt ocazionale în lucrarea sa pentru biserici.

Grija. Gr. merimna, „neliniștea”, „grijă neliniștită” (cf. Matei 6,25). Pavel se referă aici la probleme care apăreau fără încetare și care păreau să ocupe atât de mult din timpul său, de pildă scrierea epistolelor, sfătuirea personală a sufletelor împovărate de păcat, răspunsul la chestiuni doctrinare care aveau nevoie de clarificare, deseale întâlniri cu conducătorii bisericilor și eforturile lui constante de a întări bisericile și pe membrii lor.

2 Corinteni 11:29

29. Cine este slab? Pavel se străduia să fie „totul pentru toți oamenii” (1 Corinteni 9,27). Adevăratul creștin nu va face un spectacol din tăria superioară pe care ar avea-o, pentru a-i impresiona pe alții care sunt slabi. Oamenii conștienți de propria lor slăbiciune caută sfat la aceia care nu numai că au putere, dar se și pricep să o folosească cu duioșie și înțelegere. Știind cât de mult îi fusese lui iertat, dându-și seama de propria lui slăbiciune, Pavel știa cum să ierte și să fie răbdător cu slăbiciunea altora. El era în stare să împartă temerile și înfrângerile, necazurile și slăbiciunile altor oameni, cu o reală înțelegere. Puterea lui spirituală extraordinară și-a găsit expresie într-o delicatețe copleșitoare. Nimic nu tinde să-i descurajeze pe oameni mai mult decât o tratare rece, aspră, dogmatică a greutăților lor.

Cine cade în păcat. [„se zdruncină în credință”, G.Gal.]. Literal, „să fie prins în cursă”, adică în păcat sau descurajare (vezi la Matei 5,29).

Eu să nu ard. Sau „eu să nu fiu iritat” sau „eu să nu fiu indignat”.

2 Corinteni 11:30

30. Dacă e vorba să mă laud. Sau „să mă fălesc”. Cât de deosebit este Pavel de potrivnicii săi, care-și afirmau propria persoană și propria autoritate, care se înălțau pe ei înșiși în dauna altora.

Slăbiciunea. [„Slăbiciunile”, KJV]. Nu a caracterului, ci cea rezultând din munca neîncetată, din suferințele din v. 23-28 (cf. cap. 12,9).

2 Corinteni 11:31

31. Dumnezeu și Tatăl. Nu două ființe, ci una: Dumnezeu Tatăl. Pavel se plasează, ca să zicem așa, sub legământ.

Binecuvântat în veci. Vezi la Romani 9,5.

Nu mint. Acest jurământ extrem de solemn e ceva unic în scrierile lui Pavel. În alte ocazii, el face afirmații puternice (Romani 1,9; Galateni 1,20; 1 Tesaloniceni 2,5), dar nici una din acestea nu poate fi comparată cu aceasta în tărie sau solemnitate, expresie și apel. Nu e clar dacă Pavel se referă la ceea ce spusese înainte – la ferma lui intenție de a-și restrânge lauda la „slăbiciunile” sale – sau la ceea ce urmează să spună, fie la incidentul din Damasc, fie la întâia parte a capitolului 12, cu privire la descoperirile sale divine. Poate că se referă atât la ceea ce precede, cât și la ceea ce urmează. Aparent, el își dădea seama că unii, cel puțin, ar pune la îndoială sinceritatea acestei afirmații.

2 Corinteni 11:32

32. Dregătorul. [„Guvernatorul”, KJV]. Gr. ethnarches. Literal, „cârmuitorul poporului”.

Areta. Relatări istorice scot la iveală că Siria, cuprinzând Damascul, fusese o provincie romană cam de prin anul 64 î.Hr. înainte de care fusese supusă nabateenilor. Nu se știe dacă Areta IV, un rege independent al Nabateei, care a domnit din anul 9 î.Hr. până în 39 d.Hr. (vezi harta din fața p. 33, Vol. V, p. 38, 64), s-ar fi putut afla la conducerea Damascului pe vremea la care se referă Pavel. E posibil ca împăratul să-i fi atribuit cetatea lui Areta pentru un timp, pentru a-și asigura prietenia lui sau din alte motive politice acum necunoscute. E imposibil ca Areta să fi preluat prin forță cetatea de la romani. Vezi la Fapte 9,24. În ce privește legătura acestei informații din v. 32 cu cronologia vieții lui Pavel, vezi p. 97.

Ca să mă prindă. Și anume, la instigarea iudeilor (Fapte 9,23-25; vezi la 2 Corinteni 11,26).

2 Corinteni 11:33

33. Pe o fereastră. [„Printr-o fereastră”, KJV]. Comparați cu Iosua 2,15; 1 Samuel 19,11.12. Evident casa se afla mai sus de zid și avea o mică fereastră sau deschizătură pe partea din afară.

Coșniță. Gr. sargane, o frânghie împletită, un coș făcut din frânghie împletită. Vezi la Fapte 9,24.25.

Comentarii ale lui Ellen G. White

2 GC 381

32 MM 113; 5T 297

52 AA 388

7–10AA 350

9 4T 409

9, 102 3T 319

12–15AA 350

13–155T 297

142 CT 134; CW 152; Ev 359, 360, 364, 365, 604, 607, 609; EW 88, 261, 263; FE 176, 258, 471; GC 524, 588, 624; MH 440; ML 321, 323; MM 95, 101; MYP 51, 57, 236, 454; Te 285; TM 236, 333, 366; 1T 290, 341; 2T 172, 287, 458; 3T 374, 437, 456, 483; 4T 207, 623; 5T 80, 137, 140, 198, 573, 624; 7T 165; 8T

23–27AA 296

252 AA 575

26, 272 Ed 67; SR 313; 2T 628

282 AA 323

2 Corinteni 12:1

1. E nevoie să mă laud. [„Fără îndoială să mă laud”, KJV; „E nevoie de laudă”, G.Gal.]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea: „E necesar a se lăuda”, însemnând: „Trebuie să mă laud.” Din nou Pavel exprimă repulsia lui față de angajarea în ceea ce mulți ar considera laudă (vezi la cap. 10,8). Dar împrejurările au făcut necesar ca el să facă lucrul acesta pentru a-și apăra apostolia și solia. Dacă ar fi neglijat să clarifice chestiunea ar fi fost tot una cu tăgăduirea apostoliei sale și dezonorarea Evangheliei și a lui Hristos, al cărui slujitor el pretinde că este. E ceva nepotrivit și nefolositor ca un creștin să se laude, întrucât tot ce este și are vine prin harul lui Dumnezeu. Lauda înalță eul și îi duce pe semeni la ispită. Mărturia creștinului nu e niciodată despre sine, ci despre Hristos.

Nu este de folos. [„Nu e de folos,” KJV]. Sau, „Nu e profitabil.” Apărarea de către Pavel a slujbei sale, începută în cap. 10,1, continuă fără de întrerupere. Astfel, ca dovadă, el a atras atenția la propriile sale experiențe ca slujitor – viața sa, purtarea sa și la suferințele sale pentru Hristos. Acum trece la ceea ce e poate că cea mai mare dovadă dintre toate – comunicarea lui directă și personală cu Domnul său înviat, Isus Hristos și experiențele sale supranaturale întrecând tot ce au experimentat potrivnicii săi.

Vedeniile. [„Viziunile,” KJV]. Gr. optasiai, „vederi.” Când vorbește despre experiențe supranaturale Pavel dă pe față același duh de umilință și dependență de Dumnezeu. Nu există nici o înălțare de sine.

Descoperirile. Gr. apokalypseis, „manifestări” subliniind metoda descoperirii. În Biblie, aceasta se referă la lucruri care nu pot fi descoperite prin puterile naturale ale minții, și altminteri ar rămâne necunoscute de om (vezi Iov 11,7; Ioan 1,18; Romani 11,33; 1 Timotei 6,16), deoarece păcatul l-a despărțit pe om de Dumnezeu. Dar prin Hristos, breșa dintre om și Dumnezeu a fost închisă și Creatorul poate din nou să comunice cu făpturile Sale. Pavel a primit adesea comunicări de la Dumnezeu (Fapte 9,4-6; 10,9; 18,9; 22,17.18; 23,11; 27,23; Galateni 2,2). Expresia „Domnului” arată sursa a ceea ce Pavel a văzut. O atare priveliște poate fi văzută de ochiul minții, fie că primitorul doarme sau e treaz.

2 Corinteni 12:2

2. Cunosc un om. [„Am cunoscut un om,” KJV]. Că Pavel vorbește despre sine e evident din (1) faptul că referirea sa la viziuni este în mijlocul unei relatări de evenimente legate de propria sa viață și slujbă; 2) faptul că în v. 7 el prezintă aceste viziuni și descoperiri ca făcute direct lui și 3) faptul că folosește persoana a treia pentru a evita aparența de laudă. Ioan, datorită modestiei și umilinței sale creștine, la fel a evitat de a se identifica (Ioan 13,20.24; 19,26; 21,20).

Acum paisprezece ani. Cu vreo 20 de ani înainte, Pavel îl întâlnește pe Hristos pe calea către Damasc (Fapte 9,1-7). Data scrierii epistolei este aprox. 57 d.Hr. Paisprezece ani mai înainte ar fi cam pe vremea când Barnaba l-a adus pe Pavel în Antiohia (Fapte 11,25.26). În ce privește o cronologie ipotetică a vieții și lucrării lui Pavel, vezi p. 97-102.

Al treilea cer. Sau „paradis” (v. 4; vezi la Luca 23,43). Întâiul „cer” al Scripturii este atmosfera, al doilea este acela al stelelor, iar al treilea locașul lui Dumnezeu și al ființelor cerești. Pavel „a fost răpit” în prezența lui Dumnezeu.

Dacă a fost în trup. În viziune, omul este complet inconștient cu privire la lucrurile pământești. Perceperea celor văzute și auzite în viziune, și uneori participarea la scenele prezentate, sunt tot atât de reale pentru conștiința sa ca și experimentele senzoriale normale ale vieții.

2 Corinteni 12:3

3. Știu că omul acesta. [„Am cunoscut un astfel de om,” KJV]. Probabil o repetare pentru accentuare.

2 Corinteni 12:4

4. Rai. [„Paradis,” KJV]. Vezi la Luca 23,43.

Nu se pot spune. [„Inexprimabile,” KJV „Cuvinte de nespuse,” G. Galaction]. Gr. arrheta, „nеспuse”, „nerostite”, „inexprimabile.”

Nu-i este îngăduit. [„Nu e legal,” KJV]. Literal, „nu e îngăduit,” sau „nu e cu puțință.” Sau că Pavel fusese instruit să nu descopere ceea ce văzuse și auzise sau că limbajul omenesc era incapabil să descrie. Compară cu 1 Corinteni 3,2.

2 Corinteni 12:5

5. Mă voi lăuda. Adică, fală. Pavel avea orice drept, omenește vorbind, să se laude cu faptul că era deosebit de onorat de Dumnezeu, că avea acces special și direct la prezența divină. El ar fi putut folosi aceasta ca un temei pentru a pretinde onoare și autoritate specială, dar nu a făcut așa ceva. El a ales să-și țină eul la distanță.

Cu mine însumi. Deși experiența îl marca pe Pavel ca primitor al unei onoare speciale de la Dumnezeu, el își dădea seama că aceasta nu era o onoare pentru el, personal (vezi 1 Timotei 1,15), și a refuzat să-și asume vreo onoare.

Slăbiciunile mele. Vezi la v. 9.

2 Corinteni 12:6

6. Chiar dacă aș vrea. [„Deși aș dori,” KJV]. Se poate ca Pavel să fi fost înclinat să spună mai mult cu privire la descoperirile pe care le primea, dar smerit și cu înțelepciune se abținea de a face așa ceva. Unicul motiv, chiar și numai pentru a menționa acea experiență, e pentru a răspunde la acuzațiile potrivnicilor. El face apel numai la viața și caracterul său, pe care ei le cunosc bine. Aceasta va fi o dovadă suficientă cu privire la apostolia lui, dacă ei sunt dispuși să o ia în considerație.

2 Corinteni 12:7

7. Să nu mă umflu. [„Ca să nu fiu înălțat,” KJV]. O afirmație pe care Pavel o accentuează la finele versetului. Dumnezeu a găsit de cuviință să-l ocrotească pe Pavel de el însuși.

Țepuș. [„Ghimpe,” KJV] Gr. skolops, „o bucată de lemn ascuțită de lemn,” „țepă,” „un țaruș ascuțit.” Papirusurile folosesc de asemenea acest cuvânt pentru a se referi la o așchie, sau țepă, intrată în carne și imposibil de a fi scoasă. Cuvântul obișnuit din Noul Testament pentru „ghimpe” este akantha (Matei 13,22; 27,29 etc).

În carne. Infirmitatea era trupească, nu spirituală sau mentală. Era pe cât se pare ceva vizibil, care îi pricinuia considerabilă stingherire, ca și neliniște și deranj. Era probabil o suferință care îi afecta ochii (Galateni 4,13-15; vezi E.G.W. material suplimentar la cap. 12,7-9).

Sol al Satanei. [„Un înger al Satanei,” G. Galaction]. Suferința era de la Satana, dar îngăduită de Dumnezeu. Așa a fost cu Iov (Iov 1,6-12; 2,7; cf. Luca 13,16). Face parte din natura și lucrarea lui Satana să pricinuiască suferință și boală corporală.

Să mă pălmuiască. Literal, „a lovi cu pumnul,” și astfel a trata cu violență; comparați același cuvânt în Matei 26,67, 1 Corinteni 4,11; 1 Petru 2,20. Scopul lui Satana era de a-l supăra pe Pavel și a-i împiedica lucrarea. Scopul lui Hristos în permiterea suferinței era acela de a-l feri pe Pavel de mândrie.

Să mă împiedice. [„Ca să nu fiu,” KJV]. Importante dovezi textuale (cf. p. 10) pot fi citate pentru omiterea ultimei părți a versetului acestuia.

2 Corinteni 12:8

8. De trei ori. În trei ocazii aparte Pavel L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să înlăture suferința dureroasă. Dar când răspunsul a fost clar, el a acceptat-o ca pe voia lui Dumnezeu pentru el. Comparați cu cele trei ocazii când Hristos s-a rugat pentru depărtarea paharului pe care trebuia să-l bea, și apoi l-a primit ca fiind voia lui Dumnezeu (Matei 24,39-44).

Am rugat. Gr. parakaleo (vezi la Matei 5,4).

2 Corinteni 12:9

9. El mi-a zis [„El a zis,” KJV]. Forma verbului în textul grecesc denotă caracterul hotărât al răspunsului lui Dumnezeu.

Harul. Gr. charis (vezi la Romani 3,24).

De ajuns. [„Suficient,” KJV]. În textul grecesc, cuvântul acesta este în poziție emfatică. Rugăciunea lui Pavel nu i-a adus apostolului eliberare de suferință, dar i-a dat har să o suporte. Fără îndoială, Pavel s-a rugat pentru eliberare de slăbiciunea sa pe temeiul că era o piedică pentru slujba lui. Hristos împlinește peste măsură nevoia lui, cu o abundentă revărsare de har. Dumnezeu n-a făgăduit niciodată să schimbe împrejurările sau să-i ferească pe oameni de necaz. Pentru El, slăbiciunile corporale și situațiile grele sunt lucruri secundare. Tăria lăuntrică pentru a suporta e o manifestare mai înaltă de har dumnezeiesc decât îndepărtarea dificultăților vieții. În exterior, un om poate fi sfâșiat, obosit și aproape zdrobit, și totuși înăuntru e privilegiul lui – în Hristos – să se bucure de o pace desăvârșită (vezi la Isaia 26,3.4).

Mă voi lăuda... cu slăbiciunile mele. Sau, „mă voi lăuda în slăbiciunile mele.” Acceptarea slăbiciunilor personale fără de resentimente e un semn de biruință. Ca cineva să se bucure de ceea ce îi displace și de care dorește să fie scăpat înseamnă supunere deplină. Și Hristos a ezitat în fața jignirilor, rușinii și batjocurii ce era chemat să le sufere cu prilejul judecării Sale. O astfel de supunere față de voia lui Dumnezeu înseamnă o completă renunțare la sine (1 Corinteni 2,3-5).

Rămână. Sau, „să sălășluiască.” Pavel aici vorbește despre puterea lui Hristos coborâtă asupra lui, lucrând înăuntru și dându-i ajutor și tărie.

2 Corinteni 12:10

10. Simt plăcere. I-a plăcut Domnului, atunci îi va plăcea și lui Pavel. Dumnezeu știa mai bine, și Pavel era mulțumit ca lucrurile să fie așa.

Nevoi. Sau „necazuri,” „greutăți,” „strâmtorări.”

Atunci sunt tare. Paradoxul creștin e că ocaziile de slăbiciune pot fi transformate în ocazii de tărie. Înfrângerea poate totdeauna fi transformată în biruință. Adevărata tărie de caracter se dezvoltă din slăbiciune, care, în neîncredere în eu, e predată voii lui Dumnezeu. Un om puternic în propria sa tărie tinde să fie încrezător în sine, în loc de a se sprijini pe Dumnezeu, și adesea nu-și dă seama de nevoia sa de har dumnezeiesc. Marii eroi ai Bibliei au învățat același lucru, bărbați ca Noe, Avraam, Moise, Ilie, Daniel. Numai aceia a căror slăbiciune și nesiguranță sunt pe deplin cufundate în fericita voie a lui Dumnezeu cunosc ce înseamnă a avea adevărata putere.

2 Corinteni 12:11

11. Nebun. Vezi la cap. 11,16.

Voi m-ați silit. Tendința creștinilor corinteni de a crede afirmațiile calomniatoare ale apostolilor mincinoși a făcut necesar ca Pavel să vorbească atât de pozitiv și deschis cum o face în cap. 10 la 12.

Voi trebuia să mă lăudați. [„Să fiu lăudat de voi,” KJV]. În loc de a fi atât de dispuși să-i creadă pe apostolii mincinoși, corintenii ar fi trebuit să se unească în apărarea ui.

Măcar că nu sunt nimic. În comparație cu Domnul său, Pavel nu era nimic – așa cum atât de elocvent mărturiseau slăbiciunile lui. El știa bine că multele dovezi ale apostoliei lui erau dovezi ale puterii lui Dumnezeu lucrând în viața lui. Dacă era lăsat pe seama puterilor sale, de multă vreme ar fi căzut pe cale.

Acești apostoli așa de minunați. [„Cei mai de seamă apostoli,” KJV; „Cei mai de frunte apostoli,” G.Gal.]. Vezi la cap. 11,5. În comparație cu apostolii laudăroși și autointitulați din Corint, Pavel era cel puțin egal.

2 Corinteni 12:12

12. Semnele unui apostol. Acestea constau din slujirea sa plină de jertfire de sine (cap. 11,7-12), stăruința lui în fața obstacolelor de netrecut (v. 23-27), viziunile și descoperirile lui (cap. 12,1-6) și biruința sa asupra suferințelor personale (v. 7-10). Mai presus de toate, experiența creștină a convertirilor lui Pavel mărturisea despre autenticitatea apostoliei lui (1 Corinteni 9,2; 2 Corinteni 3,2).

În toată răbdarea. Minunile lui Pavel erau săvârșite fără pompă, pentru ca oamenii să poată recunoaște că puterea era de la Dumnezeu.

Semne. Gr. semeia, „minuni” (vezi Vol. V, p. 208). În Biserica primară, minunile erau privite ca niște importante scrisori de acreditare ale apostoliei autentice (Fapte 5,12; 15,12; Romani 15,18.19; 1 Corinteni 2,4.5; Galateni 2,8; Evrei 2,4).

Puteri. Gr. dunumeis (vezi Vol. V, p. 208).

Minuni. Gr. terata (vezi Vol. V, p. 208).

2 Corinteni 12:13

13. Puși mai prejos. [„Ați fost inferiori,” KJV]. Corinteni se bucurau de toate avantajele și foloasele pe care un adevărat apostol al lui Hristos li le puteau aduce – învățătură, predică, minuni, epistole și ajutor al organizație – toate fără plată. În toate lucrurile acestea, adversarii săi erau inferiori. Ei îl întreceau pe Pavel numai în faptul că luaseră banii corintenilor și se laudaseră cu lucrarea lor. Acela care avea cel mai mult dreptul de a se lăuda și de a primi compensație materială refuza să se laude sau să ceară compensare financiară.

2 Corinteni 12:14

14. A treia oară. Întâia vizită a lui Pavel la Corint este amintită în Fapte 18,1. Nu există nici o referire a unei alte vizite, care să fi avut loc între vizita aceea și cea pe care apostolul așteaptă să o facă în viitorul apropiat. Gramatical e posibil să se înțeleagă „a treia oară” cu referire fie la entuziasmul lui de a veni, fie la vizita însăși. Aceia care preferă primul sens sugerează că a doua vizită nu s-a materializat și că, deși aceasta este a treia oară în care el făcuse planuri să viziteze Corintul, urma să fie numai a doua vizită acolo. În ansamblu, prima lui vizită, când a înființat biserica, fusese plină de succes. Aceia care preferă al doilea sens consideră că Pavel a făcut o a doua vizită înainte de a scrie 2 Corinteni, lucru sugerat de repetate ori în epistola aceasta – o experiență scurtă, dureroasă, umilitoare care Pavel nădăjduia să nu se mai repete când avea să vină iarăși (vezi 2 Corinteni 2,1; cf. 12,21). Singura perioadă pentru o asemenea vizită ar fi fost în decursul celor trei ani pe care el îi devotase înființării unei biserici la Efes. Dacă a avut loc o astfel de vizită, atunci aceasta a fost, după toate probabilitățile, cerută de refuzul bisericii de a-i urma instrucțiunile din epistola anterioară (vezi p. 822; vezi la cap. 13,1).

Nu vă voi fi o sarcină. Adică, din punct de vedere financiar. Pavel urma să continue procedeul lui de întreținere prin mijloace proprii.

Nu caut bunurile voastre, ci pe voi înșivă. [„Nu ale voastre, ci pe voi,” KJV]. Preocuparea pentru corinteni înșiși, nu pentru bunurile lor materiale. Interesul lui Pavel era concentrat exclusiv pe ajutarea corintenilor să-și asigure comori în cer și să-și întoarcă privirile de la fleacurile ieftine ale pământului (vezi la Matei 6,19-34; Ioan 6,27). El nu era dispus să ia și nu putea să ia nimic de la ei ca întreținere materială, până nu era sigur de inimile lor. Așa e și cu Dumnezeu, care ia totdeauna inițiativa (Psalmi 27,8; Ioan 4,23; Romani 5,8).

Părinți pentru copiii lor. Pavel își apără poziția folosindu-se de o analogie. Legătura lui cu cei din Corint era aceea a unui părinte spiritual cu copii în credință (1 Corinteni 4,14.15). Ei erau însă creștini imaturi, „prunci în Hristos” (1 Corinteni 3,1.2). Pavel nu vrea să spună că copiii nu ar trebui să se

îngrijească de părinții lor; porunca a cincea lasă clar să se înțeleagă că ei trebuie să se îngrijească de ei. Dar în timpul copilăriei și tinereții, răspunderea principală le revine în mod special părinților.

2 Corinteni 12:15

15. Voi cheltui... și mă voi cheltui. Literal „a sacrifica și sacrificat,” adică își va consuma resursele. În textul grecesc, verbul al doilea e mult mai puternic decât primul. Pavel le-ar fi dat tot ce avea, inclusiv pe sine însuși.

Pentru sufletele voastre. [„Pentru voi,” KJV]. Literal, „pentru sufletele voastre.” Cea dintâi grijă a lui Pavel nu era pentru buna lor stare fizică. Pavel se gândește la „mâncarea care rămâne pentru viață veșnică” (Ioan 6,27), la hrana pentru minte și hrana pentru suflete. Costul unei asemenea hrane în timp, energie, planuire și sacrificiu e mult mai mare decât pentru hrana fizică. Pentru hrănirea vieții spirituale adesea e nevoie de un mare sacrificiu. Ea cere dedicarea lui Dumnezeu, fără rezerve, a tot ceea ce un om este și are, în serviciul oamenilor săi (Filipeni 2,17).

Sunt iubit cu atât mai puțin? Cât de adesea cea mai sinceră iubire nu e apreciată! Dacă Pavel ar fi făcut mai puțin pentru ei, e posibil ca ei să-l fi apreciat mai mult! Vezi cap. 11,7.

2 Corinteni 12:16

16. Ca un om isteț ce sunt. [„Fiind înțelept,” KJV; „fiind om viclean,” G.Gal.]. În v. 16-19 Pavel tăgăduiește că ar fi avut vreun folos de la ei, fie pe față fie pe o cale iscusită, acoperită. El pare să presupună că vrăjmașii săi spun: „Să admitem că Pavel nu a luat bani de la voi direct. Dar n-a făcut lucrul acesta indirect când l-a trimis pe Tit să adune fonduri pentru marea colectare de ajutoare [cap. 8 și 9]? De unde știți că el nu se răsplătește pe sine și pe asociații săi în secret din fondul acesta?”

V-am prins. Așa cum un vânător își prinde vânatul. Comentatorii în general susțin că Pavel aici citează ce spuneau vrăjmașii lui.

Șiretlic. [„înșelătorie” KJV; „cu meșteșug,” G.Gal.]. Sau „viclenie,” „înșelătorie,” literal „nadă” (cf. cap. 4,2; 11,3).

2 Corinteni 12:17

17. Am tras eu oare vreun folos? Pavel îi provoacă pe adversarii săi să prezinte dovezi că el a avut vreun folos de la corinteni, fie direct, fie prin conlucrătorii săi. Mai mulți dintre aceștia din urmă lucraseră împreună cu el la Corint sau, când el lucrase în altă parte, fuseseră trimiși acolo ca purtători de epistole sau ca reprezentanți ai lui (Fapte 18,1-5; 1 Corinteni 16,15-18; 2 Corinteni 1,19; 7,6; 12,18).

2 Corinteni 12:18

18. Am rugat. [„Dorit,” KJV]. Gr. parakaleo (vezi la Matei 5,4).

Tit. Pavel se găsea acum în Macedonia, călătorind către Corint, și de curând îl întâmpinase pe Tit la întoarcerea lui de la Corint (vezi la cap. 7,5-7). Tit fusese trimis la Corint pentru a-i recâștiga pe corintenii ostili și se reîntorsese cu un bun raport. Nu era nici o dovadă că el sau fratele al cărui nume nu e menționat și care mersese împreună cu el avusese vreun folos de la ei. Se pare că Tit urmase exemplul lui Pavel și se întreținuse singur pe timpul rămânerii la Corint. Exemplul lui pe când lucrase de prima dată acolo cu Pavel le câștigase respectul, afecțiunea și deplina lor încredere (cap. 7,7.13-15; 8,6). Raportul misiunii sale era un raport încununat cu succes. Evident, nici unul dintre corinteni nu l-ar fi acuzat pe Tit că a avut vreun folos în dauna lor.

2 Corinteni 12:19

19. De multă vreme. [„Din nou,” KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „de mult,” sau „mereu,” adică în tot timpul de când Pavel își apăra slujba.

Apărăm. [„Scuzăm,” KJV]. Sau „îndreptătim,” „apărăm”. E de obicei folosit în Noul Testament ca un termen juridic pentru apărarea făcută înaintea unei curți de judecată, de către acuzat (vezi Luca 21,14; Fapte 19,33; 24,10; 26,1; vezi la Fapte 24,10). Pavel terminase acum cu „lauda” (2 Corinteni 10,1 la 12,13). O încercare a cuiva de a se apăra este adesea interpretată ca dovadă de vinovăție sau slăbiciune. Pavel anticipă

faptul că unii dintre corinteni și-ar putea forma această impresie eronată. Păreau unii corinteni să gândească că obiectivul lui Pavel e numai de a le câștiga stima și afecțiunea?

Vorbim înaintea lui Dumnezeu. Apărarea lui Pavel nu avea ca obiectiv doar clarificarea diferențelor care apăruseră între ei, ci și de a-și îndeplini misiunea față de Dumnezeu ca ambasador al lui Hristos. El era obligat să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i îndepărta pe corinteni de pe calea greșită (cf. 1 Corinteni 2,15; 4,3). Dacă voiau să fie liberi de pseudo-apostolii care-i duceau în rătăcire, corintenii trebuiau să ia atitudinea corectă față de Pavel.

Pentru zidirea voastră. Apărându-se, Pavel nu gândește la nici un avantaj care ar putea rezulta pentru el, ci numai la binele lor spiritual. Era numai pentru binele lor.

2 Corinteni 12:20

20. Mă tem. Pavel nu își exercită autoritatea apostolică asemenea unui stăpân asupra bisericii, ci vorbește pe un ton părintesc când pomenește păcatele care buimăciseră și dezbinaseră biserica din Corint.

Gâlceavă. [„Dezbateri,” KJV]. Sau „certuri,” „neînțelegeri,” „ciorovăieli” (cf. 1 Corinteni 1,11; 3,3; 1 Timotei 6,4).

Pizmă. [„Invidii,” KJV]. Sau „gelozii,” „rivalități” (cf. Fapte 17,5; 1 Corinteni 3,3; Iacov 3,14.16).

Mânii. [„Mânie,” KJV]. Sau „[izbucniri de] mânie” (cf. Luca 4,28; Fapte 19,28).

Dezbinări. [„Conflicte,” KJV]. Sunt amintite, de exemplu, scoaterea propriei persoane în evidență, manifestarea unui duh de dezbinare și de uneltire împotriva conducerii (cf. Filipeni 2,3; Iacov 3,14.16).

Vorbiri de rău. [„Calomnieri,” KJV]. Sau „defăimare,” „vorbire de rău” „calomnie pe față” (cf. Iacov 4,11, 1 Petru 2,1).

Bârfeli. Sau „calomnie în ascuns,” „șoptiri.” În greaca clasică și în Septuaginta, cuvântul tradus în felul acesta denotă murmurul magic al unui descântător de șerpi (Eclesiast 10,11).

Îngâmări. Sau „mândrie,” „îngâmfare,” „înălțare.” Acesta era unul din păcatele cele mai de seamă ale unor corinteni (1 Corinteni 4,6.18.19; 5,2; cf. cap. 8,1; 13,4).

Tulburări. [„Tumulturi” KJV]. Sau „instabilitate,” „dezordine,” „confuzie” (1 Corinteni 14,33; 2 Corinteni 6,5; Iacov 3,16).

2 Corinteni 12:21

21. La venirea mea. [„Când vin iarăși,” KJV]. Pavel se teme de o repetare a stingherelii și umilirii din vizita anterioară (vezi la v. 14), deși marea majoritate a membrilor se pocăiseră de purtările lor (vezi la cap. 21).

Smerească. Gr. tapeinoo, „a smeri,” „a coborî,” „a degrada.” Același cuvânt e tradus „smeriți” în cap. 7,6 și „smerit” în cap. 11,7. Chiar și experiențele stânjenitoare din viața sa, Pavel le accepta ca venind de la Dumnezeu, în sensul că El îngăduia ca ele să aibă loc. Nu este experiență mai umilitoare pentru slujitorul Evangheliei decât să-i găsească pe convertiții săi făcând păcate ca cele pomenite în cap. 12,20. Pavel îi considera pe convertiții săi ca fiind „cununa sa de slavă” (1 Tesaloniceni 2,19; cf. 2 Corinteni 1,14).

Să plâng. Sau „jelesc,” „deplâng.” Pavel urma să jelească pentru cei care erau morți spiritual. A vedea cum păcatul triumfă în viața celor care se consideră credincioși îi produce întotdeauna slujitorului Evangheliei o imensă suferință și durere (cf. Matei 23,27-39).

Mulți. Acest cuvânt indică, într-o oarecare măsură, natura răspândită a relei purtări în biserica din Corint.

Au păcătuit înainte. [„Au păcătuit deja” KJV]. Literal, „au păcătuit mai înainte.” Aceasta se referă nu

la felul lor de viață dinaintea de convertire, ci la cel de după. Textul grecesc lasă a se înțelege că relele din v. 21 erau comise de mult timp, fără semne de adevărată pocăință. Ei erau păcătoși înrăiți. Deși membri ai bisericii corintene, ei stăruiau în practicile stricate obișnuite în lumea păgână din Corint (vezi p. 656).

Necurăția. Aici folosit într-un sens general de viețuire desfrânată, libertină așa cum era obișnuită la Corint (Romani 1,24; Galateni 5,19; Efeseni 4,19).

Curvia. Sau, „imoralitatea,” un viciu privit ca ușurătate printre păgâni (1 Corinteni 5,1; 6,13.18; 7,2).

Spurcăciunile. [„Lascivitatea,” KJV]. Sau, „patima neînfrânată,” „excesul,” „desfrânarea” exprimări nerușinate și obraznice ale patimii (Romani 13,13; Galateni 5,19; 2 Petru 2,7.18).

Comentarii ale lui Ellen G. White

1, 2 AA 469

2 SL 95; 5T 224

2–4AA 562; GC 471

4 AA 469

9 AA 467; AH 274, 345; CM 50; CT 167, 194, 360; Ev 98; EW 16, 20, 46, 77; FE 263, 292, 436; GC 489, 641; LS 66, 91, 128, 265; MB 30, 101; MH 72, 85, 250; ML 94, 99; MYP 92, 108; SL 81; 1T 60, 62, 158, 308, 380, 385; 2T 72; 4T 16, 38; 5T 200; 8T 128

9, 10 MH 482; PK 165, 387; 8T 11

10 CSW 91; DA 493; GW 509; ML 65

11 AA 469

12–15AA 350

15 AA 595; 7T 27; 9T 56

16 Ev 125, 141, 227

2 Corinteni 13:1

1. A treia oară. Vezi la cap. 2,1; 12,14.

Doi sau trei martori. Capitolul acesta constituie ultima solie scrisă cunoscută a lui Pavel către corinteni. O serioasă stare de decădere spirituală încă mai domina o parte a bisericii (cap. 12,20.21), o parte pentru care scrisoarea anterioară (vezi la cap. 2,3), o posibilă a doua vizită (vezi la cap. 12,14) și lucrările lui Tit (cap. 2,13; 7,6.13.14; 12,18) par să fi realizat puțin sau să nu fi realizat nimic. Pavel acum îi avertizează pe membrii cu privire la acest grup nestatornic (cap. 13,1-4). Îi rămâne numai o singură alternativă, aceea de a se purta cu ei ferm și necruțător, în puterea și autoritatea lui Hristos. Ca o anticipare a procedurii de disciplinare, Pavel citează o recunoscută lege iudaică (Numeri 35,30; Deuteronom 17,6; 19,15) la care apelase și Hristos (Matei 18,16).

Cu prilejul unei vizite anterioare, Pavel tratase acest grup rebel cu indulgență și evitase să ia măsuri decisive contra lor. Ei au interpretat lucrul acesta ca slăbiciune, și chiar ca lașitate din partea lui Pavel. El s-a referit la acea vizită ca la o experiență umilitoare (cap. 2,1.4; 12,21). Această minoritate insubordonată mereu îl lua în răs cu privire la dovada autorității lui apostolice. Vezi la cap. 2:1; 12:14.

2 Corinteni 13:2

2. Am spus. [„V-am spus mai înainte,” KJV]. Adică în scrisorile lui anterioare (vezi la 2 Corinteni

2,3; cf. 1 Corinteni 4,13-19). Cu prilejul vizitei anterioare, el făcuse același lucru prin viu grai (vezi la 2 Corinteni 12,14). Ei avuseseră parte o amplă avertizare repetată, în decursul unei perioade de timp considerabile.

Spun iarăși. [„Vă spun dinainte” KJV; „O spun din vreme,” G. Gal.]. Pavel acum îi avertizează din nou, înainte de vizita sa iminentă.

Au păcătuit mai înainte. E la același cuvânt grecesc tradus „au păcătuit mai dinainte” în cap. 12,21.

Tuturor celorlalți. Pavel adresează avertizarea bisericii în totalitatea ei, ca nu cumva cineva care nu e vizat direct să fie simpatizant al inculpaților. Pedepsa fără îndoială ar fi înseamnă excluderea (cf. 1 Corinteni 5,5; 1 Timotei 1,20). Moartea lui Anania și Safira (Fapte 5,1-11) și orbirea lui Elima (cap. 13,8-11) au fost cazuri de exercitare a autorității apostolice însoțită de acte divine speciale de pedepsire. Se poate ca Pavel să fi anticipat posibilitatea unei demonstrații la fel de miraculoase la Corint.

N-am să cruț. Ei avuseseră ocazia să se pocăiască. Dacă încă erau recalcitranți, urmau să fie supuși la cea mai aspră disciplină bisericească.

2 Corinteni 13:3

3. Căutați o dovadă. Vrajmașii lui Pavel îl provocaseră să pună în aplicare ceea ce ei considerau a fi amenințări. Când priveau la Pavel, membrii acestui grup nu vedeau mai mult decât o ființă omenească slabă, vrednică de dispreț (vezi la cap. 10,10-12). Ei refuzau a-l sprijini ca ambasador al lui Hristos (cap. 5,20). Pavel recunoștea clar că din punct de vedere omenesc era „slab” (cap. 11,21-29). Cu toate acestea el insista că puterea lui era „o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Corinteni 2,3-5; 2 Corinteni 12,10).

În mine. Pavel fusese puternic într-adevăr în predicarea doctrinei, eliberându-i pe oameni din păcat, aducându-le renaștere spirituală și săvârșind minuni (cap. 12,12), făcând ca printre corinteni să existe mărturii vii pentru Hristos (cap. 3,3). Dovada apostoliei lui era clară pentru aceia care ar fi cercetat-o nepărtinitor (vezi la cap. 12,12). Ei aveau dovezi îndestulătoare că Hristos vorbise prin Pavel. Totuși oamenii lumești nu sunt impresionați de astfel de dovezi (1 Corinteni 2,14-16). În realitate, vrajmașii lui Pavel nu-l provocau pe el, ci pe Hristos.

2 Corinteni 13:4

4. Răstignit prin slăbiciune. Pavel găsește mângâiere în gândul că nimeni nu va putea să pară mai slab și mai neajutorat decât Hristos, când atârna în agonie și ocară pe cruce. Totuși Hristos trăiește și este înălțat (Filipeni 2,6-9). Toți cei care rămân în Hristos se pot aștepta să aibă parte nu numai de umilința Lui, dar și de puterea Lui care este „făcută desăvârșită în slăbiciunea omenească” (2 Corinteni 12,9; cf. Romani 6,2-6).

Trăiește. Corinteni rebeli vor da socoteală în fața lui Hristos, trăind „prin puterea lui Dumnezeu,” nu numai în fața „slabului” de Pavel, cum credeau ei.

Noi suntem slabi. Pavel recunoaște sincer slăbiciunea sa, dar se laudă cu puterea lui Hristos care lucrează în el și prin el (vezi la cap. 11,30; 12,9.10), în ciuda slăbiciunii sale.

Puterea lui Dumnezeu. Corinteni fuseseră martori ai acelei puteri și o experimentaseră și nu puteau tăgădui realitatea ei.

2 Corinteni 13:5

5. Încercați-vă. [„Cercetați-vă,” KJV]. Începând cu versetul 5, Pavel nu se mai concentrează asupra propriei persoane, ci îi provoacă pe corinteni să se analizeze sincer pe ei înșiși. Sunt ei creștini adevărați? Fiecare urmaș al lui Hristos poate cerceta cu folos propria sa viață în fiecare zi. Dacă ne vom critica pe noi mai mult, îi vom critica pe alții mai puțin.

Pe voi înșivă. În textul grecesc, cuvântul acesta stă în poziție emfatică, ca și cum Pavel ar fi zis: „Pe voi înșivă trebuie să vă cercetați.” A doua propoziție ar zice la fel: „Pe voi înșivă trebuie să vă puneți la încercare.” Mulți dintre corinteni erau gata mai mult să se așeze pe scaunul de judecată împotriva altora decât împotriva propriei lor persoane (vezi 1 Corinteni 11,31.32; cf. Galateni 6,4). Înainte de a fi în măsură

să-i judece pe alții, oamenii ar trebui să se analizeze pe ei înșiși. La încercarea la care îi supunem pe alții ar trebui să fim dispuși să ne supune pe noi înșine (vezi la Matei 7,1-5). Bârna trebuie scoasă din propriii noștri ochi. Oamenii sunt în general dispuși să privească prea favorabil asupra propriei persoane, asupra propriului caracter și asupra propriei importanțe. De obicei, se dau înapoi de la cercetarea de sine ca nu cumva să descopere că nu sunt tot ce ei ar dori să fie. Puțini oameni pot suporta să se vadă așa cum sunt în realitate. Priveliștea este prea tulburătoare pentru eul lor. Fără leacul iubirii și iertării divine, astfel de descoperiri personale îi pot împinge pe oameni la demență și chiar la sinucidere. În loc de a se privi în față, așa cum sunt în realitate, ei își îndreaptă atenția asupra greșelilor altora. Făcând așa, ei pierd din vedere propriile greșeli și ajung să se convingă că sunt mult mai buni decât alți oameni. Comparați cu 2 Corinteni 10,12. În ceea ce privește pașii pe care cercetarea de sine trebuie să-i urmeze în mod corespunzător, vezi la cap. 7,9-11.

În credință. Nu într-un sens doctrinar, ci practic. Pavel se referă la o adâncă convingere cu privire la legătura personală a omului cu Dumnezeu, la încrederea și sfânta înflăcărare născute din credința în Hristos, ca Domn și Mântuitor. Mulți creștini cu numele consideră că e de ajuns să se cerceteze asupra unor probleme secundare, cum ar fi: apartenența ca membru, frecventarea bisericii, darea de zecimi și daruri și ținerea Sabatului. Cu singuranță, acestea nu trebuie să fie neglijate. Dar există lucruri cu mai mare greutate care cer atenție (vezi la Mica 6,8; Matei 19,11-22; 23,22). Lucrurile care sunt de o însemnătate mai mare pot fi: experiența personală cu harul mântuitor, transformator al lui Hristos; loialitatea absolută față de toată voia descoperită a lui Dumnezeu; sinceritatea motivelor și un interes neegoist pentru semenii și serviciul neegoist în favoarea lor.

Încercați-vă. [„Probați-vă,” KJV]. Gr. dokimazo, „a pune la probă”, „a cerceta cu de-amănuntul.” Acesta este un cuvânt mult mai tare decât „a cerceta.” Dokimazo e folosit cu privire la probarea aurului și argintului (cf. Iov 23,10).

Hristos este în voi. Adică, trăind principiile vieții Lui desăvârșite în viețile voastre (vezi la Romani 8,3.4; Galateni 2,20).

Lepădați. Gr. adokimoi, literal „nu au trecut proba.” Nereușita de a trece cu bine încercarea era o dovadă că Hristos nu era în ei și că ei nu erau creștini adevărați.

2 Corinteni 13:6

6. Noi nu suntem lepădați. Pavel nădăjduiește cu sinceritate că înaintea corintenilor, el va trece proba apostoliei.

2 Corinteni 13:7

7. Ne rugăm. [„Mă rog,” KJV]. Nu sunt multe exemple în Biblie de un așa altruism și iubire creștină, cum manifestă Pavel aici (cf. Exod 32:31.32; Luca 23:34; Fapte 7,59-60; Romani 9,3). El a prezentat dovada apostoliei sale și are încredere că cei din Corint vor crede că a trecut cu bine testul (vezi la 2 Corinteni 12,11.12). În iubire, cunoștință, răbdare, serviciu, lucrare și roadele Duhului, Pavel stă îndreptățit. Autoritatea și puterea lui Hristos s-au manifestat prin el.

Să ne putem arăta. Motivul pentru care Pavel apelează la corinteni să nu facă ceva rău nu era acela ca, prin aceasta, el să fie dovedit apostol adevărat (cf. 1 Corinteni 9,2), ci ca ei înșiși să treacă cu bine proba și să se dovedească a fi adevărați creștini.

Chiar dacă noi am trece drept lepădați. Chiar dacă ei nu ar fi fost în stare să vadă în Pavel dovada apostoliei adevărate, el nădăjduia ca ei să dea dovadă că sunt creștini adevărați. El era dispus să fie considerat un ratat, dacă aceasta i-ar fi ajutat pe ei să reușească.

2 Corinteni 13:8

8. Adevărului. Adică, adevărul așa cum e în Hristos Isus, adevărul mântuirii așa cum este expus în Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 1,14.17; 8,22; Galateni 2,5.14). Adevărul veșnic rămâne neschimbat indiferent ce ar face oamenii. Vrăjmașii adevărului totdeauna au dat greș. Dacă cei din Corint sunt devotați adevărului, nu au de ce se teme, deoarece adevărul îi face de neînvins. Când oamenii se așează de partea adevărului, Dumnezeu răspunde de siguranța și triumful lor veșnic.

2 Corinteni 13:9

9. Ne bucurăm. În v. 7-10, Pavel încurajează biserica din Corint să meargă mai departe cu îndreptarea și refacerea. Aceasta este ținta nădejzii lui pentru ei și povara epistolei lui în ceea ce-i privea pe ei.

Când noi suntem slabi. El va fi cu adevărat fericit să pară slab în exercitarea puterii de disciplinare, dacă măcar ei ar fi tari în darurile Duhului (vezi la v. 6) și ar reflecta caracterul lui Hristos.

Desăvârșirea. Sau „trăinicia” „întregimea.” Pavel dorește să-i vadă pe convertiții săi că ajung la maturitate creștină, cu fiecare dar, talent, capacitate, tendință și apetit la locul cuvenit. El dorește ca biserica să fie legată laolaltă cu iubire, fiecare mădular al trupului funcționând bine sub controlul Duhului locuind înlăuntru (1 Corinteni 12,12-31).

2 Corinteni 13:10

10. Să nu mă port. Vezi la cap. 10,2; 13,2.

Mi-a dat-o Domnul pentru zidire. [„Dată mie pentru zidire,” KJV]. Scopul autorității evanghelice este zidirea bisericii, desăvârșirea sfinților (Ioan 3,17; 20,21-23). Oricât de necesară ar fi exercitarea unei asemenea puteri pentru disciplină, la ea se va apela numai în al doilea rând. Nu va fi nici o plăcere pentru Pavel să excludă un membru al bisericii. El va recurge la această măsură severă numai în ultimă instanță.

Chiar de la intrarea păcatului în lume, Satana și oamenii păcătoși s-au răzvrătit față de autoritatea supremă a lui Dumnezeu. Ținta lui Pavel este aceea de a-i aduce pe oameni „în captivitate” la Hristos (vezi la 2 Corinteni 10,5). Lucrul acesta nu se poate face prin forță, ci prin răsădirea caracterului lui Hristos.

2 Corinteni 13:11

11. Încolo fraților. Cuvintele de încheiere ale lui Pavel cuprind o duioasă urare de rămas bun, un îndemn final (v. 11), o salutare de despărțire (v. 12) și o binecuvântare. Îndemnul său de încheiere impune patru haruri creștine împotriva relelor care-i asaltează.

Fiți sănătoși. [„Rămas bun,” KJV]. Literal, „bucurați-vă,” „fiți veseli,” „cu bine” (cf. Filipeni 3,1; 4,4).

Desăvârșiți-vă. Literal, „fiți restabiliți,” „fiți puși în ordine”. Tot ce fusese dezmembrat trebuia refăcut. Vezi la Matei 5,48.

Îmbărbățați-vă. [„Mângâiați-vă”, G. Gal.]. Gr. parakaleo, „fiți îndemnați,” „fiți încurajați” (vezi la Matei 5,4), adică acceptați sfatul pe care vi l-am dat. Forma substantivală și verbală a acestui cuvânt apare de 28 de ori în această carte. Corinteni trebuie să se încurajeze și să-și dea putere unul altuia spre a face bine. Făcând așa, nu vor avea timp să se mănânce unul pe altul.

Fiți cu un cuget. Literal, „fiți de același gând.” Expresia aceasta este caracteristică lui Pavel (Romani 12,16; 15,6; Filipeni 2,2; 3,16; 4,2). Unirea creștină a fost subiectul ultimei rugăciuni a lui Hristos pentru uceniciei Săi (Ioan 17,11.21-23). Nevoia supremă a bisericii corintene era „unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4,2-7).

Trăiți în pace. Sau „trăiți în armonie.” Pacea este una din marile moșteniri pe care Hristos le-a lăsat bisericii Sale (Ioan 14,27; 16,33; cf. cap. 20,21.26; Fapte 10,36). A fost totdeauna o parte esențială a Evangheliei creștine și un test al experienței creștine (Romani 5,1; 10,15; 14,17.19; 1 Corinteni 14,33; Efeseni 2,14). Pe măsura puterii sale, creștinul urmează să „trăiască în pace cu toți oamenii” (Romani 12,18). Dacă pacea exterioară nu e cu puțință din cauza factorilor asupra cărora creștinul nu are control, el totuși poate să se bucure de pace în propria sa inimă. „Fericiți făcătorii de pace” (vezi la Matei 5,9).

Dumnezeul dragostei. Vezi la 1 Ioan 4,8.

Păcii. Vezi la Romani 15,33.

2 Corinteni 13:12

12. O sărutare sfântă. În vremurile străvechi și în diferite părți ale lumii de azi, aceasta este o formă cordială de salut. O astfel de sărutare era dată pe obraz, pe frunte, pe mâini și chiar pe picioare, dar niciodată pe buze, bărbații salutând în felul acesta pe bărbați, femeile pe femei. Obiceiul își are originea în timpurile Vechiului Testament (Geneza 29,13) și exprima afecțiune (Geneza 27,26.27; 1 Samuel 20,41), împăcare (Geneza 45,15), rămas bun (Rut 1,9.14; 1 Regi 19,20) și omagiu (1 Samuel 10,1). Potrivit cu Iustin Martirul, era de obicei folosit în legătură cu ținerea Cinei Domnului (Iustin, First Apology, 65). Ea a ajuns de uz general printre primii creștini ca semn de pace, bunăvoință și împăcare (Romani 16,11, 1 Corinteni 16,20; 1 Tesaloniceni 5,26).

2 Corinteni 13:13

13. Sfinții. Literal, „cei sfinți” (vezi la Fapte 9,13; Romani 1,7). Creștinii sunt de obicei denumiți astfel de Noul Testament deoarece erau chemați să ducă o viață sfântă. Pavel fără îndoială se referea la creștinii din Macedonia, unde se găsea pe vremea scrierii acestei epistole.

2 Corinteni 13:14

14. Harul. Vezi la Romani 3,24; 2 Corinteni 1,2. Versetul acesta, care mai târziu a ajuns să fie cunoscut ca benedicțiunea apostolică, apare în forma lui completă doar aici, în Noul Testament. Încă de la început, ea a ajuns să facă parte din liturghia bisericească. Mai era pronunțată și la botezul noilor credincioși și la încheierea adunărilor creștine.

Împreună cu Matei 28,19, versetul acesta constituie cel mai explicit și complet rezumat al doctrinei trinității (vezi la nota suplimentară la Ioan 1). Ordinea numelor Dumnezeirii așa cum e dată aici diferă de cea din Matei. În general, în epistolele lui Pavel numele Tatălui îl precede pe acela al Fiului (Romani 1,7; 1 Corinteni 1,3; 2 Corinteni 1,2). Aici ordinea este inversată. Formula Vechiului Testament de binecuvântare la încheierea unei adunări, binecuvântarea aaronică, cuprindea și ea trei nume (Num 6,24-26). Proba oricărei experiențe creștine adevărate este comuniunea cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

La scurt timp după expedierea acestei scrisori, Pavel a mai făcut o vizită la Corint și a petrecut trei luni acolo (Fapte 20,1-3), timp în care a scris epistolele către romani și către galateni. Faptul că a putut face lucrul acesta sugerează că cei din Corint primiseră a doua lui epistolă și acționaseră în armonie cu sfatul dat acolo. În scrisoarea lui către romani, Pavel lasă să se înțeleagă că avusese parte de o bună primire la Corint (Romani 16,23). În plus, strângerea de ajutoare pentru săraci la Corint se dovedise a fi reușită (Romani 15,26-28). Relatării creștine timpurii nu conțin informații în plus cu privire la biserica din Corint până la finele secolului, când Clement din Roma le-a adresat o scrisoare.

Comentarii ale lui Ellen G. White

5 CSW 96; CT 194; DA 314; Ev 91; EW 27; FE 214, 266; MYP 83, 122; 1T 188, 263; 2T 71, 81, 251, 316, 511, 552; 5T 103, 163, 610; 7T 252, 257, 285; 8T 103, 299,

8 GC 10111 4T 20; 5T 248